

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Fichtner_Jan-Hacker.PDB

PDB Name: Fichtner - Hacker
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.1.2003
Modification Date: 22.1.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

HACKER
Jan Fichtner

mail: volumedoprava@email.cz

1. Práce

Podíval jsem se na budík. 10:00. Ještě jsem mohl spát. Natáhl jsem ruku k vypínači od stolní lampy, zmáčkl, ale světlo tu stále nebylo.

„Sakra!“ , musím vyměnit žárovku.

Pomalů jsem se posadil na posteli. Chvilí jsem nehnutě seděl a přemýšlel, zda bych si neměl jít zase lehnout. Nakonec jsem tuto myšlenku zavrhl, vstal jsem a po paměti v temné místnosti se šoural k vypínači na stěně u dveří. „Sss, au.“ Šlápl jsem na něco ostrého. Byla to stará konzerva. Zvedl jsem bolavou nohu, abych si sáhl na rozfízlé chodidlo a druhou rukou jsem se opřel o stůl. Když jsem veškerou sílu upnul na mou rovnováhu, v tu ránu se něco těžkého na stole zhouplo a s těžkým zuchnutím spadlo na zem. Já samozřejmě také.

„Sakra!“ Ulevil jsem si.

Zvedl jsem se rychle ze země, protože jsem chtěl konečně rozsvítit. Udělal jsem dva kroky, něco mi zavadilo o nohy a už jsem byl na zemi podruhé.

„K sakru. Shit!“ Bolela mne noha, loket a na hlavě jsem si nahmatal obrovskou bouli. Na budíku bylo 10:04. Měl jsem si jít předtím asi opravdu zase lehnout.

Konečně jsem se dostal k vypínači a vítězoslavně rozsvítil. Když jsem se podíval po místnosti, uvědomil jsem si, že bych si měl občas uklidit.

Po zemi se válely papíry, noviny, staré konzervy, hrnek od kafe, kabely a hele, támhle pod stolem vidím moje dávno ztracené brýle. Zív! jsem si a prohrábl svoje dlouhé mastné vlasy.

Zakručelo mi silně v žaludku, měl bych se najíst. Lednice stála vedle mě, ale když jsem otevřel velké dveře, ihned mě ujistila, že uvnitř není zhora nic, nepočítaje v to jednu jedinou plechovku pomerančového džusu.

„Sakra!“ Co teď? No, nemusím snídat, odpoledne si někde zajdu na jídlo a večer uvidím.

Znovu se ozvalo kručení v žaludku, nyní provázeno prudkou křečí. Kdepak, mému tělu se takové počínání ani trochu nelíbilo. Musel jsem zkonstatovat, že budu muset přeci jenom jít nakoupit.

Zase jsem zavřel dveře od lednice a došel zpátky k posteli. Klekl jsem si na zem a natáhl ruku pod postel. Chvilí jsem naprázdno šmatal, pak jsem vylovil popelník, erotický časopis, žehličku - ani nevím, kde ta se tu mohla sebrat a až úplně vzadu jsem našel, co jsem potřeboval. Tričko. Vždyť jsem věděl, že tam musí být, asi před týdnem jsem si ho tam totiž „uložil“.

Dlouze jsem si zív! , natáhl jsem si triko, obul boty, bundu, kterou jsem měl spolu s botami pověšenou na věšáku a bylo to. Mohl jsem konečně vyrazit.

Přešel jsem místnost, otevřel dveře, zhasl a zamknul. Po schodech jsem vyšel do přízemí a ven na ulici. Raní slunce mne úplně oslepilo, rychle jsem přivřel oči a vyndal z náprsní kapsy sluneční brýle. To je světla, pomyslel jsem si. V mém sklepním kutlochu, odkud jsem vylézal jen v nezbytných případech, jsem si přivykl na šero a teď, když jsem opět venku zase po týdně, mi připadlo, že slunce svítí čím dál více intenzivně.

Pomalů jsem uvedl do pohybu svoje údy, odvyklé takové námaze, kterou ostatní lidé nazývají chůzí a zamířil jsem na 14. Východní. Je tu taková větší samoobsluha, kde si v klidu nakoupím jídlo alespoň na čtrnáct dní dopředu a je to. Mám vystačit. Někdy mě fakt mrzí, že vůbec musím jíst. Taková ztráta času.

Bez spěchu jsem se šoural městem New York City - to je plno lidí, smog a prach. Ani nevím, proč zde zůstávám. Došel jsem až ke krámu.

„Jimmy!“ Vykřikl za mnou kdosi.

Otočil jsem se. Co ode mě zase někdo chce? Nechte mne všichni být. Byl to Bob.

„Ahoj Bobe.“ Pozdravil jsem ho.

„Jimmy, kamaráde, kde teď děláš?“ Stále se usmíval.

„Nikde.“ Odpověděl jsem stroze. Nemám náladu zrovna dneska se s někým bavit.

„Ale to mi ani nepovídej.“ stále se smál „Tak kde?“

Díval jsem se na něj.

„Tak se nestyd' a vyklop to. V bance, u FBI nebo, ne...no, ne...ty máš svou firmu?!“ Stále se zubil a díval se na mě se zvědavostí jemu vlastní.

Co bych asi tak měl odpovědět? Chvilí jsme oba mlčeli.

„No, tak já už budu muset.“ Kouknul se jakoby na hodinky, aby dodal jeho gestu pravdivosti. „Tak se měj Jimmy. Tady...“ podal mi vizitku „někdy se stav. Ahoj.“ Plácl mě po rameni jako starého přítele, kterými jsme ostatně byli, nastoupil do auta a zmizel.

Podíval jsem se na vizitku. Ředitel výpočetního střediska U.S.Consulting L.T.D. Celkem efektní. Zastrčil jsem si ji do kapsy a pokračoval do krámu.

Když jsem platil, zjistil jsem, že na mém bankovním kontě jsem na nule. Vzal jsem si taxi a odjel zpátky domů.

Otevřel jsem dveře a vpadl i s nákupem dovnitř. Konečně doma a konečně se mohu věnovat své práci. Lehce jsem se usmál. Nákup jsem strčil do lednice, bundu hodil na věšák a už jsem seděl na židli. Zběžně jsem se podíval na budík. 12:30. Nákup je taková ztráta času.

Se sendvičem v puse a otevřeným džusem jsem konečně mohl zmáčkout spoušť. Spoušť k jinému světu, spoušť k jiné realitě, k něčemu víc než je život sám. Feťák? Možná, ale moje závislost byla na něčem jiném, než by se mohl z vás domnívat. Byl jsem fanatizován technologií nového věku, věku informace, věku přenosu dat na neomezené vzdálenosti, byl jsem narkomanem několika integrovaných obvodů, čipů a procesorů. Hacker.

Ihned, jakmile se rozsvítil monitor a rozběhl operační systém mého computeru, zapomněl jsem na vnější svět, na lidi, na jídlo, na televizi, na pojem času a ponořil jsem se do světa virtuální reality, kterou jsem pomáhal spolu s ostatními uživateli připojenými třeba na druhém konci zeměkoule tvořit. Ano tvořit nový svět a kochat se výtvoř, které vytvořil sám člověk.

První mé kroky vedly do mé banky a na mém kontě zakrátko přibýlo 10 000 \$ a měl jsem vystaráno zase na příštích pár měsíců, až zase půjdu na nákupy. Ne, nedělalo mi větší problémy nabourat se do jiných systémů, které více méně byly připojeny k nadnárodní informační síti Internet. Mou banku jsem vycucával už dost dlouho a vlastně se divím, že mi to stále ti hlupáci trpěli.

Víte, změnit reklamní webové stránky u velkých firem, to láká každého mladého hackera, ale získat aktuální fotky z Marsu z astronautického ústavu U.S.A., to už dá pořádnou fušku. To byla přesně moje práce. Na stěně svého kutlochu jsem měl nepřeborné množství svých trofejí z „lovů“. Jako příklad bych namátkou uvedl jmenný seznam zaměstnanců ochrany jedné známé celebrity i s jejich bankovními konty, část databáze FBI nejhledanějších zločinců ve státech, nákresy bezpečnostního systému seřfu centrální městské banky, ale i maličkost jako je výše platu marketingového ředitele firmy Ford.

Cenné informace, za které by možná někdo zaplatil velice solidní částky, ale pro mne to bylo vše jen věci mého osobního vítězství v elektronickém boji s mými soupeři - správci sítí a databází. Jistě dokazování si, že patřím ve svém oboru prostě k nejlepším.

Byl pátek odpoledne a víkend byl můj. Už dlouho jsem se připravoval na větší akci a na mou možná největší trofej. Správci sítí jsou jen lidé a v pátek toho má obyčejný zaměstnanec už dost. S tím jsem počítal i v případě okruhu informací ve vývojovém středisku NASA, v sekci pro návrh a inovaci zbraní. Přes víkend databázi hlídaly pouze automatické bezpečnostní systémy proti „nabourání se“, nepočítaje v to pár přihlouplých programátorů s nočním kursem výpočetní techniky.

Nejdříve jsem si obsadil veřejnoprávní server pod cizí identitou a odtud jsem se přes spojkou v jižním Texasu dostal do onoho zaslíbeného kraje-serveru NASA. Budík ukazoval 2:30. Zívł jsem si a vzpomněl na brýle pod stolem, které jsem včera zahlédl. Našel jsem je a nasadil. Písmena na obrazovce se mi opět zůstřila a viděl jsem o mnoho lépe. Znovu jsem si zívł. Teď přeci nebudu spát! Rychle jsem se napil kafe a začal znovu usilovně pracovat.

Prsty mi bušily do klávesnice a já vymýšlel klíčky, jak obelstít systém. O tomto druhu primární ochrany jsem již věděl snad vše, ale tentokrát to tak snadno nešlo. Znovu jsem se napil. Přístup do sítě mi byl už podruhé zamítnut. Ještě jednou a budu muset celou operaci ukončit, neboť se v té chvíli rozjede výpočetní pátrání po síti a mám po srandě.

„Kruci fix“ Napil jsem se již vystyděného kafe. Tak to všechno vycházelo a nyní... Ne, nevzdám to. Prohrábl jsem si vlasy. Něco mne napadlo. Znovu jsem začal tlačit tisíce znaků do programu a vymýšlel nejlepší postup.

Je to hotové, teď jen zmáčkout Enter a čekat, zda jsem zvítězil, či zda jsem mimo registr a budu muset velice rychle vyklidit své bojové pole.

Plný očekávání jsem pomalu zmáčkl osudovou klávesu. Jsem tam! Byl jsem přijmut do sítě a pod cizím jménem nějaké inženýrky Smithové jsem se dostal k nejpřísněji utajovaným materiálům. Technická lahůdka s pracovním názvem Short life (Krátký život) byla odhalena mým očím.

Jednalo se o velice účinnou odstřelovací zbraň určenou jen pro zvláštní agenty. Byly zde jak nákresy jednotlivých součástí, tak několik dokumentů o technických zkouškách tohoto vojenského klenotu.

Spokojeně jsem se usmíval. Rychle jsem stáhnul nejdůležitější informace spolu s nákresy a už jsem opouštěl toto vosí hnízdo. Zahladil jsem všechny stopy, regulérně odhlásil od všech používaných systémů, vymazal data v Texasu a nakonec, když jsem si vytiskl na plotru nádherný exponát svého lovu, vypnul jsem samotný počítač u sebe doma. Uf. A je to.

Pracoval jsem úplně bez chyby a úplně do vyčerpání. Na budíku bylo 00:40.

Jen jsem se zvedl ze židle, udělal pár kroků a padl do postele. Ve stejnou chvíli jsem usnul. Usnul jsem sladkým spánkem vítěze nad neohrabaným správcem sítě, kterého jsem svým umem převezl vcelku bez větších problémů.

Ve snu jsem ještě jednou viděl sám sebe, svou rozechvělou ruku, jak opatrně mačká Enter a znovu jsem prožil pocit vítězství, když mne přijmul téměř nejdokonalejší bezpečnostní systém v zemi. Policie, CIA, FBI, všechny vás mám, víte kde. Na mne si jen tak někdo nepříjde. Jsem prostě nejlepší ve svém oboru. FBI, FBI...

„Cože?!“ Tohle už se mi snad nezdá, či co? Zřetelně jsem to slovo zaslechl.

Otevřel jsem oči, posadil na posteli a naslouchal. Všude v mém pokoji byl klid. Už z toho začínám pomalu bláznit. Hm. Pousmál jsem se sám sobě a opět ulehl.

Jakmile jsem zavřel oči, náhle se ozvala strašná rána, která mě katapultovala z postele. Než jsem stačil vůbec postřehnout, co se děje, mřily na mě asi čtyři brokovnice neznámých lidí, kteří měli na neprůstřelných vestách známý nápis FBI. Ne, tohle už není sen.

V okamžiku jsem měl nasazená pouta a jen tak, jak jsem spal - v trenýrkách mě odváděli pryč z mého příbytku. Ještě jsem se stačil mezi dveřmi letmo ohlédnout na můj byt, kde jsem si vegetoval něco přes tři roky a v tu chvíli jsem si uvědomil, že sem se tak rychle asi nevrátím.

2. Soud

„Jim Collins?“

„Ano, to jsem já.“ Odpověděl jsem asi třicetileté brunetě, která právě vstoupila do místnosti.

„Sarah Farodová, váš advokát. Byla jsem vám přidělena.“ Podali jsme si ruku.

Posadil jsem se na židli a zapálil si cigaretu.

„Chcete?“ Nabídl jsem mé advokátce.

„Ne.“ Mávla striktně rukou. „Nekouřím.“

„He...“ usmál jsem se „...Máte pravdu, já jsem dneska začal.“

Podívala se na mě zkoumavě, zavrtěla hlavou a potom otevřela svou tašku. Chvilí se v ní přehrabovala, až vytáhla jakési papíry.

„Pane Collins, máte toho více než dost.“

Zhluboka jsem natáhl z cigarety a vyfoukl kouř.

„Doktorko Farodová, zkrát'te to, ať se nezdržujeme podrobnostmi. Kolik mi hrozí?“

Po dlouhém přemýšlení otevřela spis a rychle si něco pro sebe přečetla.

„Pokud vezmu v úvahu porušení několika počítačových databází, bankovní podvody ve výši několika desítek tisíc dolarů a odkrytí přísně utajovaných materiálů z NASA, je toho dost. Bohužel pro vás, pane Collins, vy jste se včera dopustil přímo teroristického útoku proti Pentagonu a to je napovážnou...“ Při těch slovech zvedla oči v sloup a potom na mě vyčítavě pohlédla.

Znovu jsem v klidu natáhl z cigarety, usmál se na ni. „Tak kolik?“

„Patnáct, dvacet let.“

„Khm, khm.“ Zakuckal jsem se kouřem ve svých plicích. „Cože?!“ Nechápavě jsem na ni civěl.

„Bohužel. Možná ale, když to dobře dopadne a onen incident s tou zbraní ze včera uhájíme na pouhé porušení bezpečnostního systému, dalo by se to stáhnout tak na osm let s doživotním zákazem použití výpočetní techniky.“

Nehnutě jsem seděl a díval na doktorku Farodovou. S tímhle jsem tedy rozhodně nepočítal. Myslel jsem si pár měsíců, maximálně tak dva roky plus nějaká pokuta, ale v tomhle případě bych dostal stejný trest, jako bych někoho zabil.

„To není možné, to není možné?!“ Stále jsem opakoval a přemýšlel, co bude dál.

Doktorka mě bezmocně pozorovala, a když viděla, jak to se mnou zamávalo, raději se zvedla, strčila ty své papíry zpátky do tašky a odešla.

„Zítra za vámi zajdu znovu.“ Řekla mezi dveřmi a byla pryč.

Dozorci mne odvedl zpět do mé cely předběžného zadržení a teprve tady mezi čtyřmi stěnami jsem si uvědomil, jak dlouhá bude ona doba zde strávená. Osm let, osm let života tady v base a hodina procházky denně venku na dvoře. Osm let...

Příští den hned ráno se zastavila doktorka Farodová.

„Jak se cítíte?“

Kysele jsem se zatvářil. Jak se asi mohu cítit, když vím, že osm let strávím v cele.

„Mám pro vás potěšující zprávu. FBI je ochotno se s vámi dohodnout.“

Nechápavě jsem se na ni podíval.

„Pokud s nimi budete spolupracovat, sníží vám trest na minimum. Jde jen o to, abyste jim prozradil, jak jste se dostal do systému, předvedl jim to a oni vám na oplátku trest téměř prominou.“

„A co to ostatní?“

„Nejhorší je Pentagon, pochopte, jde o přísně utajované informace a v těchto případech se posuzuje jako velezrada, či teroristický útok. Na tom si nepomůžete, tresty jsou v podstatě stejné. No a to ostatní jsou maličkosti, nehledě na to, že právní zástupce Městské banky se se mnou spojil a nabízí vám za podobnou protislužbu stáhnutí žaloby z jejich strany. Bez těchto případů se to dá brát tak na dva roky. Možná méně.“

A je to. Tahle doktorka asi nebude tak hloupá, jak jsem si ji ze začátku otipoval.

„Co na to říkáte?“ Zeptala se mě.

„Mám na výběr?“ Odpověděl jsem jí více než výmluvně.

„Výborně. Takže začnu v této záležitosti pracovat.“

V příštích dnech mne navštívilo hned několik lidí. S doktorkou Farodovou přišli dva experti z FBI, inženýři, které jsem před několika dny tak nádherně obelstil a navštívil mne také právník od mého dlouholetého „sponzora“ Městské banky. Vše vycházelo dle úmluvy, a když se přiblížilo soudní stání, měl jsem staženu žalobu od banky a slib federálů, že trest bude minimální.

1. dubna 1999 jsem téměř slavnostně vstoupil do soudní síně. Nevěřil jsem, kolik zde bude lidí. Samý novinář, kameraman a fotoreportér. Můj soud se stal událostí měsíce. Ani jsem to v cele nepostřehl, ale venku byli lidé krmení pochybnými zprávami v tisku i televizi, že nějaký Jim Collins, počítačový odborník byl zadržen a bude souzen pro řadu vážných trestných činů.

Vedle mne seděla doktorka Farodová, naproti státní zástupce a v čele rozlehlého sálu porota. Předseda soudu začal jednání.

Nechci tu zdržovat dlouhými právními výlevy státního zástupce o mé vině a mé advokátky o mé nevině, nicméně, když předstoupil svědek od FBI, počítačový odborník, z jeho výpovědi vyšlo najevo, nejenže jsem se naboural do Pentagonu - o čemž se neměl podle naší dohody ani zmínit, ale navíc mne označil za viníka dalších několika hackerských kousků. Obvinil mne ze zničení databáze nějaké losangeleské nemocnice, což prý mělo za následek smrt několika nevinných pacientů.

Ve finále předstoupil jakýsi doktor, který tvrdil, že jsem nebezpečné asociální individuum s psychopatickými sklony.

Dr. Farodová na toto divadlo jen bez dechu hleděla, a když jsem se jí zeptal, co to má všechno znamenat, jen se na mě podívala a tiše a s bezmocí v hlase řekla „konspirace“. Ano, FBI jsem byl prostě tak nebezpečný, že mne museli nějakým „legálním“ způsobem odstranit. Jak jinak, než že mě nejdříve využili, abych jim odkryl tajemství své práce, a potom zinscenovali tuto frašku.

Okolo jedné hodiny měli porotci pauzu a ve dvě byl vynesena rozsudek.

Dle paragrafu..... obžalovaný je shledán vinným v plném rozsahu a odsuzuje se k odnětí svobody v délce 20 let.

„Cože?!“ Zařval jsem zoufale na soudce i porotu.

Dr. Farodová mne chytla za ruku. „To bude dobré. Podáme odvolání...“

„Vy tupci, co si myslíte? Vždyť je to jedno velké divadlo. Svině, kurvy...“ Rozčiloval jsem se, zatímco mne odváděla justiční stráž.

„Kurvy! Kurvy jste všichni!“ Křičel jsem ještě v policejním autě, i přesto, že mi bylo jasné, jak je to beznadějně zbytečné. Byl to můj nejhorší prvodubnový apríl, který jsem zažil.

3. Vězení v San Pedru

V base v San Pedru, kam mne odvezli přímo od soudu, jsem dostal číslo 78 142.

Po osobní prohlídce jsem se oblékl do jednotného mundúru, který se skládal z modrých tepláků, bílého trika a proužkovaných plátěných tenisek a ihned mě strčili do cely.

„Bum!“ Zabouchly za mnou těžké dveře a já jsem si teprve teď pořádně uvědomil, že z tohoto baráku vypadnu až za dvacet let.

„Shit!“ Kopnul jsem vztekle do dveří.

Když jsem se trochu uklidnil, rozhlédl jsem se po cele. Dvě postele- palandy, dvě židle, jeden stůl, jedno okno, jedno umyvadlo, jeden záchod. Nic víc, nic máň.

„Nazdar kámo.“ Ozvalo se z horní postele. Seděl tam nějaký člověk jenom v trenýrkách, celý potetovaný a zvědavě si mě prohlížel.

„Nazdar.“ Odpověděl jsem kysele a šel se natáhnout na postel.

„Tak co?“ Zeptal se zvědavě.

„Jak co?“

„No za co sedíš?“ Začal se smát.

„Hele, nemám chuť se o tom bavit a vůbec nemám chuť se s tebou bavit. Jasný?“ Úplně mě tou svojí zvědavostí štvál.

Chlap zmlknul a byl klid. Začal jsem přemýšlet. Dvacet let. Od toho se odečte měsíc, který jsem strávil ve vazbě. Dále bych mohl odečíst dnešní den, který už mám skoro za sebou. Takže to máme dvacet let minus 32 dní - to je přesně 7 268 dní. To je času. Á propos, vzpomenu si ještě na přestupné roky, takže vcelku 7 274 dny. Neskutečné 7 274 dny....

„Vstávat!“ Probudil mě můj spolubydliči „Snídaně.“

Rychle jsem procitl a uvědomil jsem si realitu. Do esusu jsem dostal čaj, několik rohlíků a šmítec. Chlap se do toho pustil s velkou chutí, až se mi z něj udělalo špatně.

„Na.“ Podal jsem mu ten hnus a zase jsem si šel lehnout.

„Díky.“ Řekl nadšeně a snědl mou porci. Napil se spěšně z hrnku, krknul si a pohodlně se roztáhl na židli.

„Hele, jak se jmenuješ?“

„Jim.“ Odpověděl jsem mu na půl žerdi.

„Ha há, Jim. Já jsem Thomas. Thomas Alfonz Berry. Máma mi dala tohle jméno po slavném německém závodníkovi Thomasovi Alfonzovi Müllerovi. Závodil v padesátých letech na okruzích. Máma mi říkala, jak do něj byla blázen. No jo, moje máma.“ Odmklčel se a potom dodal „Stejně mi všichni říkají Tom, ale na tom nesejde.“ Mávl jen tak rukou.

„Tak ahoj Thomasi.“ Naklonil jsem se k němu z postele a podal mu ruku.

„Ahoj Jime.“ Ze široka se usmál a byl viditelně rád, že mu tak konečně někdo řekl.

„Hele ty tu jseš úplně nový vid?“ Zeptal se prostě.

„Jo, bohužel.“ Zase mi připomněl, co tu vlastně dělám.

„Neboj, tady je to v klidu. Když se člověk naučí v tomhle prostředí pohybovat, je to pohoda. Ono se tu prakticky nic neděje, prostě vegáč.“ Usmál se jako prodejce z cestovní kanceláře, který by vám prodával zájezd někam na Filipíny.

„Jak tu jsi dlouho?“ Zeptal jsem se ze zvědavosti.

„Osm let.“ Řekl přezíravě, jako by jste řekli, že jste na dovolené.

Osm let a byla to pro něj pohoda, klídek, no prostě vegáč. Jestli si někdo z vás představuje vegáč v podobě kriminálu, kde jenom jíte, spíte a poflakujete se po dvoře, kde na vás stále z ochozů míří nabitými brokovnicemi. V kriminálu, kde se člověk ráno probudí strašlivým řevem - to když někdo v nějaké cele zrovinka někoho vraždí, v kriminálu, kde člověk za jedinou chybičku zaplatí třeba i životem, potom by jste si určitě s mým spoluvězněm výborně rozuměli.

Tady v San Pedru to bylo stejné jako asi všude v zařízeních tohoto druhu. Každý člověk někam patří, do nějaké skupiny. Černí k černým, Mexičané k Mexičanům, Poláci k Polákům, Kolumbijci ke Kolumbijcům. Jenom já jsem nepatřil nikam. Kam by se taky člověk jako já, člověk se dvěma vysokými školami, člověk který žil celý život jen v umělém světě počítačů, zařadil. Znal jsem jen počítač, lampičku, můj byt. Občas, když jsem zabrousil mezi lidi, tak na nákup.

Nyní jsem byl doslova vržen do té nejkrutější reality lidského života. Od Thomase jsem pro začátek dostal několik praktických rad, jak co nejlépe „vegetovat“ v tomhle zařízení.

Celkem si mě oblíbil, ani nevím proč, možná právě kvůli tomu, že jsem mu říkal Thomasi, jako mu říkala jenom jeho matka.

„Žil“ tu už osmý rok a za tu dobu se tu znal opravdu s každým. On sám byl bílý Američan, i když jeho původ byl podivný. Matka německá šlapka, která si tady v USA našla indiánského mišence. A tak Thomas, ač na to nevypadal, byl v podstatě německý indián smíchaný s kolumbijskou krví. Takzvaná celosvětová směska, jak sám sebe hrdě nazýval.

Byl to takový vcelku zvláštní typ. Profízlá huba, plno známostí, ale když o něco šlo, tak dokázal držet basu, jak se tady říká. Například, když vznikla velká třenice v jídelně mezi obrovitým černochem a dvěma Mexičany.

Pohádali se kvůli jídlu, prostě blbost, ale vzali to tak vážně, že hrozila velká bitka. Za oběma stranami stálo asi deset spiklenců. Velká hádka v jídelně, dvacet naježených lidí do pranice a dalších asi padesát přihlížejících.

Než stačili zasáhnout bachaři, Thomas, ten blb který se toho vůbec nezúčastnil, na nic nečekal a vystartoval na všechny tři. Černocho vzal ze zadu židli po hlavě a Mexičany, kteří jenom nechápavě zírali, sejmul druhou ranou. Samozřejmě to celé odnesl on, takže deset dní strávil na samotce. Ovšem obě skupiny mu byly svým způsobem vděčné, protože z takovýchto situací jen těžko všichni vyvážnou bez vážné újmy na zdraví.

Jednou jsme takhle v cele s Thomasem hráli karty, když se mne znenadání zeptal.

„Hele Jiny, za co tu vlastně sedíš?“

Když jsem se na něj blbě podíval, rychle dodal „Dvacet let je pěkná páłka, to vypadá, jakoby jsi vykradl snad Národní banku.“

„Taky.“ Řekl jsem zvolna.

„Co?!“ Nechápatě se na mě podíval.

„Abys tomu rozuměl. Vlastně jsem jenom vykradl banku, Pentagon, FBI, ministerstvo, NASA a ještě nějaké drobnosti okolo.“

Thomas na mě s vykulenýma očima jen koukal a nechápal. „Jak jsi to všechno stihnul?“

Usmál jsem se. „Přes počítač. Jde to vcelku rychle, například z Pentagonu jsem stáhnul informace o nejnovější ruční zbrani přímo z vývojového střediska ani ne za den. Hračka.“

„To snad není možné!“ Neuvěřitelně kroutil hlavou.

„To snad není možné!“ Stále opakoval a já jsem si znovu vzpomenu na můj soud a na to, jak mne všichni ti troubové ze CIA, kteří počítačům rozumí jako kočka trávě, před soudem potopili.

„Potom to byly jen menší operace s informačními systémy. Například u Fordu, u náměstka ministra financí a takové nevinné lumpárny. Za ten Pentagon mě ale potopili....“ Odmklčel jsem se a znovu jsem si uvědomil svou zoufalou situaci.

„Jak to?“ Ptal se dál Thomas, kterého to začalo velice zajímat.

Vysvětlil jsem mu zhruba, o co šlo a Thomas jen kroutil hlavou a celou dobu mne svým pohledem doslova hlтал.

„To snad není možný!“ Vždycky vykřikl, jakmile jsem řekl pro něj něco ohromujícího.

„...no a tak jsem se tady ocitnul na dvacet let.“ Skončil jsem své vyprávění.

„To není možný!“ Koukal na mě doslova s otevřenou pusou a stále kroutil hlavou. „Tady se mnou žije v cele člověk půl roku, neřekne skoro ani popel, tichá voda a přitom je to největší génus ze všech lidí tady v týhle podělaný base. To fakt není možný. Já ve dvanácti krad auta, lidi tady z baráku čórujou celej život, aby se vůbec uživili. Fredy, ten vedle z cely, dokonce vykradl banku. Plánuje to půl roku dopředu, jsou na to čtyři a nakonec je stejně chytanou. Střílejí okolo sebe jako blázni a ty jeden člověk, jeden jediný člověk si dokáže jen tak pro radost prostě na konto připsat každých měsíc deset tisíc dolarů, mezitím vyčóruje nějaký nesmysly z ministerstva a jen tak pro svojí potěchu si pořídí pláněk nějaký bouchačky přímo z Pentagonu. To snad není možný.“ Bouchnul pěstí do stolu, prudce vstal a začal přecházet nervózně po místnosti.

„Jak dlouho ti trvala ta banka?“ Zeptal se, když se na chvíli zastavil.

„Asi hodinu.“

„Ne, to není možný!“ Zakroutil nevěřičně hlavou a dal se znovu do nervózního přecházení po cele.

Pak se náhle zastavil, jako by nad něčím usilovně přemýšlel, přišel ke stolu a naklonil se ke mně.

„Hele, ještě jednu otázku.“ řekl nejistě a pokračoval „Kolik by jsi mohl z té banky sbalit?“

„Nevím.“ Odpověděl jsem po pravdě.

Thomas se zatvářil tak podivně, až mi přišlo, jakoby mne chtěl v tu ránu zabít.

„Jak nevíš?!“

„No, nevím, fakt.“

„Jak nevíš? Tomu prostě nerozumím. Buď ukradnu dva dollary nebo deset tisíc. V tom je přece rozdíl, ne?“ Zeptal se téměř ironicky.

„Ani ne.“ Odpověděl jsem mu napůl žerdi a vykládal jsem si dál svoje karty.

„No tak moment.“ Řekl Thomas razantně a bouchnul do stolu. „Na čem vlastně záleží, kolik se toho dá čornout?“ Úplně ho tato tematika sebrala.

„Na mně, vlastně na tom, kolik si tam připišu. Je to vlastně jako psací stroj. Naťukáš hodnotu, změníš čísla a je to.“

„Jak a je to?“ Zeptal se nechápavě a bylo vidět, jak tento člověk, který se od malička živil na ulici a z moderního počítačového světa znal pouze elektronický automatický alarm v supermarketu, to prostě není schopen pochopit.

„Tak dobře...“ odvrátil jsem se od karet „...když tohle všechno udělám, můžu jít normálně do banky, napišu šek a oni mi ty peníze vydají. Nikdo to nepozná, ani nemůže.“

Thomas na mě vykuleně koukal a potom se koktavě zeptal. „Oni ti ty peníze sami dají?“

„Ano, samozřejmě.“

Opět nechápavě zavrtěl hlavou, krátce se prošel po místnosti a povídá : „Třeba by se tam tímhle způsobem dalo ukrást i sto tisíc?“

„I milión Thomasi.“

Ohromeně na mě zíral.

„Třeba deset miliónů.“ Dodal jsem.

Pokřivoval se, podíval se do stropu a znovu začal přecházet sem a tam. Něco si pro sebe brblal a vždycky zakroutil hlavou. Asi jsem mu to neměl vůbec říkat, protože Thomase to doslova přinejmenším šokovalo.

Začal jsem si znovu vykládat karty. Thomas se trochu uklidnil, šel k oknu, chytil se mříží a díval se ven. Takhle konsternován to vydržel až do večera.

Když jsem ráno vstal k snídani, našel jsem ho, jak sedí za stolem, nevyspalý s nateklýma očima a jen na mě tiše zírá.

Přišla snídane. Thomas, jinak velký jedlík, nesnědl ani sousto, neřekl ani slovo a odešel do práce.

V tomto místě bych chtěl uvést, že jsem konečně na mou žádost dostal práci. Pracoval jsem v kuchyni, zatímco můj „spolubydliční“ v čistírně prádla.

4. Útěk

„Útěk?“

„Útěk!“ Řekl Thomas jistě, jako by jste řekli, že máte žízeň.

Doslova mne tím šokoval. Útěk. Nikdy v životě bych na to ani nepomyslel, ale pokud s tím přijde někdo, jako byl můj spoluobytel cely, přinejmenším vás to donutí, se nad tím pozastavit.

„Jak si to představuješ, člověče? Utéct z týhle basy? Myslíš, že je to jen tak?!“

„Jímy, poslouvej.“ Řekl klidně Thomas a ztišil hlas. „Šli by jsme do toho tři. Ty, já a Sunny - můj kámoš z čistírny.

Děláme spolu už tři roky, mám k němu důvěru. Vlastně jsme nad tím několikrát přemýšleli, ale chybí nám někdo jako jsi ty.“

„Já?“ Řekl jsem překvapeně.

Thomas jen tiše kývl hlavou. „Jo, ty. Hele uděláme plán, sbalíme kufry, čornem ty prachy, jak si o nich povídal a odfrčíme někam hodně daleko. No a bude veget.“

Chytil mne za rameno. „Co tomu říkáš?“

Bylo тихо. Thomas na mne s napětím koukal a mně hlavou proběhlo snad dvě stě tisíc nezdařených útěků z pokleslých filmů.

„Je to nesmysl.“ Řekl jsem, když jsem si uvědomil, že mne někdo zbytečně zastřelí.

„Hovno! Nesmysl je zůstat tady, protože v týhle base chci pít dřív, než nás vůbec pustí.“

Zavrtěl jsem odmítavě hlavou.

„Jo, je to tak. Zamysli se člověče, máš za sebou teprve půl roku a jaký to tu je? No?

Dlouhý co? A teď si představ dalších devatenáct let. Oh, sorry, dalších devatenáct let a šest měsíců.“

Nahnul se ke mně, podíval se mi zblízka do očí. „Dvacet let Jimmy. Dvacet let.“

Pomalů jsem vstal, přešel k oknu, chytil se za mříže a podíval jsem se ven na dvůr.

Kolik mi je dnes? Minulý týden mi bylo dvacet sedm, byly to vlastně moje první narozeniny v base. Za dvacet let vyjdu z těchto stěn jako čtyřicetiletý muž, starý člověk, který se kvůli své nerozváženosti a kvůli svému koníčku dostal za mříže. Kde bude výpočetní technika a jaké pokroky se za tu dobu stanou? Od toho všeho budu já izolován a vše nezúčastněně sledovat z povzdálí těchto stěn. Toho všeho jsem se chtěl zúčastnit, zúčastnit se svého života. Ale tady? Tady budu akorát troska, jakou jsem viděl, když jsem sem poprvé vstoupil - zarostlý tlustý chlap, samé tetování, prostě primitiv. A dnes? Za pouhý půlrok?

Jsem zarostlý, břicho se mi zvětšuje, uvažoval jsem o nějakém tom obrázku na svém těle. Dnes mi ona troska navrhuje útěk. Přesvědčuje mne. Jak absurdní, který z nás je větší blb?

On tu žije osm let, jaký ten člověk musel být, když sem přišel? Ne. O tom se nedá uvažovat, nedá se uvažovat ani o tom, jestli se pokusit o útěk s hrozbou ztráty svého života, nebo tu dál zůstat, tak poslušně, jako když jde býk na porážku a užírat se sebezníčovajícími pocity.

Ne, věc je jasná. Napřed útěk, potom peníze a opět žít. Žít, jak se nám nikdy nesnilo. Zařídím si blahobytný život u moře někde ve střední Argentíně, chlazený drink a ženská. Hlavně už nikdy žádný počítač. Žádný virtuální svět, svět na monitoru, ale ten podstatný, prostě „život“.

„Souhlasím.“ Řekl jsem Thomasovi a viděl jsem, jak si spokojeně oddychl.

„Dobře.“

Příštího dne mne Thomas na dvoře seznámil se Sunny. Sunny byl úplně jiný, než jakého jsem očekával. Měl velice krátké světlé vlasy, hubený, vysoký tak metr sedmdesát a co mne na něm nejvíce zarazilo, bylo jeho velice vybrané chování. Vlastně to byl úplný opak přitroublého hromotluka, jakým byl bezesporu Thomas.

Když mi později Thomas řekl, za co tu v San Pedru Sunny sedí, bylo mi jasné, proč nebyl jako ostatní typičtí kriminálníci.

Sunny dělal původně tiskaře. Tuhle práci dělal už od čtrnácti let a jak stále tisknul a tisknul, jednoho dne ho prostě napadlo, jestli by zvládnul i něco složitějšího než jsou knihy, noviny a reklamní štítky. Dal se jednoduše do „napodobování randovních papírků“, jak sám později řekl u soudu, do papírků, jimž lidé dali název peníze.

Byl tak šikovný, že tyhle věci začal dělat ve velkém, až to jednoho dne prasklo. Chytili ho s falešnými padesátidolarovkami v hodnotě sto tisíc přímo na ulici. Od té doby tu sedí.

Žil tu už pět let a od prvního dne snil, že uteče. Jednou v noci se mu to již téměř podařilo. Dostal se až na ochozy, přeběhl na konec zdi, ale musel se opět vrátit, kvůli vyvolanému požárnímu poplachu. Nějaký trouba založil na cele požár, vše začalo houkat a blikat. Dozorci jen poletovali po celé base. Sunnyho by ihned objevili, tak se vrátil a od té doby se podobná příležitost nenaskytla.

Domluvili jsme se, že všichni tři vymyslíme plán útěku, a potom vybereme nejschůdnější řešení.

V práci, v kuchyni jsem od té doby chodil jako bez ducha a jen jsem přemýšlel o tom, jak bych se mohl odtud dostat. Nejhorší bylo, že můj mozek si velice rychle odvykl každodenní intelektuální zátěži a odmítal pracovat tak perfektně a spolehlivě jako dřív. Ať jsem se snažil sebevíc, žádné schopné řešení našeho problému mne nenapadlo.

Několikrát jsem se o tom bavil s Thomasem, který už dávno svůj plán měl, ale neporadil mi. Bylo to férové, každý prostě měl vymyslet svůj originální osobní návrh.

Po týdně jsme měli „válečnou“ poradu venku na dvoře. Pouze tady jsme se mohli vidět všichni tři, i když pokud jsem chtěl Sunnyho cokoli vzkázat, dělal jsem to přes Thomase, který s ním byl v každodenním kontaktu.

„Takže, co?“ Zeptal se Sunny a mně nezbyvalo, než pokrčit rameny.

„Nic mne nenapadlo. Ať jsem to probíral z jakékoliv strany, prostě nic.“ Odpověděl jsem po pravdě a bylo vidět, jak Sunnyho i Thomase to dost vzalo. Asi na mě sázeli, že vymyslím něco geniálního, ale nic tak stoprocentně bezpečného a solidního mne nenapadlo.

„A co ty Tome?“ Obrátil své doufání na mého spolubydliče.

„Pánové mám něco, co nás odsud dostane všechny během několika minut.“ Odpověděl Thomas tak přesvědčivě a s takovou jistotou v hlase, až jsme oba se Sunny zůstali doslova viset na jeho rtech.

Po chvíli napětí pokračoval. „Není jednodušší věc, než přepadnout večer, když se zavírají cely, dozorce, převlíknout se do jejich šatů a v deset, když se střídají služby strážných, jednoduše odejdeme z basy. Jednoduchý, rychlý, spolehlivý.“

Usmál se vítězoslavně na všechny z nás. Mně se Sunny však do smíchu nebylo. Spíše k pláči.

K tomuto nápadu nebylo, co dodat, protože to znělo jako poslední zoufalý výkřik hraběte Monte Christa.

„No, není to nejhorší, vid' Jímě,“ podíval se na mě Sunny jako na oporu, když opatrně začal „ale podle mého názoru, to nevyjde.“

„Proč by to nevyšlo? To je nesmysl. V jejich uniformě si nás nevšimne ani myš.“

„Jseš o tom přesvědčen?“ Zeptal se Sunny trochu škodolibě, ale Thomas to nestihl ani zaregistrovat.

„Co ty Jimmy, řekni, jak to vidíš?“ Obrátil se náhle Thomas na mne.

Sunny se na mě podíval taky, protože ho to zajímalo. Měl jsem jaksi rozhodnout jejich spor a na to jsem musel velice obezřetně. Samozřejmě, že mi tenhle nápad přišel přinejmenším šílený, ale mohlo se stát, že Thomas by při své vznětlivé povaze udělal něco nepředloženého a to jsme nepotřebovali nikdo z nás.

„No, jak já to vidím, tak dozorcí jako lidi, co spolu pracují třeba patnáct let, tak se znají. Znají se dost dobře na to, aby věděli, že v uniformě neběhá jejich kámoš, ale nějaký vězeň. Je to prostě šílenost, fakt Thomasi.“

Chvilí se na mě mlčky, jakoby nenávidně díval a pak náhle řekl: „To mne nenapadlo. Sakra ty jsi ale hlava Jimy.“

Sunny se spokojeně usmál, že jsme odradili od tohoto doslova sebevražedného pokusu a byl klid. Teď už jen s čím přijde Sunny.

„Moje vize je, že seženeme plán věznice, najdeme vhodnou cestu větracíma šachtama a zmizíme odtud tiše, aniž by to kdokoliv zpozoroval.“

„No jo, ale kde chceš sehnat ten...“

„Ten plán?“ zareagoval rychle Sunny na mou otázku. „Už jsem o tom mluvil s Micky Argemsem, ten tu sežene cokoli od héráku po děvku, možná to půjde.“

Znovu jsem si pro sebe zopakoval, co řekl Sunny a promítl jsem si ve svých představách náš útek. Ne, nezdálo se mi to jako nesmysl a myslím, že tohle mělo hlavu a patu.

„Jo, asi jo.“ To bylo jediné strohé komentování od Thomase, ale bylo vidět, že se mu tento plán nadmíru líbí.

Ještě ten večer jsme celou záležitost probírali s Thomase.

„Jimy, jak se na to díváš?“ Zeptal se mě u večere.

„Myslím, že to má svou logiku. Když bude plán věznice, víme, kde jsou bezpečnostní systémy, kudy vedou jednotlivé chodby, víš, kde se co točí. To je důležité!“

Thomas se zamyslel, nechal v ešusu lžici, a když polkl, zeptal se. „Takže si myslíš, že by to mohlo vyjít?“

„Jasně, jenom potřebujeme ten plán. O tom už přesvědčenější nejsem, jestli ho dokáže ten...“

„Micky Argems.“ Doplnil mě Thomas.

„...ten Micky Argems sehnat. Za prvé nevím, kde by ho splášil a za druhé, jak by ho dostal sem dovnitř.“ Zdálo se mi to opravdu více než neuvěřitelné a nemožné, tohle vše sehnat, aniž by člověk opustil vězení.“

„Jestli to sežene, tak se za Micky Argemse budu každý den modlit ve své vile za jeho propuštění.“

Pochybovačně jsem se zatvářil a pokrčil rameny. Thomas vstal od stolu a šel k oknu. Začal jsem přemýšlet o tom, jestli Sunny ten plán sežene. Pokud by se to podařilo, už by bylo jen věci kombinací a chvilky přemýšlení, než bychom přišli na nejlepší způsob, jak se odtud dostat. Mít tak onen plán celého komplexu téhle díry v zapadákové jménem San Pedro a nic už by mne tu neudrželo.

„Víš ty co, Jimy?“ Ozval se najednou od okna Thomas a vytrhl mne z mého zamyšlení.

Podíval jsem se na něj. Stál ve své známé pozici, kdy se oběma rukama držel zamřížovaného okna s pohledem upřeným ven, kamsi do dále.

„Chtěl bych bejt zase svobodnej.“

Příštích několik týdnů jsme všichni tři vyplňovali tím, že jsme se scházeli na dvoře, kde nám Sunny, jako obvykle, sdělil, že Micky Argems náš plán ještě nemá, ale že na tom pracuje. Nezbyvalo, než tupě čekat, jak celá situace dopadne a doufat ve schopnosti velkého M.A.

Právě v tomto období, kdy se alespoň pro nás, jakoby zastavil čas a nedělo se vůbec nic, přišel do kuchyně, kde jsem pracoval, na kontrolu ředitel věznice spolu s dalšími lidmi, kteří dle chování byli inspektoři ze Správy ministerstva vnitra.

Byl jsem jim přidělen, jako osobní konzultant a provázel celou tu zvláštní skupinu kuchyní. Inspektoři se vždy na něco zeptali, já jim odpovídal, po té si něco poznamenali do svých bloků a šlo se dál. Běžná kontrola několika úředníků, zahalená menším tajemstvím. Právě ve chvíli, kdy opouštěli tyto prostory, jeden z členů inspekční komise se nahnul k řediteli a sdělil mu: „Čekají vás menší změny. To víte, moderní doba si žádá moderní věznice.“

To byla poslední věta, kterou jsem stihl zaslechnout. V té chvíli jsem vůbec netušil, o co tu poběží, ale o necelý měsíc později jsem to dokonale pochopil. Možná více než samotný ředitel, kterému byla ona poznámka adresována.

Mé pracoviště - kuchyně se začalo přestavovat. Nové stroje, nové sporáky, nové vybavení. Svět ve stylu „V moderních věznicích, moderní kuchyně!“ Co však bylo pro mne nejvíce potěšující zprávou a překvapením, v moderní kuchyni, moderní zařízení, tedy včetně počítače. Ano! Konečně jsem dostal možnost dostat se k tak magické věci, kterým pro mne osobní počítač bezesporu byl.

Za čtrnáct dní byla celá přestavba hotova, kuchyň zprovozněna a na pamětních fotografiích, které si dělala celá ministerská komise, jsem se zubil od ucha k uchu právě na židli u našeho computeru pro evidenci potravinářských zásob.

Abych upřesnil mou nastalou situaci, uvedl bych, že tento computer sice byl určený k evidenci, ale zároveň pro synchronizaci informací byl samozřejmě on-line připojen na vnitřní síť celé věznice. Ta navíc byla propojena přímo z ministerstvem vnitra, jak jinak, než přes Internet... Díky jedinému jakoby bezvýznamnému počítači, zastrčenému někde ve vězeňské kuchyni, kdesi v San Pedru, jsem mohl opět začít se svojí „prací“.

„Zítřka budeme mít ten plán!“ Řekl konečně jednoho dne Thomas. Micky Argems si dal opravdu načas, neboť to trvalo téměř čtyři měsíce, než ho sehnal.

„Za kolik?“ Zeptal jsem se.

„Za desítku je náš.“ Odpověděl s klidem Thomas.

„Deset tisíc?“ Zeptal jsem se trochu udiven, jako bych to přeslechl.

Thomas kývl hlavou a dodal: „Myslím, že je to tak akorát.“ Odmíchl se a potom se zeptal: „Hele Jimy, máš nějaký prachy?“

To byl problém, protože jsem tu žil téměř bez dolaru. Každý z vězňů měl někoho - rodinu, přítelkyni, kámoše, co mu z venku nosili pravidelně nějaké peníze. Tady v base se porůznu kšeftovalo téměř se vším, ale stejně všechny prachy nakonec skončily u bachařů.

Já však neměl vůbec nikoho, kdo by mi mohl přinést byt' jen nedělní bábovku. Všechno, co jsem měl, bylo po mém soudu zabaveno a já neměl venku vlastně nic.

Na Thomasovu otázku jsem proto zavrtěl hlavou „Ani floka.“

„Sakra, snad to nějak slepíme.“ Začal v duchu počítat, přičemž si pro sebe ukazoval na prstech. Když asi po třech minutách skončil, dodal: „Jo, doufám, že to půjde.“

Následující den jsme všichni tři - já, Thomas a Sunny s desetitisíci dollarsy nedočkavě čekali na dvoře. Dovedete si jistě představit, jak nám bylo. Stojíte uprostřed buzerplacu s takovým balíkem peněz a okolo vás se pohybuje asi stovka chlapů, kteří by byli ochotni pro takový obnos zabít vlastní matku.

Konečně se objevil Micky Argems. Přišel volnou chůzí až k nám, neřekl ani slovo, jako by nás ani neviděl a pokračoval ledabyly dál. Bylo vidět, že M.A. tu dělal svůj byznys už dlouho a jeho ostražitost byla určitě na místě.

Pomalů jsme vyrazili za Argemsem. Prošli jsme přes dvůr až k otevřené tělocvičně, kde muklové nedělají nic jiného, než celý den zvedají nad hlavu těžké činky.

Zde za jednou přepážkou, až úplně v rohu celého dvora bylo zákoutí, kde jsme mohli konečně mluvit o naší záležitosti.

„Máte peníze?“ Zeptal se rovnou Micky Argems.

„Plán?“ Odpověděl ihned otázkou Sunny.

M.A. vytáhl zpod kalhot malý papír takové velikosti, že ho lehce schoval ve své dlani. Potom ho předal Sunnymu tak, že mu podal svou ruku. Ten se podíval na papír, zkontroloval plán a kývl na Thomase. Thomas podal M.A. svou teplákovou bundu, kterou celou tu dobu svíral v jedné ruce. V ní bylo oněch deset tisíc ve stodolarovkách přichyceno izolepou ke vnitřní straně bundy, tak že se dala v případě nutnosti i obléci. Micky Argems nám kývl, jako díky za náš obchod a bezeslova odešel. Celá akce trvala něco málo přes jednu minutu. Rychle, tiše a bez žádných podezřelých gest, které by mohli spatřit bachaři z okolních ochozů.

„A je to.“ Řekl s nadšením v hlase Sunny, když M.A. zmizel z dohledu.

„Jo!“ Téměř vykřikl Thomas a bylo na nás všech vidět, jak se nám nadějí svobody rozsvítily oči.

Plán věznice zůstal uschován u Sunnyho. Domluvili jsme se, že si ho nejprve prohlédneme individuálně. Nejdříve Sunny, který ho mohl vidět jen v práci na toaletě, z důvodu, že s ním na cele bydlel, jemně řečeno, nespolehlivý člověk. My s Thomasem jsme mohli jednoduše onen smotaný papír rozložit na cele a dlouze dumat nad naší nejbezpečnější cestou ke svobodě.

V pondělí Thomas přinesl plán, který mu ten den předal Sunny v prádelně. Počkali jsme na vhodný okamžik, kdy po chodbě nechodili žádní dozorcí, a teprve potom jsme mohli smotaný cár, jakoby bezvýznamného papíru, rozložit.

Před našima očima se konečně, po půl roce našeho usilovného snažení, odkryla ona vysněná věc, kterou byl plán celého vězení. Bez dechu a fascinováni jsme hleděli na složitý náskres stavebního inženýra, který musel navrhnout tento komplex. Zprvu, než jsem se pořádně zorientoval, jsem nevěděl, kde se právě nalézáme a kde co znamená. Když jsem ovšem onen plán studoval delší dobu, uvědomil jsem si podle umístění hlavních místností a zeměpisných poloh, jako byl východ a západ, polohu celé věznice a polohu všech chodeb.

Odtajnilo se mi, že ne všechny chodby, kterými chodí obyčejní vězni s dozorcí, jsou všemi chodbami celého vězení. Například s hlavní chodbou, která spojovala všechny důležité části rozsáhlé budovy, jakými jsou ředitelství a správa věznice, vedla rovnoběžně její menší sestra, která byla umístěna hned vedle ní. Tyto dvě chodby rozdělovala pouze zeď. To bylo více než účelné, protože v případě jakýchkoliv násilností nebo dokonce vzpoury mohli dozorcí lehce přeběhnout na konec chodby, aniž by přišli do přímého kontaktu s rozvášněným davem. V praxi to znamenalo to, že než by vězni stačili zdemolovat pět bezpečnostních ochranných v podobě silných mříží, dozorcí by mezitím už v poklidu mohli mřít svými brokovnicemi již z druhého konce chodby.

Když jsem začal studovat celý plán a pomalu se orientovávat v onom technickém výkresu, Thomas se na mne jen díval. Velice rychle jsem pochopil, že jemu samotnému, by tento papír byl v podstatě na nic. Thomas, jelikož nikdy neviděl podobný plán, nebo podobný stavební plán, nerozuměl ani jediné kresbě. Bylo to asi jako kdyby jste poslali člověka na orientační běh, vybavili by jste ho nejlepší buzolou a nejlepší mapou, ovšem tento člověk by neměl ani ponětí, k čemu všemu tyto přístroje a pomůcky k orientaci v terénu slouží.

Postupně jsem Thomasovi musel vysvětlit alespoň základní principy technického kreslení, aby se dokázal orientovat v našem plánu. Nevadilo to naší věci, protože času jsme měli dost a dost.

Po týdnu intenzivního studování a bádání celého plánu, vysvětlování Thomasovi, co znamená co, kde jsou východy, kde jsou dveře a jednotlivé místnosti, jsme měli téměř dokonale známkou celou věznici v San Pedru. Thomas už perfektně rozuměl všemu, co bylo v plánu zakresleno.

Mezitím, co jsem Thomasovi vysvětloval technické základy a konzultoval na dvoře se Sunnyem potřebné věci ohledně našeho útěku, jsem pilně, jako jarní včelička, chodil do práce, kde jsem se velice rychle „skamarádil“ s mým počítačem.

Má práce v podstatě spočívala v tom, že jsem měl za úkol zadávat informace do databáze o našich potravinových zásobách. V podstatě to neznamenal nic jiného, než vzít seznam složek nových potravin, které přišli na sklad a ty napsat do naší databáze. Denně toho bylo v rozsahu dvou papírů formátu A4. Pro člověka, který se nikdy nesetkal s počítačem, práce tak na půl dne, ale pro mne, který jsem byl zvyklý psát tisíce a tisíce znaků to znamenalo práci na zhruba deset minut. Deset minut práce za celý den a ostatní čas připadal na mé „soukromé aktivity“. Bez větších problémů jsem pronikl, jak do údajů ředitelství našeho bloku, tak jsem stahoval cenné informace a novinky ze světa

pomocí propojení s Internetem. Nikdo mne v práci nekontroloval, co tam vlastně celou dobu dělám. Za prvé nikoho ani ve snu nenapadlo, že bych s tím něco takového pomocí jediného computeru kdesi v jídelně mohl udělat a za druhé tomu v podstatě nikdo kromě mě nerozuměl. Novinky, které jsem dennodenně stahoval z Internetu byly pro mne velmi cenné, neboť člověk, který pracuje s tak dokonalou moderní technikou v nejmodernějším oboru, kterým v současnosti ve světě výpočetní technika je, v oboru, který jde tak strašně rychle dopředu a má tak obrovsky rychlý vývin, potom člověk, který je izolován, ztratí kontakt s přítomností a nově se pro něj stává čím dál nedostupnějším a nepochopitelnějším.

Jestliže se například neseznámíte s novinkou, která je stará čtrnáct dní a právě se uvádí na trh, jestliže tuto novinku propásnete, potom novinka, která přijde za dalších čtrnáct dní, logicky vychází z předešlé a vy už jste zaseknuti ve svém vývoji. Proto bylo pro mne tak důležité hledat jakékoliv informace o inovacích v počítačovém světě.

Zatímco jsem takto pracoval, mne napadla myšlenka, kterou když jsem si uvědomil, málem jsem si doslova vytrhal zbytek vlasů, který mi ještě zbyl na hlavě. Pokud bych měl totiž tento v podstatě neomezený přístup k počítači asi tak o dva měsíce dříve, mohli jsme ušetřit oněch deset tisíc, které jsme dali Micky Argemsovi za jeho plán. Jestliže se jednalo o tak důležitou věc, jakou bezesporu je plán věznice v San Pedru, i ten musel být uložen a kdesi uschován na síti. Právě o to jsem se začal usilovně zajímat. Opět jsem se ponořil do mého hackerského života a netrvalo dlouho, co jsem se objevil v archivu ministerstva vnitra. Opět cizí identita a opět lovit drahocenné informace, které pro mě znamenaly dvacet let života. Ne, ještě jsem toho tolik nezapomněl. Oprášil jsem staré vědomosti a mohl jsem bez problémů vstoupit do svého ráje.

Na ministerstvu opravdu měli onen plán, který byl stejný, jaký jsme dostali od Micky Argemse. Mým problémem, však bylo, že jsem onen plán nemohl vytisknout, přesto že jsem měl k němu přístup. Sice jsem ho viděl na obrazovce svého monitoru na počítači v kuchyni, ale potřebný hardware, i ten nejobyčejnější, jakým by byla stará devítijehličková tiskárna, kterou má v dnešní době snad každé malé dítě na svém psacím stole, tam chyběl. Proto jsem mohl tento plán prohlížet pouze na obrazovce.

„Tak kudy?“ zeptal se Thomas o čtrnáct dní později, co jsme obdrželi plán. Můj spolubydliční by mohl v této době dělat slušného stavebního projektanta, protože se stal téměř přes noc odborníkem v této problematice. Domluvili jsme se na nejjednodušší cestě, kterou byly větrací šachty. Odvětrávání bylo ze všech místností ve věznici, ovšem šachty, kterými jsme mohli prolézt, začínaly teprve v prostorách za kuchyní. Počítali jsme s tím, že chodby budou plné výparů z vaření a jiných nechutných plynů, ale byla to jediná možnost, jak se dostat nenápadně do tohoto odvětrávacího systému. Thomas měl ten samý nápad. Mezitím, co jsme probírali naši věc na cele, dennodenně jsme koukali do plánu a přemýšleli nad naší cestou, jsem chodil do práce a tam jsem si opět prohlížel plán, který jsem stáhnul z ministerstva. Nevím proč, ale od jisté doby věřím na šestý smysl, který je instinktivní součástí lidského vnímání. Ve chvíli, kdy jsem hleděl už poněkolkrát na plán z ministerstva, napadaly mne určité věci, které jsem nedokázal sám identifikovat a cosi se mi na onom plánu nelíbilo. Bohužel, ať jsem se snažil sebevíc, nezjistil jsem co. Neustále jsem koukal na plán, který jsme měli na cele a na plán z ministerstva. Pokud jsem bral jakoukoliv část, vždy byly oba plány stejné, ale mně se však stále cosi nezdalo.

V úterý po poledni, když byly vycházky, jsme na dvoře udělali válečnou poradou. Sunny se dostavil s úsměvem od ucha k uchu. Vůbec na všech bylo vidět, jak pozitivně na nás působí byť jen pomyšlení svobody.

„Zdravím.“ Řekl Sunny spíše ke mně než k Thomasovi, kterého koneckonců viděl denně v práci. Podali jsme si ruku jako staří přátelé.

„Tak, co jste vymysleli?“ Zeptal se Sunny celý zvědavý a nedočkavý.

„Máme cestu, která je stoprocentní.“ Odpověděl Thomas a podíval se na mě.

„To si myslím i já o svojí!“ Namítl s humorem Sunny. „Jsem zvědavý, co vybereme.“

„Podle mně jediný možný a nejefektivnější řešení jsou větrací šachty.“ Řekl Thomas a já jen přikývl.

„Tak to jsme se shodli.“ Usmál se Sunny. „Ať jsem probíral plán z jakýkoliv strany, vyšlo mi tohle nejrozumnější.

Pánové, to je až neuvěřitelný.“ Zakroutil hlavou.

„Přemýšlel jsem o nejvhodnější době. V neděli odpoledne nás Jim přivolá z kuchyně jako pro čistý prádlo. Já, protože jsem menší, se schovám ve vozečku s ručníkama a Thomas mě tam doveze. V kuchyni nalezneme do větracího systému a foukneme.“

Klekl si a začal kreslit do udusaného písku na zemi dvora.

„Tady vede roura, která se v místech odvětrání kanalizace spojuje ve větší. Ta vede přes celou budovu až ven mimo věznici. Na konci je pletivo, který rozstříháme nůžkami na půlení kuřat z kuchyně. Stačí celej ten labyrint jen rychle prolézt.“

„Nazdar Sunny, co to tu kreslíš? Snad jsi se nedal na umění?“ Zařval nějaký blb těsně vedle nás.

„Vypadni, ty kravský hovado!“ Řekl Thomas tak nechutným hlasem, že by se ho zalekl úplně každý.

„Tak sorry, sorry.“ Omluvil se a zmizel tak rychle, jak se objevil.

Mohli jsme se zase věnovat naší věci.

„Ten nápad s vozečkem je chytřej. Dozorci by to neměli prohlédnout. Hele Sunny, jak dlouho myslíš, že nám to bude trvat?“ Otočil svou pozornost na Sunnyho Thomas.

„Půl hodiny a jsme venku. Tam uvidíme, co dál.“

„Třicet minut a adios San Pedro, osm let mého života!“ Řekl vítězoslavně Thomas.

„Co tomu říkáš Jime?“ Zeptal se mně Sunny.

Stále jsem si prohlížel plán, který nakreslil na zem a znovu při pohledu na tu kresbu se mi dostával pocit určité nejistoty. Pokrčil jsem rameny.

Sunny postřehl, jak bedlivě si prohlížím plán, rychle ji shlédnul také, a potom se zeptal. „Co je Jime, snad jsem to

nenakreslil špatně? Je to jen přibližně, takže kdyby něco nesouhlasilo..."

„Ne, to je v pořádku. O to to je lepší.“

„Hele, není co zkoumat, plán je jasnej.“ Řekl sebejistě Thomas, který se už v tu dobu viděl někde na pláži v tichomoří.

„Tak moment.“ zarazil ho Sunny „Jíme, co je s tím plánkem?“

„Nevím, nevím.“ Řekl jsem spíše pro sebe, s očima přilepenýma ke kresbě.

Sunny s Thomasem mě stále sledovali. Nastalo ticho a já jsem zkoumal plán. Thomas chtěl něco říci, ale Sunny ho zastavil dříve než začal zvednutím ruky.

„Jíme?“ Vytrhl mne ze zamyšlení. Můj pocit nejistoty z oné kresby vystoupal nad únosnou hranici.

„V práci na computeru jsem se dostal do evidence ministerstva vnitra, stáhnul jsem plán tady tohohle místa. Hele, nevím, co si mám o tom myslet. Ty plánky jsou napohled naprosto stejný, ale když si je prohlížím už po padesátý, tak mi něco říká, že nějaký rozdíl tam přeci jenom je. Musí to být detail, ale možná se mýlím.“

„Ále, na detaily kašli.“ Mávnul Thomas rukou.

Sunny se podíval na kresbu na zem, potom na mě. „Šestej smysl. Na ten už od jisté doby dám. Když mě lapli s těmi penězi na ulici, tři dny předtím jsem měl určitou předtuchu. Šestej smysl mi říkal, abych na to předání peněz nelezl. No a vidíš, jak jsem dopad. Ne, to nemůžeme nechat jen tak. Jíme, prohlídneš si v práci znovu ten plán a my nezačneme akci dřív, než se tohle vyjasní. Každá chyba znamená riskovat náš život. Šestej smysl, ten se nesmí podcenit!“

Thomas pokrčil rameny, ale bylo vidět, že tuhle věc by asi nejraději neřešil.

„Fajn, takže domluveno.“ Skončil náš rozhovor Sunny, rozhrábl nohou kresbu na zemi, podal mi ruku a odešli jsme.

Hned následující den jsem šel prověřit celou věc. Do práce jsem si, přes všechna nebezpečí v podobě několika osobních prohlídek, odnesl smotaný plán od Micky Argemse. Zapnul jsem počítač a během několika minut jsem měl plán věznice v San Pedru na monitoru před svýma očima.

Dobře jsem se rozhlédl, zda se v mém okolí nemotá nějaký dozorce a mohl jsem v klidu vytáhnout smotaný papír. Tentokrát jsem se zaměřil pouze na naši cestu. První úsek potrubí mezi kuchyní a napojením větší roury byl shodný s plánkem z ministerstva. Podotýkám, že jsem musel rozložit vždy jen malý úsek plánu, respektive ten který jsem právě porovnával. Byl to velmi riskantní podnik. Na monitoru plán, v ruce plán, oba porovnat a mezitím pozorovat okolí, zda ke mně nikdo nepřichází.

První úsek tedy souhlasil. Další naše vytyčená cesta vedla větší rourou stále rovně, přes několik malých přípojek, až k pletivu, kde byl vývod a zároveň konec naší cesty. Vše opět souhlasilo, až... Ano, vše souhlasilo, až na malou nenápadnou značku v podobě kolečka s křížkem uvnitř, která byla uvedena na plánu z ministerstva.

„Co to má znamenat?“ Zeptal jsem se sám sebe.

Proč by tato značka chyběla na jinak úplně stejné kresbě od Micky Argemse?

Rychle jsem zabrousil do informačního centra konstrukčních prvků. Po vyhledání příslušného symbolu a jeho významu, mi bylo vše jasné. Ona nenápadná, takřka bezvýznamná značka, znamenala pro nás velmi významný problém. Byly to větráky. Větrací systémy mají přece svou nucenou cirkulaci, kterou zajišťují velké větráky. Tyto byly navíc koncové v celém systému, takže byly pěkně velké. Nevím, jak bychom se dostali přes takový roztočený kolos. To není možné, jak jsem to jen mohl přehlédnout! Sunny měl pravdu, šestý smysl se nesmí podceňovat.

„Ty zkurvená svině! Zabiju tě!“ Zaburácel kdosi přes celou kuchyni. Úplně mě to vytrhlo a nadzvedlo ze židle.

Obrovský chlap, přezdívaný Mlátička už sázel jednu ránu za druhou o hodně menšímu, téměř hubenému Marokánci.

Ten pokaždé tvrdě ráně doslova odletěl. Nikdo z ostatních vězňů si nedovolil k tomu obrově přiblížit, natož ho zastavit a dozorcí byli pryč.

„Kurvo, kurvo!“ Řval, jak smyslů zbavený a dobíjel toho chudáka na zemi.

Nejsem žádný hrdina a nikdy jsem neměl sklony míchat se do cizích věcí, ale určité věci mi nemohou být lhostejné. Na nic jsem už nečekal a vyrazil.

Mlátička stál asi osm metrů ode mně, na druhém konci kuchyně. Zvedl jsem se ve chvíli, kdy skončil jeho fotbalový trénink s Marokánovou hlavou a nyní, když jsem ve svém vzteku letěl přes celou místnost, viděl jsem jen, jak se obr rozhlédl. Stál těsně vedle špalku na bourání masa. Popadl sekáček na maso a napřáhl se k ráně. Vše proběhlo v takové rychlosti, že sám už přesně nevím, jak mne to napadlo, ale obrovské množství rozpáleného oleje z velké pánve skončilo na Mlátičkově obličejí.

Zařval, pustil sekáček a zhroutil se k zemi. Z kuchyně se nyní ozýval šílený řev opařeného a spáleného obra, vedle něj leželo bezvládné tělo polomrtvého Marokánce, u toho všeho jsem stál já, v ruce ještě držel pánev a okolo mně asi deset muklů.

Mé mozkové centrum zareagovalo snad rychleji, než před deseti vteřinami. Odhodil jsem pánev a přeběhl zpátky ke svému PC. Tady jsem měl totiž stále na monitoru plán San Pedra.

Ostatní vězni celou situaci pochopili o něco později. Ve chvíli, kdy do kuchyně vpadlo komando dozorců, aby zvládli celou situaci uklidnit, na mém počítači byly už zase jen data potravinářských zásob a všichni ostatní stáli u svých pracovišť, jak měli.

Dozorcí na nic nečekali. Zmasakrovali všechny, co se nalézali v kuchyni - tedy včetně mně, ihned nás odvedli na cely a ten den bylo náhradní jídlo v podobě studené večeře.

Postupně nás všechny vyslýchali. Bylo by zdoluhavé popisovat, co vše proběhlo v důsledku onoho incidentu, snad jen to, že nikdo nic neprávě. Mlátička byl s prvním stupněm popálenin poslán do nemocnice. Olej mu spálil obě oční bulvy, takže oslepnul a navíc do basy se už nevrátil, protože ho prohlásili za blázna. Marokánek jménem Ahmud Kali byl poslán na marodku ve vězení.

„To bych do tebe neřekl.“ Prohlásil Thomas jako první větu.

Nechápatě jsem se na něj podíval.

„Tady se nic neutají.“ Roztáhl ruce a podíval se jakoby do okolních zdí na cele.

„Dobrá práce.“ Řekl uznale.

„Hele Thomasi, nevím jestli to je dobrá práce, ale v každém případě jsem nechtěl, aby oslepnul.“

„Na to se vykašli. Stejně si to zasloužil. Já sám jsem na něj měl už dlouho spadeno.“

„Jak to?“ Nechápal jsem.

„To hovořo tu oddělalo už dva chlapi, jeden z nich byl můj dávnej kámoš z ulice. Takže si to zasloužil.“ Ukončil celou věc. „Jimy!“

Podíval jsem se na něj.

„Dobrá práce.“

„Dobrá práce.“ Odpověděl jsem.

Můj incident byl zakrátko znám v celé věznici a dále se to tak říci, na společenském žebříčku tohoto zařízení jsem neuvěřitelně stoupl o několik příček výš. V práci se ke mně všichni chovali nadmíru uctivě a na dvoře se ke mně hlásili dosud cizí lidé. Byl jsem jejich jakýsi hrdina, neboť pro těžké vězně, kteří v base sedí celé roky je velkým zpestřením každá chvilka, která se byť jen trochu odlišuje od všedního standartu. A takováto bitka s takovými zraněními je přímo lahůdka.

Na dvoře jsme čtyři dni od onoho incidentu měli poradu. Spolu s Thomasem jsme čekali na Sunnyho hned vedle tělocvičny. Zrovna jsem rozprávěl na téma, jak sport je asi zdravý, což my dva antisportovci se můžeme pouze dohadovat. Byli jsme tak zabráni do našeho hovoru, že jsem si ani nevšiml, jak se k nám dostal jakýsi Arab z marokánské bandy.

„Jim Collins?“ Zeptal se tiše, nenápadně a podíval se na mne.

„Problém?“ Zeptal se Thomas.

„Jsem od Ahmuda. Je na marodce a chtěl by s vámi mluvit. Zítra ráno se nahlašte k doktorovi s bolestmi v krku.“ Řekl rychle, neznatelně kývl hlavou na pozdrav a co nejrychleji zmizel.

Podíval jsem se na Thomase.

Ten jen pokrčil rameny. „Čert ví, co v tom je za lumpárnu.“

„Zdravím vás přátelé!“ Řekl s úsměvem Sunny, který se dostavil o chvíli později. „Jíme, už jsem o tom slyšel. Slušně jsi to tam vyřešil. He, Mlátička má, co si zasloužil.“ Usmál se a při těch slovech mne plácnul kamarádsky po zádech.

„Je tu problém.“ Řekl jsem rovnou, aniž bych reagoval na Sunnyho poznámku.

Oba dva na mě pohlédli.

„Ten plán z ministerstva je fakt o něco jinej.“

Sunny i Thomas na mně doslova viseli svými pohledy.

„Na kresbě od Micky Argemse chybí taková menší maličkost. Koncové větráky. Jsou pěkně velké, jestli půjdou nějak odstavit, to nevím.“

„Kurva!“ Bouchnul Sunny do plotu od tělocvičny až zachrastilo napnuté pletivo.

„Co to znamená, jaký větráky?“ Zeptal se Thomas.

„Znamená to v podstatě to, že i kdybychom to všechno provedli, ve finále necelých deset metrů od východu nás zastaví v další cestě dva větráky o výkonu několik kilowattů. Nechat se rozsekat nějakým blbým větrákem, nebo se vrátit. Možná detail.“

„Do prdele! Do prdele! To se dozvím teď, když už je všechno připravený. Teď, když víme o každý díře, se dovím, že kvůli dvěma podělaným větrákům všechno padne?!“ Téměř křičel Thomas.

„Do prdele, deset metrů!“

„Co s tím?“ Zeptal se Sunny trochu klidnějším hlasem.

„Možná, že půjdou odstavit. Mohl bych se pokusit vyhodit pojistky. Třeba to půjde, potom bychom měli ale stejně tak asi deset minut, než to někdo zase pustí. Když se nestihneme dostat k větrákům dřív, než tam zase bude šťáva, můžeme se zase vrátit. Takovej roztočený kolos, co tam na nás čeká, nejde jen tak zastavit.“

„To je zlej sen!“ Řekl Thomas a rychle se pokřivoval.

Sunny dlouze přemýšlel, zatímco se díval do země a mnul si čelo.

„Proč ten plán od Argemse je jinej?“ Kroutil Sunny nechápavě hlavou.

„Je to blb. Deset tisíc v prdeli za kus bezcenného plánu. Bůh ví, kde to splášil. Kurva!“ Rozčiloval se Thomas.

Sunny stále přemýšlel. Když zvedl zrak od země, podíval se nejdříve na Thomase, a potom na mne. „Nikdy není konec právě tam, kde ho čekáš. Jíme, mrkni se na to, jestli to půjde a my s Thomasem mezitím vyzkoušíme, jak to uděláme s tím vozíkem. Jestli se tam vůbec vejdu. Myslím, že to zvládneme.“

„Ááá...“ Mávnul Thomas rukou.

„Chce to jen klid.“ Řekl Sunny a podíval se na mě. Thomas tomu evidentně nevěřil.

„Uvidím, co se dá dělat.“ Odpověděl jsem.

Podali jsme si ruku a rozešli se. Nebylo v našem zájmu, aby nás někdo často vídal společně. Proto jsme se také scházeli jen občas a naše jednání probíhalo vždy jen pár minut.

Příští den ráno, ještě před snídaní, jsem nahlásil službu konajícímu dozorci bolesti v krku. Trochu jsem to přibarvil hereckým výkonem, takže mu nezbývalo, než mne poslat na vyšetřovnu.

Prošel jsem spolu s několika nemocnými vězni přes celou budovu do administrativní části, kde byla umístěna ordinace i samotná marodka.

Na řadu jsem šel jako druhý. Vstoupil jsem do malé doktorské ordinace. Kromě toho, že výhled z okna byl přímo na dvůr, nikdy bych nevěřil, že je to ordinace ve vězení. U velkého stolu seděl v bílém plášti menší muž s brýlemi, na první pohled doktor. Z rádia po jeho pravici se linul svižný rock'n'roll a on si bubnoval do stolu svými prsty do rytmu

hudby.

„Jim Collins. Číslo 78 142.“ Oznámil jsem doktorovi.

„Áá, to jste vy!“ Řekl s neskrývaným nadšením.

Nechápavě jsem na něj hleděl.

„Pojďte a sedněte si u mne, pane inženýre.“

Posadil jsem se.

„Líbí se vám rock'n'roll?“ Zeptal se jako bychom seděli v nějakém baru a ne v jeho vězeňské ordinaci.

„Ricky Nelson.“ Odpověděl jsem mu a ukázal na rádio.

„Jo.“ Usmál se a pokračoval. „Víte, vy mne zřejmě neznáte a já o vás vím téměř vše. Obdivuji se vám, pane inženýre.“

„Co?“ Zmateně jsem se na něj podíval.

„Sledoval jsem vaši aféru. Psali o vás všude v novinách. Neuvěřitelné. Opravdu neuvěřitelné, co jste dokázal pomocí počítače! Abyste tomu rozuměl, já sám jsem tak trochu fanda věci, ale takhle dobrý nikdy nebudu. Jste genius.“

„Ále...“

„Ne, nic neříkejte.“ Vstal od stolu a přešel k jedné z velkých skříní. Otevřel ji a vyndal láhev whisky.

„Už dlouho čekám, až se my dva spolu setkáme. Tady v San Pedru se u mne dříve či později objeví každý. Četl jsem o vás a o tom vašem soudu a musím říci, že na vás ušili tak trochu budou.“

Nalil do sklenic. Vzal jsem si jednu a ťukli jsme si.

„U toho soudu mě vykoukali, ale jak to víte?“ Zeptal jsem se, protože mi došlo, že novináři se o takovémto podvodu nemohli nikdy dozvědět.

Chvilí se na mě nehnutě díval, jen jeho očka trhavě těkali po celé místnosti. Napil se, nalil mi další sklenku.

„Říká vám něco Los Angeleská aféra?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„V jedné z nemocnic v Los Angeles byla před lety zničena počítačová databáze. Pár lidí to odneslo.“

V té chvíli se mi vybavil můj soud i to, že jeden z těžkých argumentů na to, abych byl odsouzen k tak výjimečnému trestu, bylo právě zničení informační databáze v nemocnici v Los Angeles. Ano, vzpomínám si. Muselo to být asi hrozné, pacienti dostali úplně jiné léky, někteří umřeli na otravu, jiným byly provedeny zbytečné operace. Zmatek nad zmatek. Takovéhle svinstvo, kde bylo ohroženo tolik lidských životů, bych nikdy v životě neprovedl. Myslím si, že nabourání systémů NASA v porovnání s takovýmto psychopatickým činem je jen nedělním školáckým žertíkem.

„Ano, už vím.“ Odpověděl jsem mu.

Doktor přestal bubnovat svými prstíky do stolu, opřel se na židli a usmál se.

„Já vím, že jste to vy neudělal.“

„Ale to by mohl vědět pouze...“ Nedopověděl jsem tu hrůznou myšlenku. Doktor se na mě zubil z druhé strany stolu a jen tiše přikývl.

Nastalo komunikační ticho. Z radia stále hrál Ricky Nelson a já přemýšlel, co tu vlastně dělám. Seděl jsem v base v San Pedru, v ordinaci lékaře. Seděl jsem v místnosti s psychopatem, který doslova zavraždil hned několik nevinných lidí, s člověkem, který si popíjí whisky a navíc pracuje v base. Musel to být prostě šílenec. Šílenec, který po osmi hodinách své práce v bílém plášti odejde hlavní bránou San Pedra mezi ostatní „normální“ lidi, ke své manželce, dětem a tváří se na své sousedy jako lidumil. On svobodný, já vězeň s dvacetiletým trestem. Svět je plný prohnitých osudů!

Rock'n'roll Rickyho Nelsona dohrál a z radia se ozval moderátorův hlas.

„A nyní zprávy. Po dlouhých parných dnech nás zasáhla další katastrofa. Nákaza hovězího dobytka kulhavkou a slintavkou dosáhla epidemiologického rozsahu. Vláda nařídila sanaci všech farem. Na jatcích je zmatek. Obyvatele varujeme před konzumací hovězího a telecího masa. Všechny masné produkty musejí být stáhnuty z prodeje a zničeny odborníky.“

Doktor přerušil mé myšlenky. „No jo, to ještě scházelo, už takhle mám plnou lůžkovou část.“

Znělo to jako povzdech, a kdybych si předtím neuvědomil všechny souvislosti, připadalo by mi to vcelku upřímné.

„Nebudu vás zdržovat, pane inženýre. Ten Marokánec leží na šestce. Projděte zadem.“ Ukázal na dveře, kterými jsem nevstoupil a byly pouze pro personál.

Zvedl jsem se. Sklenici jsem nechal nedopitou na stole a mířil jsem ke dveřím. Doktor mi otevřel dveře a já vyšel na malou chodbu.

„Pane inženýre!“ Zavolal na mne ještě doktor.

Otočil jsem se.

„Dám vám ještě jednu radu. Život je svině.“

Prošel jsem chodbou a vstoupil do místnosti číslo šest. Přišel jsem vchodem určeným lékaři, takže o naší schůzce s Ahmedem nikdo jiný nevěděl.

Ležel na pokoji úplně sám. Nad sebou několik sklenic s fyziologickými roztoky. Bublínky, které se draly postupně jedna za druhou k hladině, neomylně znamenaly, jak kapalina proudí do jeho žil. Pomalu s námahou otočil hlavu.

„Jak ti je, kámo?“

Usmál se. Bylo vidět, jak je rád, že Mlátičkovu lekci přežil.

„Chtěl jsem s vámi mluvit, abych vám poděkoval.“

Mávnul jsem rukou.

„Byl by mě zabil. Jsem vám dlužníkem do konce života.“ Chytil mne za ruku a sevřel ji. Kývnul jsem hlavou.

„Musím vám něco říct. Tady o vás vědí. Vědí o vašem útěku. Micky Argems je práškač.“

„Cože?!“

„Vím to, protože já s nimi...“ odmlčel se „...já s nimi spolupracuji také. Argems na vás ušil budou s dozorci. Když vás

chytí při útěku, zkrátí mu trest na půlku. Dobré chování, znáte to. Celu máte odposlouchávanou, musíte si dát pozor.“
„To není možné!“ Nesouhlasně jsem zavrtěl hlavou a přitom jsem se podíval do stropu.
„Zapomeňte na útěk a plánek od Argemse zničte. Jestli vás chytí, máte to na doživotí. Pokud vás ovšem nezastřelí na místě.“

Byl jsem šokován. Co mne ještě čeká? Tak blízko jsme byli ke své svobodě.

Ach ne, zničit plán, vzdát se všeho a zůstat tady ještě dalších devatenáct let. To přece nemůže být možné.

„Pane Collins, nelhal bych vám.“

„Já vím, já vím.“ Podíval jsem se na něj. Usmál se.

„Něco s tím provedu, díky.“

„Ne, já děkuji vám.“ Stiskl mi ruku a já odešel.

Dozorci mne odvedli zpátky na celu. Cestou, co jsem šel přes basu, jsem si vzpomněl na doktora. „Život je svině.“ Asi na tom přeci něco je.

5. Konec nadějí

„Tak co?“ Zeptal se mne Thomas odpoledne, když přišel z práce.

„Jak, co?“ Odpověděl jsem, jako bych nevěděl, o čem je řeč.

„No, co říkal ten Marokánec?“ Specifikoval Thomas svou otázku.

Nemohl jsem se s ním však bavit otevřeně, nemohl jsem říci, že jsem byl na návštěvě u Ahmuda Kaliho, protože v naší cele byl odposlech. Jakmile bych uvedl jeho jméno, riskoval bych, že to někomu dojde, že Ahmud mluvil.

„Nic důležitého.“ Krátce jsem odpověděl.

„Nic důležitého? Jimy, nechtěj mi tvrdit, že jste se bavili o počasí!“ Řekl Thomas trochu uraženě.

„Jo, o počasí.“

„Jimy, kurva seš magor? Co se k sakru děje?“ Rozčilil se Thomas.

„Nechci se o tom bavit, jasný?“ Řekl jsem rázně, protože hrozilo, že Thomas plácne něco důležitého. Nemohl jsem riskovat, že uvede Kaliho jméno, či začne povídat o plánu, nebo o větrácích.

„Nechceš se bavit?“ Zopakoval moje slova a přitom se na mě podíval do očí. „Jdi do hajzlu, Jimy. Nechci se bavit. To snad není možné. Ty seš fakt magor.“ Rozčiloval se Thomas.

Vůbec jsem na jeho slova nereagoval, nemělo by to smysl. Thomas přecházel po místnosti od dveří k oknu a zpět, přičemž stále nadával a opakoval „Nechci se bavit.“ Asi ho to dost vzalo.

Když se za několik minut uklidnil, sedl si ke stolu, vzal karty a začal si je vykládat. Zůstal jsem ležet na posteli. Přemýšlel jsem o tom, jak Micky Argems s námi pěkně vyběhl. Dostal z nás deset tisíc a ještě nás udal. Ten plánek byl schválně trochu jiný. Jediná možná cesta vedla totiž právě větracím systémem. To museli vědět i dozorci. Kdybychom začali náš útěk, dávno by o něm věděli z odposlechu na cele. Pohodlně by počkali až skončíme u větráků, kde by nás už jistě čekali. Byla to pro mě jen otázka času. Náš plán byl prostě nvliveč. Mohli jsme rovnou zapomenout na útěk, natož na nějakou svobodu. Dozorci si nás hlídali více než dobře. Nejbližší důležitou věcí, kterou bychom měli udělat, bylo zničení plánu. Ahmud Kali měl pravdu. Pokud by nás chytili, byť jen s plánkem, o kterém v podstatě již dávno věděli, mohli nám náš trest téměř zdvojnásobit. Devatenáct let je strašně dlouhá doba, ale třicet osm znamená doživotí. Musím co nejdříve zničit ten papír.

„K sakru!“ Vyrusil mě Thomas z mého uvažování.

Podíval jsem se ke stolu. Všude okolo na zemi ležely karty. Můj spolubydlící je o chvíli před tím smetl ze stolu.

„Ráno hádka v práci, tady se pohádám s dalším magorem a v kartách mi vyjde, že do půl roka chci pnu. Zkurvenej den!“ Praštil rukou do stolu, vstal a přešel k oknu. Chytil se za mříže a díval se ven.

Kolikrát už takhle stál u toho okna? Cítil jsem s ním. Věznice mi lezla na hlavu. Rok v kriminále dokáže člověka změnit k nepoznání a navíc rok strávený tady, člověku připadá jako deset let venku. Thomas tu žil devátý rok a stejně si za tu dobu nedokázal „zvyknout“.

„Zvyknout“ na vězení, „zvyknout si“ na basu, kde vás neustále někdo hlídá, kde vám někdo stále nařizuje, co můžete a co ne. Kde na vás při každém kroku míří několik nabitých brokovnic. „Zvyknout si“ na místo, kde jeden den je jako druhý, kde vážná nemoc znamená chvilkové vysvobození v podobě vězeňské marodky. Alespoň nějaká změna, pokud vám tedy nevadí, že vás léčí psychopat, který před pár lety zabil asi deset lidí. Fajn místo na strávení nejbližších devatenácti let. San Pedro - to slovo mi už leze krkem, a když ho slyším zvedá se mi žaludek a bolí hlava. Něco musím vymyslet. Není přece možné tu déle setrvat. Cítil jsem, že je nad moje síly, vydržet tu zavřený dvacet let.

Co se to děje? Svět se obrátil proti mně. Nejdříve bezstarostný život na vysoké škole. Nejlepší student z ročníku, samé výhry na programátorských soutěžích a před sebou skvělou budoucnost. Poté sice temný, ale bezstarostný podzemní život hackera, člověka, který pouze zkoušel své schopnosti do té doby, než mne odhalili. Odhalili, chytili a zavřeli. Zavřeli na dvacet let, odstranili nebezpečné individuum ze zdravé společnosti, skládající se z bezelstné FBI a pár psychopatů, jakým byl například doktor tady v San Pedru. Thomas měl pravdu, dneska je fakt zkurvenej den.

Příštího rána jsem se probudil ještě před snídaní. Omyl jsem si obličej, a potom se šel podívat z okna. Venku zářilo slunce. Další ztracený den tady, pomyslel jsem si.

„Nazdar, Jimy.“ Houknul na mě Thomas, který se probudil o několik minut po mně.

„Vítám tě do nového dne.“ Řekl jsem s úsměvem.

Thomas se usmál a seskočil z postele. Umyl si obličej a povídá: „Jimmy, ten všerejšek...“

„Nech to být.“ Přerušil jsem ho, dříve než začal.

Thomas jen kývl. Naše všerejší hádka byla zapomenuta. Oba jsme věděli, že hádat se nemá cenu.

Přinesli snídani. Najedli jsme se a odešli do práce.

Ve čtyři odpoledne jsme měli schůzku na dvoře se Sunnym. Když jsem se tam dostal, Thomas i Sunny na mě čekali u tělocvičny.

„Ahoj Sunny.“

„Čau brácho.“

Pozdravili jsme se a podali si ruku.

„Vozejk je odzkoušený, dneska jsme to dovedli až k dokonalosti. Nikdo nepozná, že uvnitř mezi hadrama je člověk. Perfektní nápad.“ Zubil se od ucha k uchu a Thomas jen přikyvoval. „A co je nového v naší počítačové laboratoři?“

Zeptal se plný očekávání.

„Ani jsem to nezkoušel.“ Řekl jsem sklesle, protože jsem dopředu věděl, jak to dopadne, až jim sdělím celou pravdu.

„To mi neříkej, Jime!“ Řekl vyčítavě Sunny. „Už jsme skoro ve finále. Každý den tady je pro mě doslova utrpením. Chci k moři, chci na pláž, kde se budu válet a koupat v moři. Brácho, chci odtud co nejdřív vypadnout!“

„Já vím.“ Odpověděl jsem.

Všichni jsme se viděli už na svobodě, alespoň do všerejška.

„Tak proto musíš něco udělat.“

„Včera jsem byl na marodce za Ahmudem Kalim. To je ten Marokánec z kuchyně, jak dostal nářez od Mlátičky. Chtěl mi poděkovat, říkal, že mi je vděčný do konce života.“

„Dobře, dobře Jime, ale co s tím má společného nějaký Arab?“ Nechápal na mě koukal Sunny.

„Chtěl mi poděkovat za svůj život a odvděčit se. Proto byl ochoten mi říct něco o Argemsovi.“

„O Argemsovi? Co je to za blbost?“ Ozval se Thomas. Oba dva ještě ani netušili, co je čeká. Chvilí jsem mlčel a rozvažoval, jak jim to sdělit. „Ten plán, který jsme koupili, je schválně o něco jiný. Větráky nás měly zastavit v cestě, a potom by nás chytily přímo na útěku.“

Micky Argems je práškač. Bohužel, je to tak. Ten Marokánec bonzuje taky, takže to musí vědět.“

„To ne, Jimmy! To ne!“ Zoufale opakoval Thomas, zatímco já jsem pokračoval.

„Když by nás chytily, Argemsovi by zkrátily trest na půlku. To už je velký lákadlo. Navíc...“ Podíval jsem se na Thomase. „...naše cela je odposlouchávána.“

„Do hajzlu!“ Vykřikl při těch slovech Thomas.

„Přesně vědí, co děláme. Ví o plánu, o větracích šachtách, věděli by i o dni, kdy to uděláme. Včera jsem o tom nechtěl mluvit.“

„Do hajzlu!“ Opakoval Thomas. „To prostě nemůže být pravda.“

Sunny jen poslouchal a bylo na něm vidět, jak ho tato informace zlomila.

„Říkám to nerad, ale celý ten plán byla lečka. Dozorci by povýšili, Argems by šel za pár měsíců domů a my bychom tu seděli jednou tolik.“

„Znamená to konec, Jime?“ Zeptal se Sunny potichu, s takovým zoufalstvím v hlase, které bych od něj nikdy nečekal.

„Musíme co nejdříve zničit plán.“ Odpověděl jsem faktem, abych se vyhnul tak přímé odpovědi, jako bylo říci, že je konec všem našim plánům.

„Ne, ten plán přece nemůžeme jen tak zničit. Zbláznil jsi se? Vždyť v tom lítá deset papírů.“ Ozval se Thomas.

„Buď ticho, Tome!“ Umlčel ho rázně Sunny. „Jim má pravdu. Chceš snad kvůli deseti tisícům dolarů riskovat krk?“

Blbost! Toho papíru se zbavíme dřív, než někomu dojde, že se Jim bavil s tím Arabem.“

Thomas jen nesouhlasně kroutil hlavou.

„Kde je ten plán?“ Zeptal se Sunny a podíval se na mne.

Můj pohled na Thomase byl více jak výmluvnou odpovědí.

Sunny natáhl ruku. „Ten plán.“

Stáli jsme dva proti němu. Thomas se díval střídavě na mě a na Sunnyho.

„Bez toho plánu nemáme už nic.“ Řekl zoufale na obranu svého papíru za deset tisíc.

„Ten plán.“ Řekl Sunny, který měl stále nataženou ruku k Thomasovi.

Bylo ticho a my dva jsme se dívali na Thomase.

„Jste blázni, prostě blázni!“ Řekl náhle, když si rozmyslel všechna pro a proti. Zalovil rukou za kalhoty do slipů a vytáhl malý zmačkaný kus papíru, který jsme ještě před několika měsíci považovali za klíč k naší svobodě.

Položil ho Sunnymu do dlaně. Ten vytáhl sirky, zapálil jednu a přiložil papír. Vzlál žlutým plamenem. Sunny ho otáčel tak, aby shořel úplně celý.

„Jste blázni.“ Řekl Thomas.

Všichni jsme v té chvíli věděli, že se vzdáváme své naděje, svých plánů a své budoucnosti.

Druhý den v práci mi zazvonil telefon.

„Kuchyně, Jim Collins.“ Ohlásil jsem po té, co jsem zvedl sluchátko.

„Tady ředitelství. Z hygienické stanice přišel zákaz konzumace hovězího masa. Na dnešek udělejte změnu v jídelníčku a připravte něco jiného. Někoho tam posíláme.“

Už je to tady. Vzpomněl jsem si na rozhlasové vysílání, které jsem slyšel u doktora v ordinaci a na moderátora, jak ohlašuje paniku, která zachvátila celou zemi. Onemocnění slintavkou a kulhavkou dosáhlo epidemiologického rozsahu. Nebylo vyloučeno, že maso, které jsme měli na skladě, bylo zasaženo touto chorobou. Nyní bylo na mně, abych navrhl dnešní změnu jídla. Možná to zní trochu jednoduše, ale změnit jídelníček připravený na týden dopředu, dá vcelku

zabrat. Zvláště, když první den musíte sami vymyslet nějaké jednoduché jídlo, které by šlo rychle uvařit asi tak pro pět set vězňů.

Sedl jsem k počítači a začal prozkoumávat naše potravinové zásoby. Nakonec jsem navrhl fazole s vejci. Žádná chuťovka, ale nejsme v Intercontinentalu.

„Co bude k jídlu?“ Zeptal se zástupce ředitele, když došel do kuchyně a vstoupil do místnosti, kde jsem pracoval.

„Fazole s vejci, pane.“

„Fajn, tak to je dobrý.“ Oddechl si. „Za chvíli tu bude kafilerka, přijede pro maso. Připravte se na nošení, bude toho více než dost.“ Řekl a odešel.

Přes skleněnou výplň, která oddělovala kuchyni od mého pracoviště, jsem viděl, jak se baví s dozorci. Vysvětloval jim celou vzniklou situaci, její výjimečnost a dával pokyny, co mají dělat. Kafilerie. Ta nemoc musí být vcelku dost vážná, že se kvůli tomu zničí veškerá zásoba hovězího masa.

Za dvě hodiny přijel velký nákladní vůz od kafilerie. Místo korby měl několik velkých kontejnerů a zaparkoval vedle rampy od kuchyně. Tady stály pokaždé nákladní automobily, když přivezly nějaké zásoby - od mléka až po půlky hovězího. Dnes byla ovšem výjimka, neboť tohle auto přijelo potraviny odvézt.

„Tak do práce!“ Zavelel jeden z dozorců.

Otevřel se mrazák, kde jsme měli uschované hovězí půlky a my - vězni jsme začali nosit těžké kusy masa. Vzdálenost mezi mrazákem a nákladní rampou byla dosti značná. Vzal jsem jednu půlku, hodil si ji na záda a pomalu s nohama podloměnými pod těžkým nákladem, jsem se sunul k východu. Prošel jsem celou kuchyní a zamířil ven k rampě.

Tady se mi naskytl zvláštní pohled. Tři z vězňů, kteří šli s masem přede mnou byli opření o zed' a jeden z nich zvracel. „Fuj! To je svinstvo!“ spílal Plowski, mezitím co stranou zhluboka dýchal.

Když jsem došel až k autu, bylo mi jasné o jakém svinstvu mluvil. Představte si auto, které veze celý den ve čtyřicetistupňovém vedru prošlé syrové maso, uzavřené pouze v netěsných kontejnerech. Jeden z nich byl otevřený, narezlé víko bylo odklopeno, uvnitř samé hovězí maso, okolo mouchy a po celém okolí se šířil neuvěřitelný zápach. To vše ještě nebylo tak špatné, do té doby, co jsem se pořádně nadechl. Štiplavá „vůně“ zkaženého masa se mi zaryla do všech čichových senzorů mého nosu a můj mozek na chvíli vypověděl službu. Rychle jsem hodil kus hovězího otvorem dovnitř a běžel jsem opodál ke všem třem.

„Eh, fuj. To je smrad!“ Nadával jsem a rychle rozdýchával zbytek onoho zapáchajícího vzduchu, který jsem měl někde až hluboko v plicích. Nic horšího jsem nezažil. Hrozný zápach. Všem nám bylo špatně a ani dozorci se neodvážili byt' jen přiblížit k nákladní rampě. Stáli uvnitř v budově a z kuchyně dávali rozkazy.

Jediný, komu ten odporný zápach nevadil, byl tlustý chlap oblečený v gumové zástěře, na hlavě kšiltovku Chicago Bulls, který stál vedle kabiny nákladáku - v epicentru celého smradu a much a vše sledoval. V jedné ruce chleba, který s chutí a obrovskou delikatesou pojídal a v druhé svíral nezbytnou cigaretu. Ukousl chleba, rozžvýkal, polkl, natáhl z cigarety a lahodně vyfoukl kouř. Tento tvor byl živoucím důkazem, že člověk vydrží snad vše. Ukousnout chleba, rozžvýkat a polknout vedle otevřeného kontejneru tohoto auta, vyžadovalo nadlidský výkon. Podezřívám jsem ho, že kouří stejně jen kvůli tomu, aby kouřem odpudil hromady much, které okolo něj mlsně kroužily.

„To je prase!“ Zněla klasifikace jednoho z vězňů, který právě dozvracel.

Nebyl jsem sám, kdo si všiml onoho „člověka“.

„Tak dělejte! Pohněte sebou chlapi, ať už to odtud zmizí!“ Řvali na nás dozorci, kteří si všichni drželi na nose a ústech alespoň kapesník.

Rychle jsme odběhli z rampy do kuchyně. Tady byl oproti kontejneru svěží vzduch.

„Fuj! To je smrad!“ Zněly nadávky od všech přítomných.

Přešel jsem přes kuchyni opět do mrazáku, vzal půlku hovězího, přehodil na záda a opět jsem se šoural k tomu biologicky pracujícímu komplexu.

Nešlo mi na rozum, jak takovou šílenou práci, jakou bezesporu bylo řídit auto kafilerie, může vůbec někdo dělat. Ten člověk si mohl vybrat z milionu dalších zaměstnání od hlídače na veřejných záchodcích, přes metaře, až k čističi veřejné kanalizace - to vše bylo jen slabým odvarem od této „práce“. Celý život prožít ve strašném zápachu. Odporné, ale bylo to jeho svobodné rozhodnutí. Měl na výběr a vybral si toto. Život mezi mouchami, to byla jeho osobní volba, jeho svoboda. Ano, svoboda volby, svoboda života.

Svoboda! Jimy, jsi tak hrozně hloupý. Hlupák, který přestává myslet, hlupák jehož mozek začíná myslet v průměrných rovinách. Ten tlustý chlap byl možná prase, ale až tady v San Pedru, po roce vězení v nejtěžší base s půlkou hovězího na zádech, uprostřed smradu a much, jsem si uvědomil, že mesiáš byl možná taky prase.

Hodil jsem hovězí do kontejneru a odešel zpátky do kuchyně. Přešel jsem dlouhou místnost, neodbočil směrem do mrazáku, ale zamířil na své pracoviště. Zvedl jsem telefonní sluchátko a rychle jsem vytočil číslo.

„Prádelna.“

„Tady kuchyně, u telefonu Jim Collins. Pošlete mi sem urychleně Berryho s čistým prádlem. Nemáme tu už ani utěrku.“

„Jo, dobrý.“ Odpověděl nevzrušeně hlas na druhém konci.

„Hele, je tu havárka, tak ať sem do dvou minut naběhne. Zástupce ředitele to tu řídí, takže jestli nechcete mít problém, měli by jste hnout tím svým zadkem a poslat sem aspoň vozejk čistého prádla. Jasný?“ Řekl jsem tak tvrdě a rezolutně, jak jsem jen mohl.

„Ano, ano samozřejmě. Už to tam posílám.“ Odpověděl už jiným tónem.

„Fajn, máte na to dvě minuty, tak se snažte.“ Dodal jsem a zavěsil.

Nyní se jednalo o čas.

Přes skleněnou stěnu jsem viděl, jak všichni dozorci hledí ven na rampu a mají starosti jen o svůj nos. Vyběhl jsem z místnosti a zamířil do mrazáku. Nahodil jsem si jednu půlku hovězího na záda a pomalu se sunul k východu k rampě.

„To je smrad!“ Rozčilovali se stále vězňové a dozorci si drželi kapesníky na nose a ústech. Nikdo si ničeho nevšiml.

Došel jsem až ke kontejneru, hodil hovězí dovnitř a odběhl ke zdi, kde jsem opět rozdýchával onen puch. Už mi ani tak nevadil, ale potřeboval jsem zbrzdít celou práci. Vytáhl jsem velký kapesník a obvázal kolem nosu a úst, takže jsem vypadal jako novodobý bandita ze začátku století, když přepadal dostavníky. Ostatní si udělali stejnou roušku, jak jsem ostatně předpokládal, takže všichni jsme od sebe byli k nerozeznání. Nyní nezbývalo než čekat.

Přemístil jsem se opět do mrazáku. Hovězích půlek znatelně ubývalo a čas mne začal tlačit. Vzal jsem jednu na záda a pomalu jsem nesl ten těžký náklad k autu.

„Kolik tam toho ještě je?“ Zeptal se zástupce ředitele jednoho z vězňů.

„Jsme v půlce, pane.“ Odpověděl.

„Aspoň to. Dělejte, nebo tu zhebne na smrad.“ Povzbudil nás.

Hodil jsem půlku do kontejneru a odešel nazpátek do kuchyně.

„Kde je ksakru Collins?“ Zavolal dozorce.

„Tady, pane.“

„Přivezli prádlo, udělejte s tím něco. Proboha dneska se všichni zbláznili. Je tu bordel!“

„Ano.“ Odpověděl jsem.

Otevřeli dveře a do kuchyně vjel Thomas s vozíkem plným čistého prádla. Na očích jsem mu viděl, co chce říci.

„Tak pojďte.“ Řekl jsem úřednickým hlasem.

Thomas roztlačil vozík a jel za mnou dozadu do skladu.

„Co se děje Jimmy?“ Zeptal se plný zvědavosti hned poté, co jsme vjeli za roh.

„Je tu Sunny?“ Rychle jsem se zeptal, aniž bych mu odpovídal.

Thomas zabouchal třikrát na vozík, prádlo se pohnulo a vykoukla Sunnyho hlava.

„Co je Jimmy?“ Zeptal se ihned, jak mne spatřil.

„Jdeme ven.“ Řekl jsem přímo.

Oba na mne pohlédli.

„Je tu nákladák, stačí naskočit a jedem.“

„Ve dne? Ted?“ Nevěřicně se ptal Thomas a Sunny chtěl také něco říct.

„Není čas.“ Přerušil jsem je a zavelel. „Jdeme.“

Vůbec nevěděli, o co tu běží, ale vyrazili.

U dveří skladu jsem si nasadil kapesník na obličej. Sunny i Thomas udělali to samé, takže ve vězeňském mundúru s kapesníkem na obličejích nemohl nikdo poznat, kdo je kdo.

Vykoukl jsem ze skladu. Venku byli dozorci otočení k rampě. Vyrazil jsem a v klidu, abych nevzbudil pozornost, jsem došel do mrazáku s Thomasem i Sunnym v patách. Vzal jsem si jednu půlku hovězího na záda a zamířil na rampu k autu. Šel jsem pomalu, Thomas o několik kroků za mnou se svým masem na zádech a Sunny úplně vzadu.

Minuli jsme dozorce a došli až k autu. Já jsem na ten zápach byl připravený, ale Thomas i Sunny něco takového určitě nečekali. Když jsme byli konečně u auta ze strany, kde na nás neviděli ani dozorci z kuchyně, ani vězni od zdi, Thomas si ulevil.

„To je svinstvo!“

Sunny byl bledý jako stěna a evidentně chtěl zvracet. Všude mouchy.

Naposledy jsem se rozhlédl - nikdo na nás neviděl. Hodil jsem maso do kontejneru, vyšvihl jsem se nahoru a přes kraj otvoru jsem se převálil dovnitř. Chtěl jsem se pomalu spustit do té černé páchnoucí díry, ale špičky prstů, kterými jsem se držel okraje, mi uklouzly na umaštěném zrezivělém plechu a doslova jsem zaletěl do největších sraček, co jsem zažil.

Pod sebou jsem cítil chlad čerstvých půlek z mrazáku i rozteklé, téměř rozložené maso, které kafilérie vezla odněkud jinud. Všude mouchy, a když jsem si představil, jak se to pode mnou asi musí hýbat červy, bylo mi opravdu velmi zle. Okolo mne tma a jediné, co jsem viděl, byl otvor úplně nahoře kontejneru.

Za chvíli něco zatěmnilo díru a do kontejneru spadla další půlka. Jen taktak, na poslední chvíli jsem uhnul, aby nespadla na mě. Potom se objevila Thomasova hlava.

„Ne, to není možné!“ Sykl ze shora, chytil se rantlu, ale i jeho prsty podklouzly na omaštěném okraji a zahučel dovnitř přesně jako já.

„Eh, eh fuj!“ Bylo slyšet, jak se přemáhá.

Ted' jen Sunny.

Dlouho se nic nedělo. Pak se přeci jen objevila nejdříve půlka hovězího a potom i Sunny. Opět se opakovala scéna, kdy chtěl opatrně vlézt dovnitř, ale i jemu podklouzly ruce a vpadl dovnitř, jako my dva s Thomasem. Sunny tvořil výjimku snad jen tím, že ihned začal zvracet. Rychle jsem poslepu nahnatal Sunnyho hlavu a zacpal mu pusou, aby to nebylo zvenku slyšet.

Po ruce mi ztékaly zvratky, všude plno much, tma a to vše v kontejneru plném mrtvol. Bylo mi fakt špatně. Už jsem ani nemyslel na to, jestli nás někdo viděl nebo ne, protože jsem veškeré své úsilí věnoval tomu, abych přemohl svírání žaludku.

Zanedlouho se nad námi zatěmnila díra a do kontejneru vpadla další půlka. Asi za minutu další a další. Nyní jsme museli překonat veškerý odpor a hovězí na sebe naválit, kvůli kontrole na vrátnici vězení.

Po deseti minutách hrozných muk uvnitř páchnoucího kontejneru se ozval skřípavý zvuk rezavého víka. S těžkým zuchnutím se zavřelo a uvnitř se rozhostila úplná tma. Ozval se startér a celý nákladák se začal otřásat, když naskočil motor. Za chvíli bylo cítit, že jedeme.

Ujeli jsme, podle mého odhadu, několik set metrů a zastavili. Z venku byly tlumeně slyšet nějaké hlasy, potom se náhle ozval skřípot železného víka. Všichni jsme byli schováni pod hovězím masem a ani jsme nedutali.

Na okamžik jsem zaregistroval úzký pruh světla, ale ihned skončilo těžkým dopadem víka.

„Fuj! Do hajzlu, co to tam vezete?“ Slyšel jsem, jak z venku nadává dozorce. „Eh, eh...to jsem nezažil, takovej smrad!“ Mezi jeho slovy byl slyšet hlasitý smích. Ani na vteřinu jsem nepřemýšlel nad tím, komu může patřit.

„Jedte, jedte s tím někam. Takový svinstvo. Fuj! Prasárna! Jedte, jedte!“

Nákladník se hnul a já cítil, jak opět jedeme. Jedeme ze San Pedra, utíkáme z basy v kontejneru s rozkládajícím se nakaženým masem. Bylo mi špatně, ale cítil jsem se šťastně. Možná nejšťastněji, jak jsem se mohl v životě cítit.

Po půl hodině jízdy, kdy jsme mlčeli a před obličejí svírali naše kapesníkové roušky, do mne strčil Thomas.

„Jimmy?“

„No.“ Odpověděl jsem hlasitě. Nákladník řval a my jsme museli na sebe téměř křičet.

„Kde můžeme být?“

To byla otázka, kterou jsem si kladl také.

„Jak dlouho jedeme?“

„Nevím, hodinu?“

„Hodinu ne. To máš...“ Zareagoval jsem na jeho špatný odhad času. „...já bych řekl tak půl hodiny.“

„Třicet pět minut.“ Ozval se do tmy třetí hlas.

„Jak to můžeš vědět, co?“ Reagoval trochu podrážděně Thomas, ale i mě to docela zajímalo.

„2100. Napočítal jsem do 2100. Jedenadvacet, jedenadvacet. Dva tisíce sto děleno šedesáti je přesně třicet pět minut.

Eh, je mi špatně. Už to tady dlouho nevydržím.“

Thomas nic neřekl a já jsem si připadal jako v akčním filmu. Sunny byl velice chytrý. Mne by ani nenapadlo počítat od výjezdu od vrátnice, abych věděl přesně, kde jsme. Z toho času, ač se to možná nezdá, se dalo udělat hodně závěrů.

Uvažoval jsem o tom, že při takovém chaosu, který byl ve vězení kvůli kafilérii a náhradnímu obědu si nikdo nevšimne možná hodinu, hodinu a půl, toho, že jsme zmizeli. Nyní jsme se nacházeli v pětaticáté minutě útěku. Pokud předpokládáme rychlost nákladáku okolo 55 mil za hodinu, byli jsme asi v polovině této vzdálenosti. Ještě půl hodiny a měli bychom co nejdříve vypadnout.

„Thomasi, pojď mi pomoci.“ Houkl jsem a sám jsem se začal hrabat zpod hovězího masa.

Za tu dobu, co jsme jeli, se v kontejneru udělalo hrozné horko a začínaly na mě jít mdloby.

Když jsem byl úplně nahoře, někdo na mne v té tmě sáhl.

„Jimmy, co chceš dělat?“ Byl to Thomas.

Nahmatl jsem víko kontejneru a položil na něj Thomasovo ruce.

„Až ti řeknu, tak tlač.“ Sám jsem se opřel do víka. „Teď.“

Oba jsme zabrali a rezivělé víko se nadvzdlo. Do kontejneru začal proudit čerstvý vzduch. Konečně jsem se škvírou pootevřeného víka mohl pořádně zhluboka nadechnout.

„Áááh, svoboda!“ Zařval Thomas a sál do svých plic doušky čistého vzduchu.

Netrvalo dlouho a už byl u nás i Sunny. Teď teprve, když ho osvětlily ostré sluneční paprsky, jsem viděl, kdo z nás je na tom nejhůře. Sunny byl bílý doslova jako stěna a podobal se spíše hovězímu masu pod námi, než zdravému žijícímu tvorovi.

Když jsem se nabažil vzduchu, začal jsem zkoumat krajinu. Vyprahlá suchá zem. V té chvíli mi ale připadala jako ráj na zemi.

„Jimmy, my to dokázali!“ Zařval Thomas. „My to dokázali, jsme volní!“ Řval jako smyslů zbavený.

Vystrčil hlavu z díry a nechal se ovívat proudem návalového vzduchu. Sunny se usmíval a já cítil v nejzašších konečkách prstů svobodu. Jsme venku, dokázali jsme to.

Silnice se kroutila v nedohlednu a čas plynul.

„Jak dlouho tu ještě budeme?“ optal se Thomas, když strčil zpátky dovnitř hlavu.

„Měli bychom vypadnout.“ Konstatoval Sunny.

„Kam?“ Zděsil se právem Thomas. „Vždyť nás tady hned najdou!“

Měl pravdu. Nebylo se zde kam schovat. Lidé, kteří stavěli San Pedro, dobře věděli, kam umístit věznici těžkých zločinců. Pozoroval jsem krajinu a přemýšlel, co dál. Za půl hodiny jsme museli bezpodmínečně zmizet z kontejneru. Až přijdou v base na to, že jsme utekli, rychle jim dojde, kde můžeme být a jako první půjdou po tomto nákladáku.

Baker City, 20 mil.

Okolo nás se mihla u kraje silnice informační dopravní značka. Podíval jsem se na Sunnyho s Thomasem. Naše pohledy se střetly a byly více než výmluvné.

„20 mil.“ Řekl Sunny.

Přikývl jsem a Thomas zařval „Svoboda!“

6. Svoboda

Od té chvíle jsme všichni tři škvírou pootevřeného kontejneru sledovali silnici a nedočkavě vyhlíželi město.

Nákladní auto uhánělo svých 55 mil v hodině a my projížděli suchou krajinou mezi velkými skalnatými monumenty. Silnice se vlnila a v dále mizela mezi dvěma velkými horami.

Jeli jsme v kontejneru a já uvažoval, jaký cíl má tato cesta. Cesta, kterou jsme si zvolili. Přemýšlel jsem nad tím, že pokud nás chytnou, zavrou nás na tak dlouho, že z kriminálu se už v životě nedostanu. Už nebylo návratu. Musel jsem doufat ve svůj lepší osud, než jaký mne doposavad stíhal. Musel jsem doufat, že nás nechytí, že se vyhneme všem policejním kordonům a zátahům, které na nás budou jistě čekat, a že se již nikdy nebudu muset řídit cizími pokyny a dělat to, co mi nařídí kdejaký blb v podobě polovzdělaného bachaře.

Dojeli jsme až téměř k horizontu. Silnice nabrala mírného stoupání a my jsme jeli přímo mezi dvě obrovská skaliska. Dvě hory, v nichž byla uprostřed zakouslá silnice, vypadaly jako dvě sfingy, které tvořily jakousi bránu. Všichni jsme unešeně sledovali tu fascinující scenerii, umocněnou tím víc, že jsme byli zvyklí už jen na pravoúhlé místnosti věznice a jediný exteriér - dvůr San Pedra.

Když jsme projeli mezi skalami, cesta se začala opět svažovat a před námi se objevily první domky. Obyčejné domky se svými předzahrádkami a zaparkovanými auty. Hltali jsme tu atmosféru civilizace a „normálnosti“. Nikdo nic neřikal a bylo cítit, jak se mezi námi vznáší nepopsatelná zvláštní atmosféra klidu, napětí a blaženosti.

Sunny do mě strčil a ukázal směrem na chodník. Jela tu malá holčička na kole. Na tváři se mi roztáhl úsměv. Pohled na malé dítě mě neuvěřitelně nadchnul a pozoroval jsem tu malou, než nám úplně zmizela z dohledu.

Auto zastavilo. Čekali jsme na malé křižovatce, nikde nikdo, ale přesto červená.

„Padáme!“ Řekl náhle z ničehož nic Sunny a začal se cpát z kontejneru.

Nebyl čas nad ničím uvažovat. Přizdvihli jsme víko, Sunny se vysoukal ven, po něm Thomas a nakonec já. Seskočili jsme z korby nákladáku a rozběhli se do blízkého křoví. Za námi se ozval hluk motoru, a když jsme leželi, schováni ve velkém keři, nákladák z kafilérie i se svými smrdutými kontejnery mizel v dáli.

Byli jsme na konci města. Poslední křižovatka, poslední možnost, kdy jsme mohli vystoupit. Tím, jak jsme byli uneseni městem, úplně bychom zapomněli, že musíme ven. Leželi jsme na trávě v keři, patnáct metrů od nás byla křižovatka, za námi železniční viadukt a nejbližší dům vzdálený asi osmdesát metrů.

„Co teď?“ Zeptal se Thomas.

„Co teď?“ Zeptal se po chvíli ticha Sunny a oba se podívali na mě.

„No jo, co teď?“ Odpověděl jsem jim stejnou otázkou.

Thomas i Sunny se začali smát a já s nimi. Byli jsme na svobodě a nevěděli, co dělat.

„Jdeme za kočkami!“ Rozhodl se Thomas a už se chystal k odchodu.

„V tomhle? Ty jsi se úplně zbláznil!“ Vysmál se mu Sunny.

Byla to pravda. Na sobě jsme měli vězeňské mundúry, navíc špinavé od krve a umaštěné od hovězího. Neznámému člověku by se při pohledu na nás naskytl asi neuvěřitelný pohled.

„Tak teda co?“ Dotazoval se Thomas, který by se už viděl někde na hotelu.

„Navrhuji počkat tu do večera, potom sehnat hadry, převléknout se a zmizet z města. Musíme pryč, někam do velkoměsta.“ Řekl jsem svou vizi.

„To zní rozumě.“ Souhlasil Sunny a Thomas jen přikývl hlavou.

Tak jsme zůstali ležet několik hodin schováni v křoví. Pozorovali jsme projíždějící auta, krajinu a bylo nám fajn.

Konečně se začalo sešeřovat. Potřebovali jsme tmu na to, abychom se mohli alespoň trochu pohybovat po městě. Za bílého dne by nás v tomto vězeňském oblečení každý poznal i na několik set metrů. Jak se blížil večer, k nejbližšímu domu se začalo sjíždět větší množství aut.

„Jimmy, Jimmy!“ Dloubl do mne Thomas a ukázal na dům. „To je bar! To je normální bar. Pivo, ženský. To snad není možný. Je to bar!“ Usmíval se a bylo na něm vidět, že by nejraději vyskočil a rozeběhl se do hospody.

„Na to zapomeň. Teď seženeme hadry a mizíme z města. Pivo si dáš až jinde.“ Usměnil ho Sunny.

„Já vím...“ Přikývl Thomas. „...ale malý pivo nebo ženská.“

„Nemůžeme si to dovolit, chápeš to?“ Nenechal ho domluvit Sunny.

Thomas byl jako u vytržení. Viděl po devíti letech bar, z osmdesátí metrů ženskou, jak vystupuje z pick-upu a nemohl se prostě udržet.

„Myslím, že v téhle chvíli o nás už dávno vědí, že jsme zdrhli. Možná ta zpráva proběhla na místní radiostanici. Policajti nás hledají, takže jediný, co můžeme udělat, vyměnit hadry, sebrat první auto a odjet z města.“ Řekl jsem po lopatě hlavně Thomasovi, abych mu přiblížil naši, už tak zoufalou situaci.

Scházelo mu vidět souvislosti. Na trávníčku, schován uprostřed křoví, úplně zapomněl, kdo jsme, a že nás shání každý policajt v okolí.

„Dobře, dobře. Já vím.“ Chápavě přisvědčil.

Tma už dost pokročila a před barem stálo plno zaparkovaných aut.

„V jednom z těch autů musí být nějaké věci. Montérky, tričko, prostě cokoliv. Vybereme je a padáme. Co tomu říkáte?“ Navrhl jsem.

„Tak jdeme?“ Zeptal se bez zbytečného zdržování Sunny.

„Jdeme.“ Souhlasně jsem odpověděl s Thomasem.

Zvedli jsme se a připravili k běhu. Nikde žádné auto, žádný podezřelý pohyb.

„Dobrý?“ Zeptal jsem se.

„Ted!“ Zavelel Thomas a vyrazili jsme z křoví.

Běželi jsme oněch osmdesát metrů tak rychle, jak jen to šlo a za deset sekund jsme doběhli k prvním autům. Zapadli jsme mezi ně.

Chvíli jsme čekali a rozdýchávali ten ostrý sprint. Potom jsme vstali a obešli auto. Thomas, zvyklý odmala žít na

ulici, na nic nečekal, a než jsme stačili se Sunnym cokoliv udělat, před námi byly otevřené dveře od vozu.

„Dobrý.“ Znělo hodnocení od Sunnyho a bylo to opravdu dobré.

„Jsou tam nějaké věci?“ Zeptal jsem se.

Thomas prohrábl vnitřek a vytáhl dvoje kalhoty a nějaké košile. Vzal jsem je do ruky, on vyskočil a už jsme byli u dalšího auta. Za deset minut jsme měli hromadu věcí.

„Jimmy, tady je něco pro tebe!“ Řekl Thomas, vytáhl velký kovbojský klobouk a nasadil mi ho na hlavu.

Nejen klobouk, ale veškeré věci, které jsme sebrali, byly ve westernovém stylu, neboť do kovbojského baru jezdí pouze „tvrdí“ kovbojové.

Když jsme shodili naše vězeňské věci a oblékli slušivý šat tvrdých chlapíků, mohli jsme se doslova potřhat smíchy.

„Hej šerife, váš kolt se houpe jako vaše stará!“ Řekl Thomas na mě a postavil se do střelecké polohy pistolníka.

Rozkročené nohy a u pasu rukou s nataženými dvěma prsty imitoval revolver.

Pomalů jsem se otočil.

„Patrně jsem se přeslechl, příteli.“ Odpověděl jsem a ruku s nataženými prsty jsem si dal také k pasu.

„Řekl jsem, že váš kolt se houpe jako vaše stará!“ Zopakoval Thomas.

Na okamžik nastalo ticho.

„Zemřeš, bídáku!“ Zvolal jsem a tasil svůj revolver.

Thomas také a oba jsme asi třikrát vystřelili.

„Áááh!“ Zařval a padl k zemi.

Já zůstal stát, vrávorat jsem na nohou, a potom jsem se zhroutil také.

Sunny se kuckal smíchy a my jsme se váleli na zemi v křečích jako malí kluci.

Náhle jsem zaslechl mezi naším hlasitým smíchem a hudbou, která zněla z baru, slabý zvuk, který mi nepasoval do klidné noci na malém městě.

„Hej kovbojové!“ Zavolal na nás Sunny, když překonal svůj nával smíchu.

„Pššt! Ticho!“ Přerušil jsem ho uprostřed věty.

Nastalo ticho narušené pouze hudbou z baru.

„Co se děje?“ Zeptal se Thomas.

„Padáme!“ Téměř jsem vykřikl a vystartoval ze země.

Nabral jsem ostrou rychlost a běžel jsem do našeho křoví. Thomas i Sunny mi byli v patách.

Jen jsem doběhl ke křoví, doslova jsem do něj skočil. Všichni tři jsme nyní leželi vedle sebe, udýchaní až hrůza.

„Co se kurva děje, Jimmy?“ Zeptal se Sunny, ale odpovědět jsem mu ani nemusel.

V té chvíli už byly z dálky jasně slyšet sirény. Zvuk se blížil každou vteřinou a v dálce už byla vidět modrá světla policejních majáků.

Leželi jsme ve křoví a pozorovali, jak se ke kovbojskému baru přibližují dvě policejní auta. Zabrzdila smykem, vyběhli uniformovaní strážci zákona a začali prohledávat parkoviště.

„Do hajzlu!“ Ozval se Sunny.

Bylo evidentně vidět, že nás někdo nahlásil. Museli nás vidět na parkovišti.

„Co teď? Do hajzlu, co teď?“ Sykl Sunny.

Neodpovídal jsem mu a jen tiše pozoroval celou scénu od nás vzdálenou osmdesát metrů.

Asi za minutu přijel za zvuku sirén třetí vůz. Vystoupili dva policajti a s nimi se objevili na parkovišti dva vycvičení psi.

„Kurva, kurva co teď?!“ Sunny přidával nervozitu do už tak vypjaté situace.

Čoklové chvíli očmukávali auta, a potom zamířili přes silnici přímo k nám.

„Kurva! Kurva! Oni o nás vědí, do prdele!“ Sunny byl na dně a já s Thomasem jakby smet.

Náhle nás ohlušil hlasitý zvuk. Bylo to troubení od projíždějícího vlaku. Na nic jsem nečekal, vystřelil jsem a po paměti běžel na železniční násep a dál na malý most pro pěší, který vedl nad kolejištěm. Policie se psy byla v tom okamžiku asi padesát metrů od nás, ale v té tmě nás nemohli vidět.

Psi štekali a Sunny s Thomasem už mezitím stáli vedle mne na můstku. Pod námi se mihnula lokomotiva, a potom už projížděly vagony jeden za druhým. Ani jsem netušil, co pode mnou jede. Rychlý nádech a mohutný odraz. Půl sekundy ztráta pevné země pod nohama a tvrdý dopad. Cítil jsem, jak mi křuplo v noze a ukrutná bolest mi projela celým tělem.

„Sss!“ Ulevil jsem si.

Chytil jsem se za nohu. Byla zlomená.

Nyní jsem seděl na jedoucím vlaku, na vagoně s uhlím, se zlomenou nohou, všude tma a už vůbec jsem nevěděl, co je se Sunnym a s Thomasem. Vlak se řítit tmou a mně bylo špatně od bolesti v noze. Snažil jsem se ohlédnout, ale stejně to bylo zbytečné. Dávno zmizel železniční viadukt a vše pohltila temná noc.

7. L.A.

Tma. Všude tma a hluk jedoucích vagonů. Ve chvíli, kdy za mnou v dálce definitivně zmizela poslední světla Baker City, jsem si uvědomil, že jsem z nejhoršího venku.

Vlak si razil cestu temnou nocí, já ležel nahoře na vagóně a nade mnou se pnul oblouk jasné temném oblohy. Na celý kraj svítilo nespočetné množství hvězd. Ležel jsem a přemýšlel. V uhlí jsem měl vyhloubený dolík, který se vymáčkla podle mých zad. Takto docela pohodlně „uveleben“ na jedoucím vlaku jsem pozoroval hvězdnou oblohu. Díval jsem se nahoru do nekonečné dálky. Co hvězda, to další slunce, okolo kterého obíhá několik planet. Svět je obrovský!

Z pohledu na oblohu mi bylo teskně. Vzpomněl jsem si, že jako malý kluk jsem se strašně rád díval na hvězdy v teplé letní noci za naším domem a připomněl jsem si své dávno zapomenuté dětské sny. Kdybych necítil cukavou bolest v mé noze, snad bych úplně zapomněl na všechny malé problémy na této planetě a oddával bych se vnitřním pocitům z krásy tohoto světa. Pousmál jsem se své představě, že z pohledu cizího návštěvníka naší planety musí být naše lidské problémy tak malichernou záležitostí a tak pomíjivým faktem v porovnání s nově vznikající supernovou, která je miliardtou hvězdou galaxie, někde na druhém konci vesmíru. Svět je fantastická souhra příběhů.

„Kurva! Sunny, tak mi pomoz!“ Ozvalo se náhle za mými zády.

Rychle jsem se otočil. Na kraji železné stěny vagónu se objevily temné stíny lidských postav.

„Tak dělej!“ Ozval se znovu hlas.

Nebylo pochyb. Thomas i Sunny naskočili na vlak stejně jako já.

Zůstal jsem ležet na svém místě a pozoroval jsem, jak oba dva jdou po uhlí přímo ke mně.

„Buenos nochas, amigo!“ Řekl jsem ostře, jako nějaký mexický pistolník.

„Kurva! Do prdele, to snad není možný! Kurva, chlape, ty jsi naživu?“ Vykřikl Thomas.

Sunny řekl také něco v tom smyslu a oba mě poplácali po rameni. Byli jsme opravdu rádi, že jsme zase spolu.

„Kam míříte?“ Zeptal jsem se.

„Míříme? Úplně jsme tě odepsali. Naskočili jsme na vlak hned po tobě, ale vyšel na nás až poslední vagón. Já jsem si sice zlomil ruku, ale jinak klika. Teď jsme vyrazili dopředu, přelezáme z vagónu na vagón, jestli tě tu nenajdem. Do hajzlu, jsem fakt rád, že tě zase vidím, Jimy.“ Řekl upřímně Thomas.

„Jo, já taky.“ Dodal jsem.

Byla na nás vidět radost z našeho zatím podařeného útěku.

„Kam myslíte, že jedeme?“ Zeptal se Thomas.

„Podle hvězd, tak na západ.“ Řekl přesvědčivě Sunny.

„To je fajn. Na západ.“ Chvilí bylo ticho a pak se Thomas znovu ozval.

„Podle hvězd? To je fakt zajímavý.“

„Jo, podle hvězd. Dá se to určit stejně, jako to určoval Kolumbus, když objevoval Ameriku.“ Vysvětlil mu Sunny.

Thomas se podíval na hvězdy a dlouho pozoroval oblohu. Nad námi proletěla padající hvězda a byl to výjev jako z fantastického filmu.

„Podle hvězd...“ Řekl Thomas a odmlčel se.

Hvězdná obloha působila posvátně a magicky na všechny z nás.

„...hvězdy jsou fajn.“ Dodal.

Ráno jsem se probudil ostrou bolestí. Otevřel jsem oči. Byl jasný den, ale jediné, co mne v tu chvíli zajímalo, byla moje noha. Měl jsem velký otok, navíc pod kůží komplikovaný s krevním hematomem, což dodávalo mé končetině podivné vzezření. Bolest zasahovala celé mé tělo a s nohou jsem nemohl ani pohnout.

„Sakra!“ Ulevil jsem si.

Ještě tohle tu scházelo. Nestačí, že máme jiné problémy. Neumím prostě naskakovat na jedoucí vlaky.

Probudil se i Sunny. Stačil mu jediný pohled, aby pochopil celou situaci.

„Máš to dost otekly.“ Řekl upřímně.

Potom se dotknul mé nohy.

„Cítíš to?“

Neurčitě jsem pokrčil rameny. Nevěděl jsem, zda jsem ten tlak cítil, či nikoliv.

„Je to fakt dost otekly. Musíš s tím bezpodmínečně k doktorovi. Z toho může být i otrava krve. Viděl jsem chlapa, co takhle přišel o nohu.“

Sunny nebyl diplomat a představa, že bych ztratil nohu mne nenaplněovala vlnou optimismu.

Probudil se i Thomas, což jsem poznal podle jeho první věty. „Do hajzlu, máš nohu na mraky!“

Neřekl mi nic nového, ale měl úplnou pravdu. Moje noha nevypadala ani trochu dobře a vyhlídka na doktora byla doslova v nedohlednu.

Bolest v noze stoupala každou minutou a já, abych se alespoň něčím rozptýlil, jsem pozoroval krajinu.

Stále jsme jeli na západ, jak bylo patrné podle slunce, ale stále jsme neminuli ani jediné město. Bylo to deprimující. Okolo nás byla jen rozpálená prerie a nic. Navíc, jak nám slunce stoupalo nad hlavu, zvětšovala se i teplota. V otevřené krajině, na vagóně bez kousku stínu jsme si připadali jako tři pražené buráky.

Bylo mi horko. Cukání v noze nabývalo na intenzitě a celý jsem se neuvěřitelně potil, což bylo asi nejhorší. Ztratit v takovém horku tolik tekutiny... Jasně jsem si uvědomoval, že se nesmím potit, jinak dostanu úpal jedna dvě. Má noha mě strašně bolela, rozpálené černé uhlí pod námi ještě zvyšovalo teplotu a já byl zpocený od hlavy až k patě. Nesmím se potit! Cítil jsem, jak s každou novou kapkou potu mi vysychá v ústech a mám žízeň. Noha mne bolela, slunce vysoko nad námi, rozpálené uhlí a žízeň. Ta ohromná žízeň.....

Na čele jsem ucítil vlhko. Bylo to více než příjemné. Náhle vlhko zmizelo a za chvíli se objevilo znovu. Tentokrát však podstatně chladnější.

„Áááh.“

Cítil jsem chladivou vlhkost na čele a připadal jsem si, jako bych strčil hlavu do studeného horského jezírka.

Co je vlastně s mou hlavou? Napadlo mě a hned po tom, že bych mohl otevřít oči a zjistit to. Pomalu jsem zkusil zabrat víčkovými svaly. Úzký paprsek světla prorazil tmou a přede mnou se objevil nejasný rozmazaný svět. Viděl jsem nejasnou postavu, jak mě pozoruje. Byl jsem v místnosti a ležel na posteli.

„Nazdar Jimmy!“ Pozdravila mě postava.

Byl to Sunny. Chvilí jsem se na něj díval a potom jsem zkusil mluvit. Bylo až podivuhodné, že to šlo.

„Kde to jsme?“ Zeptal jsem se.

„V L.A., u Thomasovo kámoše. Jimmy, mi to dokázali, jsme svobodní!“ Řekl s nadšením Sunny.

Usmál jsem se a opět zavřel oči.

„Svobodní...“

„Jimmy, Jimmy!“ Rychle jsem otevřel oči.

U postele stáli dva lidé. Thomas a nějaký cizí muž.

„To je doktor Lander. Přišel se podívat, jak se ti daří.“

Doktor přistoupil k posteli, vzal baterku a začal mi nepříjemně svítit nejdříve do jednoho a potom do druhého oka.

Potom mi změřil puls a poslechl srdce.

„Jak se cítíte?“ Zeptal se.

Pokrčil jsem rameny.

Doktor odkryl deku, kterou jsem měl přes sebe přehozenou a podíval se na moji nohu. A hele, měl jsem ji v sádře. Ani jsem o tom nevěděl. Ze sádry mi trčely pouze prsty. Doktor mi zmáčkl palec, až jsem vyjekl bolestí.

„Au.“

Lehce se usmál. „Tak fajn, nervy jsou v pořádku. Ještě ležte asi týden, sádru vám sundám za měsíc. Jinak jste ale zdravější jako ryba. Je to až k neuvěření. Slezl jste hrobníkovi z lopaty a ani o tu nohu jste nepřišel. Tak si toho vaňte příteli, někdo nahoře vás má rád.“ Při té větě ukázal krátce vzhůru do stropu. Doktor asi věděl o čem mluví.

Vstal, do svého kufříku si složil všechno náčiní a odešel.

Ten rozhovor s doktorem mě vrátil do reality a já si uvědomil svírání žaludku. Měl jsem hlad. Thomas mi přinesl hovězí vývar a já se cpal, jako bych měsíc nejedl.

Mezitím už přišel i Sunny a já se od svých přátel dověděl, co všechno se se mnou stalo. Na vagóně, v tom strašném horku jsem omdlel a z bezvědomí jsem se dostal až pátý den. Mezitím vlak dojel až sem, do Los Angeles. Sunny s Thomasem mě sundali z vlaku a z nádraží mě donesli do prvního taxíku. Tím jsme dojeli až sem, do bytu Thomasovo kámoše, který nás tu nechal a sehnal dokonce i toho doktora.

Možná měl pravdu, někdo nahoře mě má rád.

Nazítí jsem se seznámil s Thomasovo přítelem, u kterého jsme byli nyní v „podnájmu“. Jmenoval se Alberto Gucci. Jeho jméno sice znělo vznešeně, ale on sám tomu ani trochu neodpovídal. Byl menší postavy, poďobaný obličej od akné, s kterým měl v mládí jistě velké problémy, kulatá záda a věčně při řeči dělal nějaké posunky. Nejnapadnější na něm byly určitě jeho oči. Šedé nicneřikající oči. Když jste se na něj dívali, nevěděli jste absolutně, na čem jste. Takový ten nepřítomný pohled zakalených šedých očí devadesátiletého starce. Albertu Guccimu bylo šest a třicet a musím říci, že se mi ani trochu nelíbil.

Nicméně, pokud utíkáte před zákonem a někdo je natolik laskavý, že vás nechá u sebe doma a navíc vám sežene vskutku dobrého doktora, nemáte na výběr a tohoto člověka, ať už na vás dělá jakýkoliv dojem, tolerujete.

Seděli jsme všichni čtyři u večeře, když se mne Sunny zeptal: „Jíme, tak kdy do toho půjdeme?“

„Do čeho?“ Optal jsem se, protože jsem nevěděl, zda mluvíme o té samé věci, která mi ležela už dlouho v hlavě.

„No, kdy začneme s naším plánem? Banky čekají.“ Usmál se.

Thomas s Guccim na mě hleděli. Bylo jasné, že Alberto Gucci nás tu zadarmo bydlet nenechal, a když mě Sunny s Thomasem přivezli ve vážném zdravotním stavu, slíbili Guccimu, že do našeho plánu bude zahrnut.

„Za prvé musím sehnat computer, to je priorita. Za druhé musíme všechno přesně naplánovat. Jen tak do něčeho slepě vlítnout se mi zrovna nechce.“

Sunny přikývl, jako že se mnou souhlasí.

„Jeden počítač bych tady měl.“ Řekl Gucci. „Bratři Flitrové vybrali jeden barák a jeden tam odsud odnesli.“ Vstal a odešel dozadu bytu, do jedné z místností, kterou používal jako sklad.

Za pár minut byl zpátky. Postavil na stůl starou 486.

Chvilí jsem se nehnutě díval na stůl a na tu věc, co přinesl.

„Všechno funguje.“ Hrdě prohlásil Gucci.

Zvedl jsem oči v sloup.

Thomas se na mě díval. „Co?!“ Nevěděl, jestli se mi zamlouvá, či nikoliv.

Tito lidé neměli vůbec žádnou představu o moderní výpočetní technice a počítač se jim zdál jeden jako druhý.

„Ne, s tím to opravdu nepůjde.“ Konečně jsem se odhodlal ke slovu.

Gucci pokrčil rameny a zase si sedl. Chtěl jsem jim vysvětlit všechny potřebné parametry, ale bylo by to stejně zbytečné. Neporozuměli by ani slovu.

Jediný Sunny zřejmě alespoň tušil, že bez pořádného stroje nemáme šanci. „Tak fajn. Jimmy, počítač se sežene, to není problém. Zítra zajedeme do města, vybereš si mašinu a bude to. Teď bychom se měli zaměřit na to, jak celá akce bude provedena.“

„Největší problém je v penězích. Už dlouho si nad tím lámu hlavu. Když přijdeme do banky pro čtyřista tisíc, tak tuhle sumu nám jen tak nedají. Jsou to tak velké peníze, že výběr se musí nahlásit den předem. Navíc jsme v té chvíli nápadný, nebo jste už viděli nějakýho člověka, jak vybírá jen tak půl milionu?“ Řekl jsem, abych jim objasnil situaci. Thomas kývl souhlasně hlavou. „To je fakt.“

Alberto Gucci se vložil do diskuse. „A kolik toho chcete vzít?“

Všichni jsme se na něj otočili. Tak to mě nenapadlo. Byla to vlastně základní otázka. Kolik toho chceme vzít? V San Pedru jsem přemýšlel nad milionem dolarů pro každého. V tomhle měřítku by toho byly čtyři miliony. Málo, hodně? „V podstatě to záleží na nás.“ Řekl Thomas a podíval se na mě. „Záleží na tom, kolik Jimmy připiše na konto.“

Gucci si zapálil cigaretu a podíval se z okna. Potom se podíval na mě. „Je to opravdu takhle jednoduchý?“

„Trochu těžší, ale v podstatě to tak funguje.“ Odpověděl jsem mu a podíval se na Thomase. „Kolik navrhuješ?“

Ten zakroutil hlavou. „Nevím, asi aby toho bylo dost pro všechny.“

„Já bych to viděl na půl milionu. Pět set tisíc čistá ruka pro každého z nás. To by mělo stačit.“ Řekl rozhodně Gucci.

Thomas byl na vážkách, ale mě se tahle částka moc nelíbila.

„Půl milionu je dost.“ Řekl konečně Thomas. „Taková sumička pohromadě. Sakra, koupím si BMW. Jo, koupím si BMW a budu v klidu.“

Gucci vytáhl odněkud láhev whisky a rozlil do sklenic. „Chlapi, vás mi sem poslalo samo nebe. Půl melounu, to bude paráda.“

Vytáhl jsem si z krabičky cigaretu a zapálil. Chvilí jsem přemýšlel. Půl milionu je sice velká částka, ale zase ne tak velká, aby se nedala utratit. Utrátit pět set tisíc a co potom? Je to v podstatě jedno, kolik toho vezmeme, riziko dopadení je stejné a pokud mě chytí mám to na doživotí. Ne, za tuto cenu je pět set tisíc velmi malá částka. Odklepl jsem do popelníku a napil se whisky.

„Dvacet.“ Řekl najednou Sunny.

Všichni jsme se na něj podívali.

„Cože?!“ Zeptal se Alberto Gucci.

„Dvacet milionů. Myslím, že je to tak akorát.“

„Co? Cože?! Dvacet milionů? Já jsem se snad přeslechl! To snad nemyslíte vážně, že ne? Ne, to je sranda! Jíme, to je sranda, že jo?“ Ptal se zmateně Gucci a upínal na mě zvědavý pohled.

„Pět milionů pro každého je tak akorát.“ Řekl jsem krátce a touto větou jsem smetl všechny pochybnosti.

Thomas se usmál a Sunny byl rád, že tu konečně někdo nemyslí v malých částkách.

„Dvacet melounů? Do prdele, dvacet milionů dolarů. Víte, jak je to balík? Víte, kolik je to peněz? Dvacet milionů, vy jste blázni. Blázni!“

Lehce jsem se usmál a v klidu dolil panáka.

„To nemyslíte vážně! Za tohle po nás půjde FBI do konce života, prolezou všechny díry a nikde na týhle posraný planetě se před nima neschováme. To přece nejde. Nemyslíte to vážně, že ne?“ Zoufale se ptal Gucci.

„To si piš, že si ty prachy vychutnám.“ Usmál se Thomas a dodal. „Teď už to vypadá na Ferrari.“

Sunny se začal smát. „To vypadá na Ferrari.“ Stále se smál a ukázal prstem na Tomase. „Máš naprostou pravdu. Ha, ha...“

„Vždyť je to tolik peněz, že je nemůžeš ani převézt. Kam to chcete nacpat? To přece nejde.“ Stále oponoval Gucci.

„Budeme muset koupit velký kufr.“ Řekl jsem vážně, ale všichni dostali z mojí věty záchvat smíchu.

„Velký... ha, ha... k... u... f... r... y!!!“

Zpětně jsem si uvědomil, jak je tato věta musela evokovat k nesmírnému smíchu. Představil jsem si naši partičku, jak jde letištní halou, každý v ruce kufr s pěti miliony dolarů, doutník v puse a pohodový život před sebou. Začal jsem se smát.

Všichni jsme se drželi za břicho.

Thomas utlumil svůj smích a řekl napůl se smíchem. „Dobrý den. Prosím vás nemáte tady nějaký pěkný kufr, do kterého se vejde dvacet milionů dolarů? Asi by to chtělo nějaký nepromokavý, že?“

Všichni jsme vybuchli novým přívalem smíchu.

Sunny si přisadil. „Tenhle bych vám doporučil, ovšem je trochu luxusnější, čemuž odpovídá i jeho cena.“

Thomas dodal. „Nevím, nevím, myslíte, že si to s těma prachama můžu dovolit?“

Gucci vyprskl ještě nespoknutou kořalku. Byli jsme úplně šťastní. Vidina dvaceti milionů nás doslova pohltila.

Když jsme se za několik minut trochu uklidnili, mohli jsme dál probírat náš plán.

„Ještě bych se vrátil k těm penězům. Jak je tedy vybereme?“ Zeptal se Sunny.

„Nejlepší bude, když založíme několik bankovních kont u různých peněžních ústavů. Všude rozešlu přes síť část těch peněz. Každý z nás potom půjde do jednotlivých poboček, kterých je tady v L.A. více než dost a v každý bance vyzvedneme takových deset, dvacet tisíc. Největší je riziko z prodlení. Ve chvíli, kdy tam dorazí ty prachy, tak se musí do týdne vybrat. Když to bude delší, riziko odhalení se neúměrně zvyšuje. To znamená, že potřebujeme každé auto a týden strávíme přebíháním z jedné banky do druhé. Otázkou je, jestli to vůbec za ten týden stihneme.“ Napil jsem se. „Navíc potřebujeme dobré hadry, protože nějaké chudák nemůže jít jen tak do banky pro dvacet táců v hotovosti.“

„Auto, oblek ... a doklady!“ Doplnil mě Sunny.

Doklady. Úplně jsem zapomněl, že jsme uprchlíci před zákonem a nemáme ani řidičák.

„O to se postarám.“ Řekl Gucci. „Mám jednoho kámoše, který dělá falešné doklady pro čínské imigranty. Pár věcí by pro mě sfouknul.“

„Fajn.“ Souhlasil Sunny. „Zítra pojedeme do města, Jimmy si vybere počítač. Uděláme nějaký fotky na doklady a příští týden začneme celou operací.“

„Nebylo by lepší udělat zprvu nějaké menší obnos. Třeba tak půl milionu, nakoupit auta, obleky, a potom se v klidu s nějakou finanční rezervou vrhnout na těch dvacet melounů? Nezapomeňte, že jsme úplně švorci!“ Vyslovil Thomas svou, ne zcela špatnou myšlenku.

„To zní rozumě.“ Přisvědčil jsem a zapálil si další cigaretu.

„Alberto, za jak dlouho by byly ty doklady?“

„Do týdne to snad zvládne.“ Odpověděl.

„Do týdne milionářem.“ Řekl spokojeně Thomas už poněkud přiopilým hlasem.

Láhev na stole už zela prázdnotou. Gucci vytáhl odněkud novou, úplně plnou.

Sám jsem měl také trochu upito, a když jsem si uvědomil, že naposledy jsem se opil asi před rokem, než mě zavřeli do basy, dostal jsem neuvěřitelnou chuť na alkohol. Znovu jsem si dolil.

„Takže věc je jasná. Sehnat počítač, doklady, udělat prvních pět set tisíc, a potom vlítnout na to ostatní. Zítra začneme pracovat.“ Shrnul Sunny.

Gucci nalil všem vrchovatou sklenici.

„Na lepší život!“

Ťukl jsem si s tou podivnou trojkou, co tu seděla. Osud je nevyzpytatelný. Kdo by řekl, že se dostanu do takovéto společnosti. Kdo by řekl, že takhle skončím, nebo začnu? Kdo ví. Byl jsem už dost opilý.

Příštího rána jsem se probudil do krásného dne. Venku se neuvěřitelně vyjasnilo a dovnitř do Gucciho bytu vnikalo množství ranních paprsků. Hlava mě trochu bolela ze včerejší opice, a proto jsem přešel do jídelny. Bylo tu velké okno. Otevřel jsem ho, abych na sebe pustil čerstvý vzduch. Jakmile jsem se vyklonil ven, pochopil jsem, proč si Gucci drží tento byt, který byl tak trochu mimo centrum města.

Přesto, že to byl bejvák nejlevnějšího kalibru, měl perfektní umístění. Ležel na kopci a já nyní koukal na rozlehlé do nekonečné dálky táhnoucí se L.A. Byl to fascinující výhled. V té chvíli jsem pocítil, jak lehký je pocit svobody.

Vzpomněl jsem si na San Pedro, na ranní budíčky, na vězeňský režim, ve kterém jsem měl od státu předplacených dalších devatenáct let a bylo mi příjemně. Byl jsem v skutku velmi rád, že jsem utekl. Navíc při pohledu na několika milionovou metropoli, kde všichni ti lidé pode mnou si dělají, co chtějí, chodí na bowling, do baru, navštěvují přátele, jezdí na výlety... To vše ve mě ještě umocňovalo pocit šťastné svobody. Dostal jsem se z izolace do neuvěřitelného dění v L.A. a už jsem se netrpělivě těšil, až vyrazím do města mezi lidi.

O pár hodin později jsme my - já, Thomas a Sunny sjížděli z kopce Gucciho autem dolů do města.

„Koukněte na tu babu!“ Řval Thomas pokaždé, když jsme míjeli nějakou hezkou ženskou.

„A na tuhle!“

„A na tamtu!“

Byli jsme doslova jako utržení ze řetězu. Koukali jsme z okének auta a doslova hltali atmosféru města. Byl to snad nejlepší pocit, co jsem zažil. Pocit zadostiučinění, že mě v té base nikdo neudržel. Nutkání volnosti bylo silnější, než co jiného.

Dorazili jsme na 5. Avenue. Zaparkovali jsme před obchodem s luxusní pánskou konfekcí, kde jsme si každý vybrali vhodný oblek. Osobně se mi líbil šedozelený, ve kterém jsem vypadal tak trochu jako přední boss sicilské mafie. Jediná chybička byla v tom, že do kalhot jsem se nemohl se sádrou dostat. Vedoucí obchodu zavolal krejčího, který přeměřil mou sádru, kalhoty a zeptal se, jestli bych si nechtěl vybrat jiný oblek, protože s tímhle toho moc nesvede. Řekl jsem mu, že tenhle se mi velmi líbí a jiný odmítám. Na to se omluvil a zeptal se mě, zda by mi v tom případě nevadil menší rozparek na nohavici, asi do výše poloviny lýtky. To že by postačovalo a zbytek bych už oblékl. S jeho návrhem jsem souhlasil. Znovu přeměřil kalhoty, sádru, udělal krejčovskou křídou několik poznámek a domluvili jsme se, že pro upravený oblek si mohu přijít příštího dne. Všichni ostatní si své oblečení vybrali a mohli jsme opět odejít.

Tady před obchodem jsme nechali auto a dál jsme pokračovali pěšky. Musím podotknout, že mě Gucci před naším odjezdem vybavil berlemi, které vyhrabal někde ze svého skladu.

Belhal jsem se tedy rušnou ulicí se svými berlemi, ale bylo mi více než fajn. Nyní jsme mířili do obchodního domu firmy Hard & Soft - Ware Company, se specializací na výpočetní techniku.

Z páté jsme zahrnuli na nejbližší křižovatce směrem k Royal Street a o pár set metrů dál už byl vidět náš cíl.

Když jsem vstoupil hlavními dveřmi do tohoto obchodu, zmocnilo se mě neuvěřitelné mrazení až v konečkách prstů. Celý jsem byl náhle nervózní až hrůza a vstřebával jsem tu atmosféru čipů, cartigerů, sběrnic, integrovaných obvodů a procesorů nahromaděných ve vzhledných bedýnkách všude okolo mě. Nemohu popisovat své vzrušení z tohoto podniku, ani mé nadšené přebíhání od jednoho počítače k druhému. Snad jen na okraj uvedu, že jsem nedokázal odolat svému pokušení, a když jsem po několika hodinách odcházel už s vybraným typem svého stroje, poletovali po jednotlivých počítačových terminálech místní supervisoři a nemohli za Boha pochopit, proč se jim jejich dosud bezchybná síť tak rychle zhroutila...

Vrátili jsme se zpět ke svému autu. Bohužel k našemu zděšení jsme zaparkovali Gucciho vůz v zóně, kde parkování bylo povoleno jen na třicet minut a nyní byl u našeho vozu ostrý policajt dělající si poznámky do svého bločku.

„Shit!“ Řekl jsem oprávněně naštvaně.

„Co teď?“ Zeptal se Thomas.

Byli jsme hledaní zločinci bez jediného dokladu. Nemohli jsme dělat vůbec nic, než přejít do baru na druhé straně silnice. Tady jsme si sedli u okna, abychom viděli na náš vůz a policajta a objednali jsme si whisky.

Pozorovali jsme naše auto. Ten policajt ne a ne odejít.

„Kruci, co tam furt dělá?“ Zeptal se Sunny.

Bylo to více než deprimující. Bez auta jsme se nemohli bezpečně dostat ke Guccimu, ale na druhé straně jít k vozu, znamenalo předložit své papíry tomu fízlovi. Neměli jsme ani techničák od Gucciho auta.

„Ještě panáka.“ Objednal jsem u obsluhy a už jsem měl zrak přilepený zpátky na druhé straně ulice. Ten policajt jen tak procházel kolem našeho auta a neměl se za žádnou cenu k odchodu.

„To tam bude spát?“ Ptal se Thomas.

„Kruci fix!“

Všichni jsme byli navýsost nervózní. Koupě počítače vyšla, všechno běhalo, jak mělo, jen tu blbou značku třicetiminutové parkovací zóny jsme všichni do jednoho přehlédli.

Asi za patnáct minut přirazil k chodníku odtahový vůz.

„No to snad ne! To ne!“ Zařval Thomas.

„A je to, nedá se nic dělat.“ Řekl rezignovaně Sunny.

Bezmocně jsme sledovali scénu na druhé straně ulice. Policajt se krátce bavil s pracovníkem odtahové služby, a potom vůz začal zádi nacouvávat k našemu autu. Když nám odtáhnou auto, Gucci bude muset jít na policejní služebnu vysvětlovat svůj přestupek. On, bezpochyby známá firma se objeví v místní služebně, opět připomene svůj lehce zapamatovatelný ksicht a to mají policajti rádi. Aspoň se mohou informovat na nové zprávy z podsvětí, rozšťourat staré škrálopupy... Ne, v žádném případě jsme nepotřebovali, aby byl Gucciho vůz odtážen!

„Žvýkačky! Rychle nějakou žvýkačku!“ Řekl jsem zmatenému barmanovi.

Podal mi balíček mentholových žvýkaček. Spěšně jsem jej rozbil a strčil do úst několik najednou. Rozdýchal jsem menthol v puse, vyrazil jsem z baru a už jsem se šinul o svých berlích na druhou stranu silnice.

Než stačili Thomas se Sunnym zaregistrovat, co dělám, bylo už příliš pozdě. Stál jsem na druhé straně. Asi deset metrů přede mnou bylo Gucciho auto. Zkontroloval jsem, zda mám ve své kapse klíčky od vozu, které jsem si nechal ve své bundě, když jsem se vracel do auta, kde jsem ji předtím zapomněl.

Pomalů jsem se ploužil k vozu. Rychle jsem ještě několikrát přezvýkl, abych přehlušil alkoholové výpary ze dvou panáků a šel jsem na věc. Dost nebezpečnou na takové ráno, jako bylo tohle. Už jsem byl přímo u auta.

„Dobrý den strážníku, snad mi to neodtáhnou.“ Řekl jsem přímo na policajta.

Ten si mě ostře změřil svým policejním zrakem.

„To je váš vůz?“ Zeptal se nepříjemným hlasem.

Přikývl jsem. „Snad mi ho nechcete odtáhnout. To by ještě tak sházelo. O tři bloky dál jsem spadnul ze schodů, zlomím si nohu a teď se nebudu moct dostat ani domů.“

Hodil jsem zoufalý pohled na auto a několika invalidními kroky, podepírán svými berlemi, jsem se přenesl až přímo ke dveřím vozu.

Policajt si mě prohlédl. Zlomenou nohu mi tedy rozhodně odepřít nemohl. Pracovník odtahové služby dál pokračoval ve své práci.

„Počkejte!“ Řekl ostře a zastavil ho v jeho činnosti.

Potom se obrátil ke mě. „Dobrá. Máte štěstí, nejsem takový nelida. Protentokrát můžete jet. Protentokrát!“

Oddechl jsem si. Otevřel jsem dveře a vlezl do auta. Policajt došel k mým dveřím a zaklepal na okénko. „Co ještě chce?“ Pomyslel jsem si a stáhl sklo.

„Rozsviňte světla!“

„Co?“ Podivil jsem se jeho nápadu. Teď, uprostřed dne rozsvítit světla?!

Dál už jsem se neptal, udělal jsem, co po mě chtěl. Policajt přešel dopředu před haupnu a díval se na přední reflektory. Pokýval znalecky hlavou a šel nazpátek ke mě ke dveřím.

„Až přijedete domů, tak si nechte vyměnit pravý světlo. Všimnul jsem si, jak ho máte prasklý a opravdu vám nesvíti.“

Když vás s tím chytne někdo jiný, tak to máte za pokutu.“

Blbě jsem se na něj usmál. Ti policajti nemají opravdu nic na práci.

Přikývnul jsem. „Jo, díky.“

Mávnul a já mohl odrazit od chodníku. Uf. A je to. Ujel jsem autem několik set metrů, zahnul na první odbočce a oklikou se vrátil až téměř k místu, kde jsme parkovali. Auto jsem pro jistotu zaparkoval do podzemní garáže a vrátil se do baru za svými kumpány.

„A hele, Jim!“ Ozvalo se hlasitými hlasy a nadšeně mě přivítali.

Museli mít už několikátého panáka, protože byli už v jisté náladě.

„Parádně ti to sežral.“

„Jo, co jsi mu to tam vykládal?“ Ptali se rozšafně.

Nahodil jsem smutný výraz v očích. „Snad mi ho nechcete odtáhnout? O tři bloky dál jsem spadnul ze schodů, zlomím si nohu a teď se nebudu moct dostat ani domů.“

Všichni jsme se začali smát.

„To je gól!“ Řval Thomas.

„Jo, mohli by tě tu zaměstnat v nějakém studiu. Už to vidím, nová hollywoodská hvězda, herecké zkoušky složené přímo na ulici!“ Smál se Sunny.

„Dáte si něco?“ Zeptal se mě barman.

„Jo, ještě panáka. Nebo nám přineste ještě tři panáky.“ Sedl jsem si za stůl.

Za chvíli před námi byly tři sklenky. Zvedli jsme je k připitku.

„Tak na co?“ Zeptal jsem se.

„Na Los Angeles. Tuším, že se zde odehrají velké věci!“ Odpověděl Sunny.

„Na Los Angeles!“ Ťukli jsme si.

Na Los Angeles jsme si připili v několika dalších hodinách ještě mnohokrát. Byli jsme ve svém živlu. Posilnění alkoholem a svobodou. Myslím, že nejen já, ale i mí dva spolustolovníci, moji přátelé, se kterými jsme se dostal z téměř nejhoršího vězení ve státech, jsme byli nadmíru spokojeni. O tomhle jsme jen snili za vysokými zdmi San Pedra a nyní nám nic nebránilo v pohybu, v pití alkoholu, v hraní kulečnicku a hlasitým připitkům.

„Jimmy, hej Jimmy.“ Řval na mě Thomas v největším proudu naší neplánované oslavy. „Kdy to uděláme?“

„Co?“ Zeptal jsem se.

„Jak, co?“ Lehce praštil do velké krabice, která ležela vedle něj na sedačce. Byl v ní můj computer.

„Thomasi, třeba hned zítra můžeme začít.“

„Zítra?“ Ozval se Sunny.

„Jo, zítra.“ Kývnul jsem hlavou. „Není problém.“

„Jo, není problém.“ Řekl Sunny a nemotorně vstal. Náhle však upadl zpátky do sedačky a znovu se dostal na nohy.

„Ou lalá.“ Zařval Thomas a začal se smát. „Snad tě to neporazilo?“

„Ále...“ Mávnul rukou Sunny. „Barmane, barmane!“ Křičel na celý podnik.

„Ano, pane?“

„Kde tady máte...“ Zakroužil rukou a naprázdno polkl.

Bylo mu evidentně špatně.

„Támhle dozadu. Druhé dveře napravo.“ Řekl pohotově barman.

„Támhle dozadu, dveře napravo.“ Zopakoval Sunny, ukázal si pro jistotu ten správný směr a udělal pár kroků. Když zjistil, že neudrží rovnováhu, vzal to kolem baru. Opíral se o barové židle a neomylně mířil na onu místnost.

Nemusím podotýkat, že my dva s Thomasem jsme se mohli potřhat smíchy.

Když se Sunny vrátil, byl už o něco více v pohodě.

„Zítra to tedy rozjedeme?“ Pokračoval v naší započaté diskusi.

„Já jsem ready.“ Řekl jsem rozhodně.

„Jo, já jsem taky ready.“ Řekl Sunny opilým rozhodným hlasem.

„Jsi taky ready?“ Zeptal se Thomase.

„Jo.“ Odpověděl.

„Já jsem ready, vy jste ready. Tak nevím, co nám ještě schá...“ Vůbec nedopověděl větu a jeho pohled nepřítomně směřoval někam ke vchodu za nás.

Otočili jsme se tím směrem. Zůstali jsme jak zmrazení. Pohled, který se nám naskytl, byl doslova fascinující. Bez dechu jsme hleděli na dvě náramně pěkné mladé ženy. Obě měly na sobě přilehlé kostýmky, krásné dlouhé nohy a tvarované tělo. Nic hezčího jsem za posledních třináct měsíců neviděl.

„Kurva!“ Vydechl Thomas.

Byli jsme doslova hypnotizováni tím pohledem.

„Myslím, že asi změníme podnik.“ Navrhl Sunny. „Znám tu jeden pohodovej klubík. Barmane, zaplatíme.“

Když jsme zaplatili, doslova jsme se řítili k autu.

„Za jak dlouho tam budeme?“ Zeptal se Thomas, když už jsme byli na cestě.

„Tak půl hodiny, v tomhle provozu.“ Odhadl Sunny. „Pánové, zaručuju vám dobrou zábavu. V tom podniku to fakt jede. Když jsem jednou dobu působil tady v L.A., byl jsem tam celkem často.“

V uvolněné euforii jsme přirazili k chodníku. Neonový nápis „Mescaline Club“ neomylně oznamoval náš cíl.

Vyškřábal jsem se z auta a dost opilý jsem se spolu se Sunnym a Thomasem blížil k onomu podniku. Vůbec mi nevadilo, že jdu se svými berlemi. Teď s alkoholem v krvi to šlo sice hůře, ale dalo se to vydržet. Neustále jsem si myslel, že musím každou chvíli sletět na zem, ale rovnováhu jsem nějakým zázrakem udržel.

Byl to takový ten typický podnik ve ztemnělé ulici. Jedny železné dveře jako vchod, u kterých stojí drsný vyhazovač a před nimi fronta nedočkavých návštěvníků.

„Tady jde mrzák! Pusťte nás dopředu!“ Ohlašoval neustále Sunny každému, kdo stál před námi a ukazoval na mě jako na důkaz svých slov.

Bylo to neuvěřitelné, ale tato naše drzost se opravdu vyplatila a my jsme se dostali až ke vchodu. Za pár minut jsme se ocitli za těžkými ocelovými dveřmi. Úzká temná chodba s fosforeskujícími šipkami, které nás dovedly až na sál.

Celý klub byl v podzemí, ale už nahoře jsme slyšeli drsnou taneční hudbu. Všude plno lidí a zábava v plném proudu.

„Tak co?“ Zeptal se vítězoslavně Sunny.

„Paráda!“ Zařval jsem mu do ucha, protože přehlušit hudbu bylo dost nemožné.

Thomas nám mezitím někam zmizel.

„Sunny! Sunny! Jsi to ty?!“ Ozval se čísi ženský hlas.

Oba jsme se otočili.

„Bet!“ Řekl Sunny a usmál se na krásnou vysokou černovlásku.

Dali si pusy.

„Co tu proboha děláš?“ Zeptala se. „Ah Sunny, ty starý podvodníku.“ Smála se od ucha k uchu a byla opravdu krásná.

„A kdo je to tu s tebou?“ Zeptala se a zkoumavým pohledem si mě změřila.

„To je Jim, můj dobrý kámoš. To je Bet, moje...“

„...dobrá kámoška.“ Začala se smát.

„Tak ahoj, Jime.“ Řekla nadměrně přátelsky a dala mi pusy.

Nebyl to rychlý formální polibek, ale byla to velmi intimní záležitost.

Potom mě pohládila po tváři. „Jsi milej, Jime.“

Sunny na to jen bezdechu koukal. „Bet, ty jsi pořád stejná.“

Ta se jen zasmála. „Aby jsi nežárlil, vid', můj milý Sunny...“

„Bet, já tě hledám a ty si tu zatím flirtuješ!“ Řekla jakoby našťavaně mladá žena, když přišla k nám třem.

Prohlédla si nás dva se Sunnym. „Bet je taková tajemná, na chvíli ji pustím z očí a už okolo sebe má dva chlapy.“

Byla to asi pětadvacetiletá brunetka menší postavy a s krásnými velkými hnědými očima. Vlastně neměla jen velké oči...

Bet na nic nečekala a ihned nás seznámila. „To je Karolina. Tohle je Sunny a to je Jim.“

Karolina se usmála a dala nám oběma pusy. Bylo hned zřejmé, že Bet s Karolinou jsou kamarádky.

„Co to máš s nohou, Jime?“ Zeptala se Karolina.

Sunny se ušklíbnul. „Je to starej závodník. Měl nehodu.“

Než jsem stačil oponovat, stal se ze mě druhý Fittipaldi.

Bet se vložila do hovoru. „Pojď, půjdeme si zatancovat. Na chvíli vás opustíme.“ Usmála se na nás s Karolinou. „Až se vrátíme, tak ať vás tu ještě najdeme.“ Jakoby nám pohrozila, a potom zmizela i se Sunnym v davu.

Zůstali jsme s Karolinou osamotě.

„No, tancovat zrovna nemůžu, ale co kdyby jsme si dali něco k pití?“ Zeptal jsem se jí.

„Tak jo.“ Řekla s úsměvem.

Přesunuli jsme se k baru. S těmi berlemi mi to nešlo zrovna nejrychleji, ale přeci jenom ano.

„Tak co si dáme?“

„Něco objednej.“ Řekla, jakoby jí to bylo jedno.

„Beefeatera?“ Zeptal jsem se jí.

Na obličej se jí roztáhl široký úsměv a rozzářily se jí její velké oči.

„Miluju Beefeatera.“

Barman už byl u nás.

„Dvakrát Beefeatera.“ Obrátil jsem se na Karolinu. „Dáš si ještě něco k tomu? Minerálku?“

Karolina zakroutila rezolutně hlavou.

„Tak dvakrát Beefeatera a jednu minerálku.“ Objednal jsem.

Za chvíli jsme měli pití před sebou na baru, kde jsme oba stáli.

„Tak na co?“ Zeptal jsem se Karoliny.

Našpulila rty, přimhouřila oči a přemýšlela. Potom je opět rozšířila a usmála se. „Na dnešní noc!“

„Na dnešní noc!“ Usmál jsem se a vypil celou skleničku najednou.

Karolina udělala totéž.

„Ty nejsi z L.A., že ne?“ Zeptala se.

„Ne, jsem z Wyomingu, narodil jsem se tam.“ Odpověděl jsem jí.

„Z Wyomingu byl můj děda. Je tam krásně!“

„Jo, to je.“ Přisvědčil jsem.

„A co děláš až tady?“

„Znáš to, nikdy nevíš, kam tě život zanes.“ Roztáhl jsem ruce.

„Hm, to znám. Až moc dobře.“ Usmála se.

Přišel k nám barman a odnesl skleničky.

„Ještě něco?“ Zeptal se.

„Dvakrát to samý.“

Když před nás postavil panáky, vzal jsme jednu ze skleniček a podal ji Karolině.

„Už bych neměla.“ Řekla trochu ustaraně.

„Takže na...“

„...dnešní noc.“ Řekli jsme obouhlasně a začali jsme se smát.

Ťukli jsme si. Karolina vypila svůj drink a zakroutila hlavou. Vzala si minerálku, kterou předtím tak vehementně odmítla a hodně se napila.

„Není vůbec špatná, co?“ Zeptal jsem se.

Usmála se. „Ne, není.“

Potom se ke mně naklonila a dala mi pusy. Přitáhl jsem si ji k sobě a začali jsme se vášnivě líbat. Byla neuvěřitelně sexy.

Když jsme skončili a ona ode mě odlepila své rty, zeptala se. „Nebolí tě nohy?“

„Trochu.“

„Tak co kdybychom jsme se přesunuli někam jinam?“

„Myslíš, že to s tou sádrou zvládnou?“

Naklonila se až k mému uchu a pošeptala mi. „To jsem taky zvědavá.“

Usmál jsem se. „Tak jdeme.“

Vzal jsem berle, které jsem měl opřené o bar a trochu nemotorně jsem si razil cestu za Karolinou.

Vyšli jsme ven na ulici před Mescaline Club a došli jsme k jednomu ze zaparkovaných aut. Karolina se mi několikrát smála, že kdybych ty berle zahodil asi tak po třech panácích, že by se mi zaručeně chodilo lépe. Na to jsem reagoval, že kdybych ty berle neměl, nikdy bych na ty tři panáky nedošel.

Cestu v autě si moc nepamatuji. L.A. moc neznám, ale vím, že když jsme opět zastavili, byli jsme o hodný kus od klubu. Karolina bydlela v činžovním domě v pátém patře a našťástí tu měli výtah. Když jsme dojeli do pátého, byli jsme v takovém objetí, že jsem se nemohl ani dočkat až budeme v jejím bytě.

Karolina otevřela dveře, a když jsme vpluli dovnitř, to co se za nimi odehrálo, by se nevešlo na stránky jedné takovéto knihy. Byla perfektní nejen na pohled, ale i v posteli; a když jsem se ráno probudil na pohodlném vodním lůžku, mohl jsem si znovu vychutnat její krásu.

Za několik minut po mě se také probudila.

„Ahoj.“ Usmál jsem se.

„Ahoj.“ Přivinula se ke mně a opět zavřela oči.

Z nočního stolku jsem si vzal cigarety. Vytáhl jsem si jednu a zapálil. Uvažoval jsem nad naším plánem. Počítač jsme měli, na doklady jsme museli počkat ještě několik dní a od našich peněz a pohodlného bezstarostného života nás dělilo

několik dnů, maximálně dva týdny. Fajn představa.

Uvažoval jsem nad těmi konty. Budu jich muset založit dostatečný počet, aby se to obrovské množství alespoň trochu rozložilo.

Karolina se znovu probudila cigaretovým dýmem. Natáhla ruku a vzala mi cigaretu. Sama si natáhla do plic a potom mi ji přiložila k ústům. Sám jsem si natáhl a chvíli podržel cigaretový dým v sobě. Pak jsem se sklonil ke Karolině a zhluboka jsem vydechl. Jen přivřela oči, a když kouř pominul, znovu si natáhla, našpulila rty a pustila úzký proužek dýmu přímo do mých otevřených úst.

Když jsme takto dokouřili celou cigaretu, dal jsem jí dlouhý polibek, který nás tak rozpálil, že když jsme opouštěli její byt, byl akorát tak čas na pozdní oběd.

Odjeli jsme do blízké restaurace, a potom mě Karol odvezla ke Guccimu. Cestu jsme zpočátku nemohli najít, ale naštěstí jsem si pamatoval alespoň název čtvrti, ve které bydlel.

Ještě jsme se domluvili, že jí zavolám na číslo, které mi dala a zmizela v zákrutě na konci ulice.

Z Gucciho bytu byla slyšet hlasitá debata, a právě když jsem vstoupil, Thomas s Guccim se o něčem dohadovali. „Á tady je Jimy!“ Přivítal mě Thomas.

Sunny seděl za stolem, už zase popíjel whisky a vykládal karty.

„Ahoj, Jime.“ Pozdravil mě kývnutím hlavy.

„Máte tu celkem rušno, je vás slyšet až před dveře.“ Poznamenal jsem.

„Jo, Alberto už bude mít ty doklady. Potřebujeme nadělat fotky, čekáme jenom na tebe.“ Sdělil mi Sunny, hodil do sebe panáka a vstal. Přešel k jedné ze židlí, kde byla igelitová taška. Vytáhl z ní nějaké krabice a pytlíky. Jednu mi hodil. Byla v tom barva na vlasy.

„Tady je ještě něco k tomu. Sehnal jsem to z nějakýho hereckýho obchodu.“

V malém pytlíku mi podal podivnou chlupatou věc. Byl to umělý knír.

„To je přehnaný. Je to vůbec potřeba?“ Zeptal jsem se dost nevěřícně.

„Jestli chceš sedět v lochu do konce života, tak ne.“ Poznamenal Sunny ironicky a hodil přede mě místní noviny.

Vzadu na předposlední straně, v rubrice černé kroniky byly naše fotografie se zveřejněním jmen a varování „Zvláště nebezpeční!“

„Do hajzlu!“ Upustil jsem.

Bezpečnostní složky pracují opravdu rychle.

„Teď takhle s našima ksichtama nemůžeme ani na ulici.“

„A co Karolina a Bet?“ Zeptal jsem se.

Sunny mávnul rukou.

„O ty se neboj. Karolina je v pohodě a Bet znám dost dlouho na to, abych jí mohl důvěřovat. Jednu dobu se mnou dělala.“

„Hm, aha.“ Usmál jsem se představě těch dvou jako Bonie a Claid.

Příští hodinu jsme strávili barvením vlasů a lepením knírů. Když jsem byl hotov a podíval jsem se do zrcadla vůbec jsem se nepoznal. Nemohl jsem uvěřit, jak jiná barva vlasů a jeden knír může tak dokonale změnit identitu člověka.

Sunny se na mě podíval. „Hm, něco tomu ještě schází...“ Promnul si zamýšleně bradu, sáhl do své kouzelnické tašky a vytáhl brýle s pozlacenými obroučky.

Teď to bylo dokonalé. Byl jsem někdo úplně jiný a připadal jsem si strašně. Když jste celý život zvyklí na svou podobu a nyní před vámi v zrcadle stojí úplně někdo jiný.

„To je neuvěřitelný!“ Potvrdily to slova všech přítomných.

Musím poznamenat, že na úpravě vzhledu nás všech jsme se dost vyřádili, a když jsme jeli ke Gucciho člověku, vedle mě seděl černovlasý Sunny a dlouhovlasý Thomas s dlouhou parukou, ve které vypadal jako dávnověký Viking. Docela jsme se bavili.

Autem jsme za půl hodiny dorazili do temné ulice sousední čtvrti. Všude samé graffitti a podivní lidé.

Vystoupili jsme a došli do jednoho z domů. Vyšli jsme do patra, kam jsem se téměř se svými berlemi po úzkých schodech nemohl ani dostat. Gucci třikrát krátce po sobě zaklepal na těžké sprejem pomalované dveře. Chvilí se nic nedělo, potom jsme zaslechli nějaké kroky za dveřmi.

„Kdo je to?“ Ozvalo se.

„Tady Alberto. Simone pusť nás dovnitř, jsem tu ještě se svými přáteli.“

Potom bylo slyšet zachrastění v zámku, povolení několika petlic, až se konečně otevřeli dveře. Nejdříve jen malý průzor, kterým vykoukl podivný tlustý obličej. Když chlapík uviděl Gucciho, teprve potom otevřel dveře dokořán. Všichni jsme vešli dovnitř a dveře za námi zase rychle zavřel.

„Simone, máš to?“ Zeptal se Gucci.

Chlapík přikývl a mávnul rukou, abychom ho následovali.

Prošli jsme úzkou chodbičkou do nevelké místnosti. Byl tu zapnutý počítač, na stole se válelo množství razítek a všude okolo v krabicích byly všemožné doklady.

„Je to připravený, ale potřebuju vaše fotky, než to zaleju do folie.“ Při těch slovech vytáhl ze šuplíku profesionální Polaroid a ukázal na židli u jedné stěny.

Sunny si na ni sedl a Simon rozsvítil dva halogenové reflektory. Měl tu dokonce i miniaturní fotografické studio. Ještě dal Sunnymu několik instrukcí a potom řekl: „Usměv!“

Sunny se zazubil a Simon zmáčkl spoušť.

Netrvalo dlouho a z fotoaparátu vyndal fotografický film na přímou expozici a vyvolání. Byly zde čtyři dokladové fotografie.

Potom jsem šel na řadu já a nakonec Thomas. Když byly hotové fotky, vyřízl je a vložil na připravené falzifikáty dokladů. Potom je projel na přístroji, kde se folie zavařila. To vše trvalo necelou hodinu a za tu dobu jsme každý měli hotové všechny možné doklady občana U.S.A. státu Kalifornie.

Sunny si vzal svoje doklady a začal je zkoumat. Lámal folii a každý doklad prohlížel pod lampičkou na ostrém světle. „Tak co?“ zeptal se Simon.

„Dokonalé. Opravdu pěkná práce.“ Řekl nadšeně Sunny.

Obloustlý Simon se zazubil. „Ještě si nikdo nestěžoval.“

Gucci vytáhl peníze a zaplatil Simonovi za jeho práci. Ten nás vyprovodil bez zbytečného zdržování ven.

„Díky Simone.“ Řekl Gucci.

Kývnul hlavou a zavřel dveře. Zachrastil zámek, potom ještě jeden a bylo slyšet zapadnutí několika petlic. Zvláštní člověk.

Vyšli jsme před dům a nastoupili do auta. Gucci nám podal doklady. Podíval jsem se na sebe, na své obarvené vlasy, knír a zlaté brýle - John Haydn. Zastrčil jsem doklady do bundy.

Odjeli jsme zpátky do Gucciho bytu.

„Už toho mám dost!“ Řekl Thomas, strhnul si paruku a sesul se na židli. „Pořád něco zařizovat. To jsem nečekal, že to bude tak dlouho trvat!“

Na stole jsem zahlédl láhev, kterou tam nechal Sunny, než jsme odjížděli. Přešel jsem ke stolu a nalil si panáka.

„Jo, to chce wizoura!“ Souhlasil Thomas, když viděl, co dělám.

Vzal jsem skleničku, napil se a i s ní jsem se přešoural do jiného pokoje. Tady - na stole ležely ještě zabalené velké krabice. Monitor a počítač. Ostatní příslušenství i s malou inkoustovou tiskárnou bylo ve velké sportovní tašce.

Nejdříve jsem smetl veškerý nepořádek ze stolu a vše shodil prostě na zem. Potom jsem položil skleničku na stůl a začal pomalu rozbalovat tu fascinující věc. Vyndal jsem tower, monitor, potom klávesnici, myš, tiskárnu, napájecí kabely, modem...

Schválně jsem nespíchal, ale vše jsem to sestavoval velmi pomalu a vychutnával jsem si ten blažený pocit, který mi v San Pedru tolik chyběl.

Asi po čtvrt hodině jsem měl vše na stole a zase po dlouhé době jsem měl před sebou svůj vlastní počítač. Vstal jsem a přešel dozadu a připojil jsem napájecí kabely do elektriky. Potom jsem vzal dlouhý kabel od modemu a došel až do obývacího, kde všichni už opět pili.

„Alberto, kde je ta zásuvka od telefonu?“ Zeptal jsem se Gucciho.

Ten vystartoval z křesla.

„Už jdeme na to?! Sakra, nemůžu se dočkat!“ Doslova mi vytrhl modemovou koncovku kabelu z ruky.

„Kam, to mám zastrčit?“ Zeptal se.

„Normálně do zásuvky místo telefonu.“ Řekl jsem.

Všichni už byli na nohou a sledovali, jak se šourám zpátky do místnosti ke computeru. Když jsem si sedl na židli, rychle si přinesli svoje a obsadili si nejlepší místa s výhledem na monitor.

Pomalu jsem zapnul počítač. Větráček od procesoru začal bzučet a na obrazovce naběhl Setup. Krátké zadání základních informací, znovu restart a už jsem z DOSu začal instalovat operační program Unix.

„Co to děláš?“ Zeptal se někdo z přítomných.

„Musím začít instalovat několik programů, jinak bych nemohl začít celou operaci.“

Když jsem instaloval už asi pátou softwarovou aplikaci, všichni už byli tak otrávení, že jim nezbývalo, než popíjet.

„Jak dlouho to ještě potrvá?“ Zeptal se nedočkavě Thomas.

„Nerušte Jima! Vždyť toho má už takhle dost na práci!“ Řekl rezolutně Sunny, který alespoň trochu tušil, jak to asi může být obtížná práce.

Potom, co jsem úspěšně nainstaloval vše potřebné vklouzl jsem na Internet. Nyní jsem byl v informačním centru a „spojen“ s okolním světem. Začal jsem surfovat a prohlížet všechny poslední novinky v počítačovém průmyslu. Musel jsem se seznámit s novými bezpečnostními systémy na ochranu dat, které byly na trhu, obnovil jsem komunikaci se dvěma hackery z Kanady, se kterými jsem byl v jistém kontaktu už v San Pedru. To vše bylo velmi nutné pro zjištění dalších podkladů k mé nejdůležitější části úkolu.

Asi po šesti hodinách jsem si musel jít udělat kafe. Už jsem se do toho zase ponořil a opět jsem ve výpočetní technice lítal až po uši.

Silná káva mě opět probudila a nastartovala do další práce. Přešel jsem zpátky ke computeru. Sunny, Thomas i Gucci už dávno vzdali svou snahu alespoň trochu pochopit princip mé činnosti a raději se opili.

Zapálil jsem si cigaretu a ponořil jsem se do sítě. Právě mi přišla zpráva od jednoho z hackerů, který pracoval pod přezdívkou Michelangelo, že sekundární ochrana většiny bankovních domů v poslední době přešla na tajný, dosud neužívaný systém výměnných duálních mezikódů. Ty vždy odpovídají příslušné hodnotě v bezpečnostním centru.

„Hm.“ Usmál jsem se pro sebe.

Paradoxem pro mě bylo, že před mým soudním procesem, ještě v naději, že když odhalím způsob své práce státním orgánům, tak budu zproštěn své vinny, v té době jsem specialistům od FBI navrhoval tento jednoduchý, ale vysoce účinný systém ochrany. Byl to v podstatě můj nápad. Ukradený, uvedený v praxi a nyní dodávám jako jedinečná novinka kohosi.

Natáhl jsem si z cigarety a přešel jsem k výběru svého startovního serveru. Svou ilegální činnost jsem vždy začínal pod cizí identitou na méně chráněném, ale dostatečně rychlém serveru. Ten jsem používal jako mezistupeň mezi samotnou činností někde jinde a zároveň jako výpočetní a porovnávací computer. Moje PC u Gucciho v bytě byl vlastně jeden malý doplněk a použit byl pouze jako terminál pro další práci.

Server Klubu chovatelů koček někde v severozápadní části Anglie, byl doslova ideální a za necelé tři hodiny jsem měl pravomoci rovnocenného supervisora tohoto počítače.

Byly dvě hodiny ráno, ale stále jsem ještě nebyl se svou prací spokojen. Vstal jsem a došel si udělat další kávu. Za pár minut jsem byl zpátky. Nejsem člověk, co dokáže dlouho fungovat bez nějakého podpůrného prostředku, jakým je například kofein.

Nyní jsem už byl znovu pohlcen do virtuálního světa a pokračoval jsem naplno ve své práci. Z podniku vodovodů a kanalizací nebylo těžké zjistit finanční ústav a konto z jakého jsou prováděny platby Alberta Gucciho. To jsem si nahrál a navíc vyjel na tiskárně. Potom jsem přesurfoval pod identitou jisté postarší majitelky krásné perské kočky na Banco de Argentina, respektive na pobočku Michela Fentene. Sice mne překvapilo, že jsem i zde našel duální výměnné mezikódy, nicméně každý dobrý systém, i ten úplně nejlepší, není nikdy dokonalý a za dalších několik hodin zmíněná banka posílala na přímý bankovní příkaz jedné firmy zabývající se vývozem cukrové třtiny na konto Albertu Guccimu rovných 10 000\$.

Bylo toho mnohem víc, co jsem chtěl ten večer stihnout udělat, ale ani káva na mě už nepůsobila, a proto jsem se odebral ke spánku. Usínal jsem s pocitem, že nejsem zase tak pozadu za vývojem výpočetní techniky, jak jsem se původně domníval za vysokými zdmi San Pedra.

Příštího dne jsem se probudil až pozdě odpoledne. Nebylo divu, protože jsem musel naspat spánkový deficit. V Gucciho bytě nebylo po nikom ani vidu ani slechu. Dal jsem si něco k jídlu a našel jsem malý lístek na stole v jídelně. Byl to pro mne vzkaz, že všichni tři odjeli do města. Než jsem však stačil papír dočíst, odněkud zazvonil telefon. Přehrabal jsem nepořádek v jedné ze skříní a objevil mobil. Zvedl jsem to.

„Jíme? To jsi ty?“ Ozval se známý Gucciho hlas.

„Jo, co se děje?“ Zeptal jsem se.

„Teď sedíme tady dole ve městě, na 7.východní v baru Enterprise.“

„Co tam děláte?“ Zeptal jsem se rozezněl. „Máme před sebou práci!“

„Kámo, nevěřil by jsi, co se mi stalo. Na konto mi přibýlo deset tisíc! Vůbec nevím, jak se tam ty prachy vzaly, ale hned jsem vybral pět tisíc, než si to moje banka rozmyslí. Teď to tu rozjíždíme. Na nic nečekej a přijď sem.“

Hlas vypadl.

„Haló, Jimmy jsi tam?“ Ptal se opilý Thomas.

„Jo, jsem tady!“ Řekl jsem otráveně. Copak proboha musí hned chlastat? Teď, když jsme tak blízko cíle se musí opíjet a upozorňovat na sebe přímo v centru.

„Jimmy, seber se, khm.“ „Škytl si. ...seber se a přijď!“

„Jo, možná přijedu.“ Řekl jsem abych už od nich měl pokoj, ale v žádném případě se mi tam nechtělo.

„Jimmy, vem si taxíka a přijď sem! Alberto to všechno cáluje, že jo?“ Zeptal se Gucciho zřejmě právě stojícího vedle něj.

„Jasně.“ Slyšel jsem jeho souhlas.

„Jo, tak já přijedu. Nejdřív ale zajedu pro svůj oblek a založím konta.“ Řekl jsem a rychle položil telefon.

Měl jsem toho až po krk. Sedl jsem si na židli a přemýšlel, proč ti blbci se chovají jako idioti. Guccimu jsem včera neměl posílat žádné peníze. Myslel jsem to dobře jako odplatu za jeho dosavadní výdaje, ale tušit, že to takhle dopadne, neměl by tam ode mě ani cent. Byl jsem dost naštvaný. Zapálil jsem si cigaretu a pokračoval ve svém rozjímání. Opravdu jsem nečekal takové nezodpovědné chování. Od Thomase možná, ale od Sunnym jsem si myslel, že alespoň on je trochu rozumnější. Byli jsme zločinci na útěku, zběhové z basy s fotkami v novinách a oni si jen tak vyrazí už poněkolikáté chlastat do ulic. Stačí jedna jediná chyba a v životě už nic jiného neuvidím než-li čtyři zdi své cely. Ne, to nemohu připustit. Rozhodl jsem se. Vyberu s nimi prvních pět set tisíc, rozdělíme je rovným dílem a zmizím z téhle potrhle a nebezpečně hloupé partičky lidí. S jejich přístupem nás stejně všechny chytí brzy, ale sám budu mít větší šance...

Bylo to racionální řešení, na základě racionálního úsudku. Vzal jsem telefon a našel v kalhotách číslo na Karolinu. Vytočil jsem ho a čekal. Na druhém konci to několikrát zazvonilo, a potom ho konečně zvedla. Domluvil jsem se s ní, že přijede sem ke Guccimu. Potřeboval jsem její auto, abych se dostal do města. Za půl hodiny jsem slyšel troubení jejího vozu před domem.

Típl jsem cigaretu do popelníku, trochu se upravil, kromě kníru jsem měl stále svůj převlek, do kapsy jsem si dal nějaké výpisy, které jsem udělal předchozí noc a vyrazil jsem dolů.

„Ahoj.“ Dala mi pusu.

„Jak to proboha vypadáš?“ Začala se smát mému vzezření. „Málem jsem tě nepoznala.“

„Na nic se mě, prosím tě, neptej.“

Sedl jsem si vedle ní.

„Kam jedeme?“ Zeptala se.

Řekl jsem jí ulici, která jí nic neříkala, ale když jsem jí upřesnil název obchodu, kde jsem si předchozího dne koupil oblek, ihned věděla.

Zaparkovali jsme před krámem. Vystoupil jsem a došel dovnitř. Prodáváč mne hned nepoznal, ale na jméno, které jsem mu uvedl mi vydal můj oblek i s krejčovskými úpravami.

„Ano, vždyť to jste vy!“ Řekl náhle. „Ta změna vizáže, vůbec jsem vás nepoznal.“

Pak se bouchnul do čela.

„No jasně, vy jste ze studia, že mě to hned nenapadlo. Co točíte?“ Zeptal se familiárně.

„Sci-fi.“ Odpověděl jsem napůl a už jsem se měl k odchodu.

„Sci-fi! Létající talíře a komety. Budou tam nějaký Mart'ani?“

Ten prodavač mi začal lézt na nervy.

„Jo, všude samý Mart'ani.“

„Tak to bude zaručeně trháč. Budete hvězda, budou o vás psát! Pane jo, sci-fi!“

Zasmál jsem se předstávě, že už teď docela úspěšně zaplňuji stránky místních novin. Vzal jsem balík s oblečením do podpaždí a rychle se ubíral k odchodu.

„Tak se mějte a ať vám to vyjde!“ Vyprovodil mě prodavač ven.

Byl jsem opravdu rád, když jsem se toho otravy zbavil.

„Co to je za člověka?“ Zeptala se mě Karolina, když jsem seděl v autě a odjížděli jsme.

Prodavač stál přede dveřmi obchodu a nadšeně mi mával.

„Fanda do sci-fi.“

Z obchodu jsme jeli do Národní banky, odtud do dvou poboček Městské banky, do Banky malých forem, do Podnikatelsko-investiční banky a ještě několika dalších bankovních ústavů.

Musím uvést, že Karol se opravdu na nic neptala, jak jsem ji hned z počátku prosil a celé to odpoledne brala jako ohromnou zábavu. Když jsme jeli asi do páté banky, s pobavením poznamenala. „Skoro to vypadá, jako by jsi chtěl jednu z nich vybrat.“

Byla velmi blízko pravdě a dodnes si myslím, že už tenkrát cosi nekalého tušila.

Potom, co jsem zařídil všechna potřebná konta a účty, odjeli jsme s Karolinou do Enterprise baru. Našel jsem zde všechny mé přátele ve zbědovaném stavu. Byli zpití až pod obraz. První nás uviděl Thomas.

„Jé Jim.Jim, kamaráde!“ Řval na celý bar.

„Hej barmane, ještě tři šampaňský!“ Zařval Gucci na obsluhu.

„A kohopak tu s tebou máme?“ Křenil se na Karol, která se raději držela zpátky.

Došel jsem až k jejich stolu na druhém konci podniku. Měli tu neuvěřitelný počet lahví, skleniček a dokonce si stihli zahrát i karty, což jsem poznal podle dokola rozházených karet.

„Nedáš si s náma Bolivii?“ Zeptal se Gucci a ukázal na karty.

Odmítavě jsem zakroutil hlavou. Barman mezitím přinesl šampaňské.

„Á už se nám to nese...“ Oznámil Thomas. „...Sunny vstávat, vstávat!“ Řval Sunnymu do ucha. Ten už pospával v opilostním spánku na sedačce.

„Co se děje?“ Otevřel stěží oči.

„Khm.“ Škytl Thomas „...šampaň!“

Karolina se ke mě naklonila a špitla mi do ucha.

„To jsou takhle rozjetí pořád?“ Hodil jsem na ni výmluvný pohled. Gucci vzal jednu z lahví a neohrabaně nalil do připravených skleniček.

„Jíme, moje banka mě má fakt ráda. .ha, ha.“ Začal se hlasitě smát.

Raději jsem to nekomentoval. Vzal jsem dvě sklenky.

„Připijme si na...“

„Na banky!“ Doplnil Gucciho Thomas.

„Na banky!“ Souhlasil Sunny.

Napili jsme se s Karolinou.

Všichni byli opravdu zpití až hrůza a myslím, že ve chvíli, kdy mi odpoledne telefonovali, byli ještě docela ve střízlivém stavu.

„Myslím, že asi půjdeme, ne?“ Otočil jsem se ke Karolině, která se mnou vděčně souhlasila.

„Tak my zase poletíme.“ Oznámil jsem té podivné partičce.

„Ále, kam by jste chodili.“ Začal Gucci.

„Jasně, vemte místo a pijeme!“ Zařval Thomas.

„Pijeme!“ Zařvali všichni ostatní.

Potřeboval jsem vyřídit nějaké věci ohledně kont a našeho plánu, ale v té chvíli bylo nemožné se s nimi na čemkoliv domlouvat. Otočili jsme se s Karolinou a odcházeli jsme.

Ve dveřích nás dohonil Gucci. „Kam jdete?“

„Odcházíme.“ Odpověděla Karol.

„To tu s námi opravdu nezůstanete? Chtěli jsme jít ještě do Mescalín klubu.“

„Alberto, Alberto nech je jít. Chtějí být sami.“ Řval Thomas na Gucciho a pak se obrátil na obsluhu. „Barmane, deset lahví toho nejlepšího šampaňského, které máte!“

„Co? To už zase chlastáme?“ Udiveně pohlédl Gucci na Thomase.

S Karolinou jsme se opět otočili k odchodu. Bylo marné tu ztrácet čas. Opilá galerka je opilá galerka. Když už jsme seděli v autě, najednou někdo otevřel dveře, u kterých jsem seděl. Byl to Thomas.

„Jimmy, tady máte něco na cestu.“ Smál se jak čínský bůh srandy a cpal nám dovnitř jednu láhev šampaňského za druhou.

Chtěl jsem něco namítat.

„Ale co, Gucci to všechno platí! Ha, ha, banky jsou fakt dobrý. Až budu v balíku, tak se v tom šampaňským vykoupu. Khm...“ Škytl si. „Tak se mějte. Madam“ Políbil Karolině neohrabaně ruku, a když soukal hlavu z auta, bouchnul se o hranu karoserie.

„Shit! Lepší je kabrio. Budu mít kabrio. Čau.“

Mávnul jsem mu na pozdrav a konečně jsme mohli odjet.

„Veselá společnost.“ Poznamenala Karol.

„Co budeme dělat s tím šampaňským?“ Zeptala se.

Okolo nás v tom autě leželo deset lahví prvotřídního sektu. Vzal jsem jednu láhev do ruky a podíval se na etiketu.

„Champagne de France, ročník 1995. Vyhovuje?“ Zeptal jsem se.

Zastavili jsme před jejím domem. Dostal jsem se i s berlemi z auta a strčil jsem si dvě lahve do bundy. Více bych toho ani nepobral. Karol vzala asi čtyři do tašky a šli jsme nahoru.

To šampaňské bylo opravdu výborné, zvláště když jsem k němu objevil v Karolinině lednici jahody...

8. Den za 500 000 \$

Příštího rána jsem měl před sebou hodně práce. Čekal mne převod půl milionu dolarů na naše již založená konta. Bylo to přesně to množství, na kterém jsme se dohodli a chtěli vybrat v první fázi našeho plánu.

Probudil jsem se celý nespávající a ihned jsem si zapálil cigaretu. Uvažoval jsem nad svým včerejším rozhodnutím, nad penězi i o tom, jestli Karol zapojím do svého plánu. Vybrat peníze a po rozdělení se nenápadně rozloučit s Thomasem a Sunnym. Ano, znovu jsem se ujistil, že to bude pro všechny nejrozumnější řešení. Teď se však musím soustředit na nejbližší dny. Dnes musím převést peníze, zítra provedeme výběr. Až to budeme mít z krku, začnu si lámat hlavu, jak bezpečně udělat vše ostatní.

Vstal jsem z postele a šel uvařit kávu. Za oknem svítilo slunce a byl výjimečný den. Dal jsem si malou snídani, a když jsem se oblékal, Karol ještě spala. Něco se jí muselo zrovna zdát, protože se lehce usmívala. Byla krásná.

Dal jsem jí pusku a vypadnul. Ke Guccimu jsem odjel jejím vozem. Byli jsme tak domluveni. Vůbec se neptala, proč si ho беру a jediné, co mi k tomu řekla, bylo: „Je to už stará krabice, tak se mi v ní nezabíj!“

Karol byla obdivuhodně svérázná.

Právě když jsem parkoval před Gucciho barákem, přijela nějaká dodávka a řidič začal troubit jako smyslů zbavený. „Magore!“ Nevydržel jsem s nervy a zařval ze staženého okýnka.

Teprve potom jsem uviděl, kdo sedí za volantem. Byl to Sunny. Jen se chechtal.

„Nazdar Jimmy. Klídek, po ránu to chce klídek.“ Smál se a byl evidentně v dobré náladě.

Sunny přijel od Bet a ta dodávka byla její. Nyní jsme tedy měli čtyři auta pro čtyři lidi a byli jsme na zítřek připraveni, alespoň co se mobility týče.

„Podívej, co jsem teď po ránu koupil.“ Chlubil se Sunny a vytáhl z auta čtyři stejné sportovní tašky.

„Kufry to nejsou, ale myslím, že velikost vyhovuje.“

Hodil jsem zkoumavý pohled na tašky.

„Jo, to by mohlo stačit.“ Řekl jsem potom s vážnou tváří a Sunny z počátku netušil, zda to myslím vážně, či nikoliv. Potom vybuchl smíchy a já s ním. Myslím, že vidina těch peněz nás už docela pohltila.

Došli jsme se Sunnym do bytu, kde Thomas s Guccim ještě tvrdě spali po včerejší oslavě přívalu peněz. Rychle jsem se sebe shodil bundu a byl jsem celý netrpělivý, až si sednu za svůj počítač.

Dobelhal jsem se k němu a zapnul ho. Monitor se rozsvítil, na černé obrazovce naběhla kontrola paměti a za chvíli jsem už byl v operačním systému. Konečně! Vše připravené a já jsem mohl začít pracovat.

Ihned jsem odsurfoval na spojkou v severozápadní Anglii. Ten server chovatelů koček jsem jen tak nepustil a to, co jsem si připravil již včera, mi náramně usnadnilo dnešní práci. Ani ne za dvacet minut jsem pod identitou té samé chovatelky jako včera „přejel“ do pobočky švýcarského finančního domu v Jižní Africe.

Na chvíli jsem politoval tu starou dámu, protože až se všechny dnešní transakce za několik týdnů provalí, první po kom policisté půjdou bude ona. Když jsem si vzpomněl na razii, kterou u mě udělala FBI, bylo mi jí skutečně líto.

V Johannesburgu jsem se potřeboval dostat do vnitřní databáze klientů. I zde jsem narazil na duální mezikódy. Dosud vysoce účinný ochranný systém se už dobře zabydlel ve všech důležitých úřadech a bankách. Kdybych se tehdy nezabýval narušováním systémových struktur počítačových databází a hlavně nevedl svůj ponurý podzemní hackerký život, mohl jsem pracovat na tomto svém projektu. Jeden program, modifikace pro různé aplikace a dnes bych těch dvacet miliónů nemusel krást... Kdyby.

„Život je svině!“ Vzpomněl jsem si na radu psychopatického doktora. Usmál jsem se své představě kdybych a musel jsem mu dát za pravdu.

Sunny si mezitím přinesl židli a sedl si za mě. Byl zvědavý snad více než já, jestli se dnešní akce povede.

Za několik hodin intenzivní činnosti jsem se úspěšně dostal do registru.

„Jo!“ Vykřikl jsem a bouchnul do stolu.

Sunny, který celou tu dobu sledoval monitor se na mě nechápavě podíval.

„Co teď děláš?“ Zeptal se mě a dychtivě sledoval obraz.

„Jsem ve vnitřním systému jedné banky v Jižní Africe.“

„V Africe?“ Dost se podivil.

„Jo.“ Potvrdil jsem mu to.

Chvilí přemýšlel, ale asi to stejně nedokázal pochopit. Stále jsem nepřestával pracovat a nyní jsem začal prohlížet dlouhý seznam všech klientů.

„Jíme, já vím, že tě asi ruším, ale mohl by jsi mi vysvětlit, co to znamená?“ Ozvalo se mi za zády.

„Co?“

„Vnitřní systém. Co to znamená, když jsi se tam dostal?“ Sunny chtěl alespoň trochu pochopit mou práci.

„Teď třeba nahlížím do databáze celý banky. Vidím všechny možný konta, co ta banka vede firmám, velkým podnikům i jednotlivým lidem. Můžu z těmi penězi dělat finanční operace. Můžu převádět peníze, dávat bankovní příkazy. V podstatě jsem úředník za přepážkou, mám stejný pravomoci, jen zapisuju čísla.“

Sunny mezitím přiblížil hlavu až k monitoru. Na obrazovce byl seznam klientů.

„Ty jsi normální majitel tý banky!“ Řekl věcně a shrnul to do jedné věty.

„Jo, teď jsem v podstatě skoro jako majitel.“ Odsouhlasil jsem jeho teorii.

„BCQ Idustry - co to je?“ Ukázal na obrazovku.

„To je přesně to, co jsem hledal.“ Řekl jsem rychle a odklepl Enter. „Je to velká těžba společnost. Tam dole v Jižní Africe těží diamanty. Lidi tam jezdí stovky metrů do podzemí, hrabou se v hlíně, kterou vyvážej na povrch a přebíraj. V tom horku za takovou otrockou práci dostanou pár doláčů a jsou šťastný. Černý africký horníci, který makaj na Belgii. Je to továrna na diamanty a obrovský peníze, který tečou přes tenhle mega podnik, všechny tyhle peníze, co se točí v BCQ Idustry, jim spravuje banka.“

„A ty jsi majitel tý banky.“ Řekl potichu Sunny.

„Jo, já jsem majitel.“ Usmál jsem se té představě a nepřestával pracovat.

BCQ měla jistě dostatečný finanční kapitál a právě takovou velkou společnost jsem sháněl. Prohlédl jsem si platby, které provedla svým obchodním partnerům v posledních dvou letech. Jeden z nich byl mamutí německý strojírenský podnik. Ten zde zřejmě dodával důlní těžbařské zařízení. Nejdůležitější pro mě bylo číslo konta této společnosti a sídlo banky.

Teď jsem se dostal zpět z registru do veřejnoprávní sítě a odsurfoval jsem si to do banky kdesi ve Stuttgartu. Tři hodiny práce a opět jsem mohl nahlédnout do databáze. Platby za elektrickou energii byly poskytovány německému rozvodnému záводу, který byl zároveň vlastníkem řady tepelných elektráren. Chvilí jsem nad tím dumal, a když jsem zjistil dodavatele uhlí do těchto podniků, byl jsem doslova nadšen. Palivo dodávala nadnárodní belgická společnost BCQ Idustry.

Začaly mne bolet oči. Promnul jsem si je, ale obraz na monitoru byl stejně rozmazaný. Za mnou už seděli spolu se Sunnym, i Thomas s Guccim. Nikdo z nich ani nedutal a neodvážili se mě tak rušit. Sunny jim zhruba vysvětlil asi před dvěma hodinami, co sám pochopil a oni vpadli do nadšení pro věc jako my.

Vstal jsem a šel si uvařit kafe. Musel jsem nechat odpočinout svůj zrak. Mezitím, co presso začalo překapávat, jsem si zapálil cigaretu a začal přecházet po místnosti. Velmi intenzivně jsem přemýšlel. Finanční tok peněz musel být právě natolik složitý, aby ztráta půl milionu dolarů nikoho ani moc nepřekvapila.

Měl jsem zdroj peněz - BCQ, další články v řetězu tvořily strojírný v Německu a rozvodné závody. Platba jako finanční operace musí být na základě logických vztahů mezi několika podniky. Peníze a jejich poskytování musí mít svůj věcný základ. Když jdete do svého oblíbeného krámu si po ránu koupit čerstvé pečivo, zaplatíte za to penězi. Necháte si vyčistit sako, zaplatíte. Natankujete benzín, zaplatíte. Chcete činu? Zaplatíte. Nikdy však nevydáváte peníze jen tak za nic. Nejdete kolem kanálu a nehodíte tam stovku. Poskytování peněz musí mít svůj věcný základ a přesně to jsem musel dodržet i já. Nemohl jsem odkrýt první databázi nějaké spojitelnosti a peníze z nějakého konta si poslat na svoje. To bylo tak průhledné a mělo by to trvání tak jednoho týdne. Pokud jsem posílal Guccimu 10 000 z Banco de Argentina, musel jsem také provést několik nepřímých převodů, než se peníze dostaly na jeho konto. Ovšem deset tisíc se ve velkém objemu ztratí. Ne na vždy, ale těch čtrnáct dní, co jsme potřebovali k ukončení akce by to vydrželo. Čím zamlženější operace, tím horší zpětné vyhledávání plateb a pozdější a těžší odhalení.

BCQ, strojírný, rozvodné závody, elektrárny, BCQ, strojírný, rozvodné závody... Moment! Zastavil jsem svoje přecházení po místnosti. Vzpomněl jsem si na pár údajů ve Stuttgartské bance. Vzal jsem hrnek s kávou a rychle sedl zpátky k počítači. Vyhledal jsem údaje plateb strojíren. Ano, nemýlil jsem se, německý podnik měl svoji výrobní pobočku v U.S.A.

„Výborně!“ Nadšeně jsem vykřikl.

Byl jsem přeci jen zvyklý na americké počítačové systémy. Velmi malé odlišnosti, ale velký rozdíl v celkové práci. Navíc, rázem jsem se objevil za Atlantikem, konečně „doma“ v Americe.

Nevím, co tahle výrobní filiálka vyráběla, ale dost velké částky poukazovala na konta tří reklamních agentur. To mi stačilo.

Usrkl jsem z kávy a přešel jsem zpátky do Johannesburgu. BCQ ze svého velmi tučného konta platila ohromné množství faktur na dlouhý seznam bankovních kont. Jedno z nich byly německé strojírný. Těm tedy odeslala půl milionu dolarů. Odtud částka pokračovala jako běžná platba za energii rozvodným závodům, které ji odeslaly jedné z několika svých elektráren jako platbu za výkup elektrické energie. Elektrárna celý peněžní obnos odeslala zpátky na hlavní konto BCQ jako platbu za dodané uhlí. Mezipodnikový přesun peněz z Evropy zpátky do Jižní Afriky bylo pro mě to nejmenší.

Mezi několika podniky tedy proběhlo půl milionu dolarů, nikde ty peníze nezůstaly, ale vrátily se zpět do BCQ. Datum? Prosinec před dvěma lety - jako správce sítě jsem měl pravomoci do archivovaných záznamů vložit nové, ale přiřadit jim staré datum.

Nyní jsem provedl stejné platby s podobnými částkami ve stejné finanční smyčce. BCQ - strojírný - rozvodné závody - elektrárna - BCQ. (Až budou agenti prohrabovat všechny platby, nikoho zpočátku nenapadne podívat se a zkontrolovat na dlouhém seznamu veškeré finanční operace z minulých let.) Běžné platby, běžné částky. Nikomu se peníze neztratily, nikomu nepřebývají, jen v bankovní databázi existují fiktivní platby navíc. Jedna platba, druhá, třetí... v osmé platbě začátkem minulého roku BCQ platí 528 899\$ německým strojírnám. Ty přesouvají v květnu částku 525 000\$ do své filiálky v U.S.A. Odtud se platí v listopadu obnos 518 432\$ jedné z reklamních agentur, která dnes vyplácí na dvacet kont po 25 000\$ peníze, zřejmě určené za honoráře svým hercům. Dvacet kont, které jsem založil včera.

Vracím se k osmé platbě. Minusová položka na kontě činí 528 899\$. Výpis z tohoto měsíce, ani z minulých nic neodhalí a nastupuje etapa lidského porovnávání databáze faktur s bankovními příkazy. Než vše proběhne, bude to trvat asi dva týdny intenzivní únavně nekonečné práce, což nám bohatě stačí. Navíc jsem vše naplánoval na začátek měsíce, dnes bylo druhého a kompletní výpisy chodí na konci. Koncem měsíce podnik udělá kalkulaci, finanční analytici odhadnou vývoj, management udělá opatření. Měli jsme tedy dostatek času před sebou a byl jsem přesvědčen, že nyní je vše stoprocentní. Všechno tohle jsem měl naplánováno daleko dopředu, protože v San Pedru jsem trpěl přebytkem času.

Celou dobu, co jsem pracoval, mě sledovaly tři páry vyjevených očí. Thomas jen kroutil hlavou, zatímco s Guccim tvrdě popíjeli a Sunny, který tu se mnou seděl už od rána, kdy jsme přišli, se vždycky na něco krátce zeptal. Snažil se pochopit, co vlastně dělám, ale stejně tomu nerozuměl. Jen tam za mnou seděli jako v kinotéce a čekali na tu chvíli, která právě přišla, když jsem se odhlásil ze serveru chovatelů koček.

„A je to.“ Řekl jsem s opravdovou úlevou.

Opřel jsem se do opěradla, roztáhl ruce a pořádně jsem se protáhnul. Už jsem to potřeboval. Byl již večer.

„Konec?“ Zeptal se Thomas.

„Definitivní. Zejtra na nás čeká půl milionu.“ Odpověděl jsem jakoby nic.

„To není možné! Do prdele, chlape ty jsi opravdovej genius!“ Poplácal mě po rameni.

„Hej Sunny, půl melounu, víš co to je?! Jsme boháči. Zejtra sjedeme do města, jen tak si vybrat půl melounu. Do hajzlu, už se na ty penízky těším... Sunny, Jimmy je machr, je to frajer.“ Zubil se od ucha k uchu.

„Jo, seš fakt genius.“ Řekl s uznáním Sunny, vzal flašku od Gucciho a pořádně se napil.

„Na to se napijem!“ Zařval Thomas.

Sunny mu podal láhev. Ten, aniž by se napil, ji dal mě.

„Jimmy, napij se brácho, jsi fakt machr.“

Vzal jsem Walkera a upil asi deci.

„Ha, há. Jsme boháči!“ Řval Thomas jako na lesy.

Podal jsem mu láhev a také se zhluboka napil.

„Alberto, pij!“ Vyzval Gucciho k přípitku.

Gucci byl celej špatnej. Stále z těch tří tam jen tak vykuleně seděl a koukal na monitor. Vzal si od Thomase láhev, napil se a potom se mě zeptal.

„Já tomu furt dost nerozumím. To už jenom zajdeme pro prachy do banky?“

Sunny přikývl a Thomas zařval.

„Zejtra je nejlepší den mého života! Ha, ha... jsme prostě v balíku Alberto. Rozumíš? V balíku!“

Byl zpitý už jen vidinou těch peněz a k tomu ta whisky vše navíc násobila.

Gucci stále koukal na monitor a byl v neuvěření.

„To prostě tahle bedýnka zvládne za jeden den vydělat pět set tisíc doláčů? Chcete mi fakt říct, že stačí mít tenhle podělaný stroj a pak máš půl melounu?“ Kroutil konsternovaně hlavou.

„Tenhle stroj a tenhle mozek!“ Řekl s neskrývaným nadšením Thomas a ukázal na mě.

„Tenhle mozek.“ Pokýval hlavou Sunny.

Gucci se raději napil. Nemohl prostě pochopit celou věc. Věděl, jak to udělám, seděl za mnou celý tenhle den, ale ani on, ani Thomas a Sunny si nemohli stále uvědomit, že svět plyne i někde jinde než na ulici.

Naše oslava tu noc byla divočejší než všechny ostatní. Všichni jsme nezřízeně pili. Nevím, snad to byl Gucci, který chtěl o půlnoci slavnostně pokřtít jednou lahví šampaňského můj počítač, což jsem mu naštěstí rozmluvil. Thomas jen a jen pil a Sunny předváděl modely sportovních tašek na půl milionu dolarů. Naši oslavu jsme nazvali loučení s chudobou. Asi ve dvě jsme byli v útlumovém stavu a ve tři hodiny ráno jsme už spali rozesteti po celém Gucciho bytě. Já osobně jsem skončil pod stolem mezi kabely od PC, kde jsem se také ráno druhého dne probudil.

„Khm...“ Škytl jsem si a chytil za hlavu.

Bylo mi zle a předešlou noc jsem to opravdu přehnal. Rozhlédl jsem se po místnosti. Všude byl úděsný nepořádek. Gucci spal v sedě na židli u otevřené lahve whisky, za ním na zdi byl sprejem nastříkaný nápis 500 000\$, který večer vytvořil Thomas. Sunny spal ve vedlejší místnosti na pohovce a Thomas skončil ve vaně. V celém bytě byly závěje popcornu a nedopalky cigaret. Naše teorie, že s těmi penězi si Gucci pořídí lepší bejvák, se až příliš rychle uchytila a tento jsme začali svědomitě devastovat.

Vyndal jsem z lednice minerální vodu a nalil si do jedné ze sklenic. Napil jsem se a cítil, jak mi příjemně chladivá kapalina protéká podrážděným organismem až do žaludku. Pročísl jsem si vlasy a zívnu. Dnes je před námi velký den. V jedné ruce sklenici, v druhé zapálenou cigaretu jsem přešel zpátky z kuchyně ke computeru. Když jsem se probouzel, všiml jsem si, že je zapnutý počítač, zřejmě jsem na něm chtěl večer ještě něco dělat a zapomněl jsem ho vypnout. V celé tiché místnosti jen hučel větráček od PC. Sklonil jsem se ke stolu, uchopil myš a začal jen tak ve stoje s ukončením chodu. Právě jsem chtěl vypnout prohlížeč webových stránek, když jsem si všiml obsahu právě nalezené, která zde zůstala ze věčejší noci.

Byly zde informace o hledaných zločincích, kde na předním místě figurovalo moje jméno, Sunnyho a Thomase. Byli jsme až po uši ponořeni v kriminálním světě.

Jen tak, z krátké chvíle jsem odklepl na Thomasovo jméno. Za několik sekund se zobrazily detaily o jeho minulosti i soudním procesu. Počítal jsem tu směsici nejrůznějších deliktů, psychologické posudky lékařů a další a další nesmyslnosti.

„Ten toho má.“ Pomyslel jsem si s úsměvem pro sebe.

Vrátil jsem se zpátky a dvakrát myši kliknul na Sunnyho. „Tiskař, který falšoval peníze.“ Upozornil mě nasčenovaný

titulek z nějakých novin.

Z výčtu přečinů a jeho činnosti, které popisoval onen článek, mě snad upoutala pouze poznámka „...z neoficiálních zdrojů jsme se dozvěděli, že Peter Sunnytime se dopouštěl trestné činnosti se svým dosud neznámým komplicem, který policii úspěšně uniká.“ Komplic?! Napadlo mne, že je zvláštní, že se v San Pedru Sunny nikdy nezmínil, že by pracoval ještě s někým a řekl jsem si, že se ho na to v budoucnu zeptám.

Vyskočil jsem zpátky do seznamu a dvakrát poklepal na svoje jméno. To, co jsem se o sobě dočetl, byl spíše životopis zkušeného recidivisty, než-li podivný osud jednoho člověka, vysokoškolsky vzdělaného odborníka.

Znechuceně jsem rychle vypadl z těchto snůšek lží, ukončil jsem program, samotný operační systém a vypnul počítač.

„Ahoj, Jime.“ Pozdravil mě Sunny, který stál mezi dveřmi. Držel se opřený o dvevní rám a vypadal dost žalostně.

„Včera jsme to trochu přepískli, co?“ Zeptal se.

Ukázal jsem výmluvně na stůl na sklenku minerálky.

Sunny pokýval hlavou. „Dobřej nápad. Jdu si dát taky. Sodovka je asi to nejlepší, co mě z toho může dostat. Sakra, hlava mi třeští...“

Včerejší pitka byla opravdu divoká. Když se probrali Gucci s Thomasem, vypadali podobně.

„Pánové, takovouhle kocovinu jsem dlouho nezažil.“ Řekl upřímně Thomas.

„Kolik už je hodin?“

„Deset pryč, měli bychom sebou hodit.“ Odpověděl jsem.

„Musím si dát sprchu, jinak budu nepoužitelný.“ Řekl Thomas a zmizel v koupelně.

Gucci seděl na křesle a držel se za hlavu.

„Co je, Alberto? Snad ti není špatně?“ Zeptal jsem se žertem.

Nic neodpověděl, jen se na mě zdrceně podíval. Bohužel za mými zády byla na stěně naše sprejová kresba 500 000\$, na kterou se zřejmě nepamatoval. Konsternovaně pozoroval zeď.

„Ježíši Kriste!“ Zněla jeho jediná hláška. Potom se přemístil k lednici a rapidně zredukoval zásoby vychlazené minerální vody.

9. Akce

Asi v jedenáct jsme stáli konečně všichni pevně na nohou, na sobě jsme měli elegantní obleky a náš vzhled byl pozměněn podle vzoru na našich falešných dokladech. Čtyři úspěšní podnikatelé. Přes rameno jsme měli sportovní tašku, každý v kapse pět šeků s mým podpisem a klíčky od auta.

Nadešla naše chvíle. Všichni věděli, co mají dělat. Každý z nás měl určených pět finančních domů a v každém jsme museli udělat výběr po 25 000\$. Nic víc, nic méně. V šest byl sraz zde u Gucciho.

„Připraveni?“ Zeptal se slavnostně Sunny.

Kývlí jsme hlavou. Sunny vzal za kliku a vyrazili jsme.

„Nejlepší den mého života!“ Řekl Thomas potichu a spíše jen pro sebe.

Sešli jsme z prvního patra před dům. Gucci odjel svým vozem, Thomas starou Fordkou, Sunny dodávkou od Bet a já Karolininým Buickem. Poslední hlasité zatroubení na pozdrav a všichni jsme odrazili od chodníku.

Hned na první křižovatce jsem uhnul doleva, odpojil jsem se od naší skupiny a pokračoval dál dolů do města. Jel jsem obzvláště opatrně, ale cítil jsem, jak se mi potí ruce. Byl jsem strašně nervózní. Měl to být v podstatě můj první legitimní trestný čin, i přes to, že jsem byl mezi nejhledanějšími zločinci ve Státech.

Vytáhl jsem si cigaretu a jednu zapálil. Rychle jsem kouřil. Sakra, Jime, jak tohle dopadne?! Ptal jsem se sám sebe, ale už nebylo cesty zpátky. Musel jsem udělat svou práci. Natáhl jsem si z cigarety. Prsty mi bubnovaly po volantu. Strašně jsem se potil a auto bylo bez klimatizace. Stáhl jsem okénko, abych na sebe pustil proud čerstvého vzduchu. Opřel jsem se do sedačky, trochu se uvolnil a pomalu pokračoval dál. Ještě tři bloky a budu u pobočky Městské banky. Čím více jsem se tam blížil, tím více mi bylo úzko. Ne, nebyl jsem žádným zločincem. Uměl jsem převádět milionové částky, nabourat se do informačních systémů, ale jít do banky a vybrat peníze, na to jsem neměl.

Přišla křižovatka. Červená, zelená. Odbočil jsem doprava, ujel několik desítek metrů a zastavil u chodníku. Jsem tady. Podíval jsem se na mohutnou budovu. City Bank of Los Angeles. Sevřelo se mi hrdlo. U vchodu dva pracovníci ochranky. Teď půjdu dovnitř, požádám o vybraných 25 000 dolarů, dvacet minut čekání, jiný pracovník donese úřednici ze sejfu celý obnos, ta peníze spočítá, jeden formální podpis, úsměv a jsem venku. To vše, pokud jsem neudělal chybu. Znovu jsem si promítl všechny finanční operace, které jsem provedl se svým počítačem minulou noc. Všechno by mělo být v pořádku. Jsem o tom přesvědčen, i když přesvědčení není na místě. Nikdy bych také nevěřil, že jsem udělal chybu v archivu Pentagonu, ale jedna jediná maličkost mi přece jen unikla. Jedna maličkost za dvacet let. Sakra. Půjdu dovnitř a požádám o peníze. Pracovnice za přepážkou zmáčkne neviditelné tlačítko a než se naději, jsem v poutech federální policie. Jedna maličkost.

Zapálil jsem si cigaretu. Nebylo mi nejlépe, takové myšlenky zrovna teď. Díval jsem se na ulici a na lidi, jak v poklidu procházejí okolo auta. Být tak průměrný občan.

Rozhodl jsem se. Věřím tomu, že žádná chyba nemohla vzniknout. Típnul jsem cigáro do popelníku, vyndal ze sportovní tašky příruční kufík a vysoukal se z auta. Vyndal jsem si jednu berli, obešel jsem vůz a stanul na chodníku

před vchodem. Ještě jsem si otřel pot kapesníkem a vykročil.

Rotačními dveřmi jsem vstoupil do velké haly. Mramorová podlaha, mohutná kožená křesla, pár palem a dvě desítky přepážek. Zhluboka jsem se nadechnul a pomalu jsem se šoural k jedné z nich.

„Dobrý den, co si budete přát?“ Zeptala se bankovní úřednice středních let.

„Dobrý den. Prosil bych proplatit šek.“ Řekl jsem, jako bych si nechával proplácet šeky za dvacet pět tisíc dolarů každý den.

Úřednice ho vzala do ruky, projela papír computerem. Šek i podpis odpovídal vzoru.

„Já se vám velice omlouvám, ale takovouhle částku zde nemám. Budete si muset chvíli počkat, až mi peníze přinesou ze zadu.“ Řekla profesionálním tónem. „Bude to jen pár minut.“

„To je v pořádku.“ Řekl jsem. „Sednu si támhle do křesla, mám nemocnou nohu.“

Úřednice na mě soucitně pohlédla. „Dobře pane, zavolám vás.“

Kývnul jsem na souhlas a odběhl jsem se do křesla.

Ani nemůžu popsat, jak mi bylo. Seděl jsem v křesle a přemýšlel, co bude. Přemýšlel jsem o tom, jak na tom jsou ostatní. Co Thomas, Sunny nebo Gucci. Doufal jsem, že nic nezvorají, že všechno dopadne dobře.

„Mister Haydn.“ Zavolal diskrétně asi po deseti minutách úřednice.

Zvedl jsem hlavu a podíval k přepážce. Usmívala se na mě přes masivní pancéřové sklo těch několik metrů.

Došel jsem k přepážce.

„Mister Haydn, váš šek byl na dvacet pět tisíc dolarů.“ Řekla.

Potom vzala balík peněz. Dvacet tisíc bylo ve dvou rovných hromádkách převázáno bankovní páskou, zbývajících pět tisíc přepočítala přede mnou.

„Celkově dvacet pět tisíc dolarů.“

Kývl jsem hlavou a dal peníze do kufříku.

„Ještě jednou se vám omlouvám za to zdržení.“ Usmála se.

„To nic, to nic.“ Mávl jsem rukou.

Opřel jsem se o berli a pomalu se ubíral k východu. Kruhovými točivými dveřmi jsem vyšel ven na ulici před bankou. Uf, a je to! Veškerá nervozita ze mě spadla jako mávnutím kouzelného proutku. Došel jsem k autu, a když jsem konečně seděl zase za volantem, bylo mi fajn. Zatím to klapě.

Nastartoval jsem auto a jel do další pobočky Městské banky. Přes zaplněné ulice jsem se sem dostal až za hodinu.

Nyní jsem byl už o něco klidnější. Kufřík, berli, zamknout auto a už jsem si razil cestu ke vchodu. Točivé dveře, velká hala. Na zemi mramor, stejné sedačky, pár palem. Stejná banka, stejné vybavení, jen jiná budova.

Došel jsem k jedné z přepážek.

„Dobrý den, co si budete přát?“

Předložil jsem šek, počkal dvacet minut a byl zpátky před bankou. 50 000. Vyhlídky na úspěšný den se začaly pomalu vyplňovat.

Odtud jsem odjel na 20. Západní. Byla zde pobočka Podnikatelsko-investiční banky. Jediná změna nastala v tom, že jsem zde nemusel na peníze čekat a celý obnos mi úředník vyplatil ihned.

„Děkujeme za vaši důvěru a nashledanou.“ Řekl naučenou frází a mě napadlo, že za důvěru bych měl děkovat já jemu.

Z 20. jsem za dvacet minut dojel na 18., také Západní. Byla tady další pobočka Podnikatelsko-investiční banky, moje čtvrtá zastávka. Bohužel se tu nedalo nikde zaparkovat a musel jsem tedy zajet do jedné z bočních ulic. Nechal jsem tady auto a vracel jsem se několik set metrů zpátky po hlavní třídě. Bylo už pozdě odpoledne a měl jsem již hlad. Když jsem míjel mexickou restauraci, řekl jsem si, že cestou nazpátek se tu zastavím a dám si něco malého k snědku.

Filiálka bankovního domu byla od restaurace vzdálena jen padesát metrů. Prošel jsem dveřmi, rychle prohlédl halu a rovnou k přepážce.

Předložil jsem šek.

„Promiňte, ale budete si muset počkat.“ Řekla úřednice.

Sedl jsem si do křesla a čekal. Ten hlad mě už trýznil. Žaludek se mi svíral prudkou křečí a já si pomyslel, že bych měl zajít k lékaři. Při mé životosprávě bych se vůbec nedivil vředům. Chytil jsem se za břicho. Bolest byla opravdu neústupná.

„Mister Haydn.“ Zavolala.

Konečně! Spočítala peníze, dal jsem si je do kufříku a už jsem se odebíral do restaurace. Není nad to se dobře najíst.

Z jídelního lístku jsem si objednal lehké málo kořeněné jídlo a na zapití jsem si dal sodu. Nepotřeboval jsem, aby mě náhodou zastavili policisti s alkoholem v krvi.

Pohodlně jsem se rozvalil na židli a natáhl svou zlomenou nohu v sádře. Tenhle den je opravdu náročný. Ani jsem netušil, že to vše bude tak dlouho trvat. Podíval jsem se na hodinky. 16:07. Nyní jsem měl vybráno rovných 100 000 a v poslední bance měli až do šesti. Doufám, že to stihnou.

Vyndal jsem si cigarety a zapálil si. Na tváři se mi rozhostil spokojený úsměv. Za deset minut přinesl číšník obrovský talíř s ještě větší porcí.

„Dobrou chuť.“ Popřál mi a zmizel.

Pustil jsem se do jídla. Bylo báječné.

Právě jsem byl asi v polovině, když jsem oknem, u kterého jsem seděl, zahlédl Sunnyho na druhé straně ulice.

„Khm.“ Málem mi zaskočilo.

Co tu sakra dělá? Měl přeci přidělené banky na úplně druhém konci města?! Hned mě napadlo, že ten trouba se určitě spletl.

„Krucifix!“ - ale moment. Sunny tu nebyl sám. Jako u vytržení jsem ho pozoroval, jak si vykračuje spolu s Bet! Co to má

znamenat? Ten člověk se určitě zbláznil, nebo co. V tuhle chvíli měl vybírat našich 125 000\$ a on si tu běhá s Beatou po krámech! Neuvěřitelné. Ani jsem nedojedl, nechal na stole peníze a odcházel jsem. Než jsem se však dostal z restaurace ven na ulici, Sunny i Bet se mi ztratili v záplavě lidí.

„Shit!“ Vztekle jsem bouchnul holí do dveří. Jestli něco nevyjde jen kvůli Sunnyho nespolehlivosti, tak se můžu jít rovnou odstřelit.

Rychle jsem se přemístil k vozu a odjel do poslední banky.

Za třicet minut jsem vycházel hlavním vchodem 125 000 dolarů. Sednul jsem si do auta a zapálil cigaretu. Je to opravdu blažený pocit, za jeden den „vydělat“ 125 papírů. Vedro z dopoledne už trochu opadlo. Povolil jsem si kravatu a jel zpátky ke Guccimu. Jsem zvědavý, jak to všem dopadlo, hlavně na Sunnyho.

Chvilí jsem bloudil po městě, než jsem našel tu správnou čtvrt', a potom už nebyl problém najít i samotný dům. Bohužel zde nebyla ani píď parkovacího místa, a proto jsem dal auto o jednu ulici výše, z druhé strany domu. Přes rameno jsem si přehodil sportovní tašku, kam jsem předtím uložil to bohatství a šel za mými přáteli. Podle dodávky a Fordu jsem poznal, že Sunny i Thomas už jsou tady.

Dobelhal jsem se do prvního patra a zazvonil. Ihned se otevřely dveře, stál v nich Sunny.

„Nazdáár!“ Zvolal s úsměvem od ucha k uchu. „Tak, jak to šlo?“

„Dobře a vám?“ Zeptal jsem se.

Sunny za mnou zavřel dveře. Došli jsme do obýváku.

„Tak tady to máme!“ Řekl konečně Sunny.

Seděl tu Thomas, v ruce panáka a na stole před ním se na hromadě válelo čtvrt milionu dolarů.

„Ahoj Jimmy.“ Zvedl sklenici na pozdrav.

„Čau, jak to šlo?“ Zeptal jsem se plný radosti.

„Neskutečný. Je to nejlepší den mého života. Tolik peněz jsem jakživ neviděl.“

„Tak ukaž, co schovááš v té tašce.“ Vyzval mě Sunny.

Položil jsem ji na stůl, rozepnul zip a vysypal peníze.

„Né, peníze už né!“ Volal Thomas se smíchem, jakoby mu to strašně vadilo.

„Pánové, peníze jsou svinstvo.“ Řekl Sunny a prohraboval se hromadou dolarů.

„Víte, co by někdo byl ochotnej za takovej balík udělat?“

Podíval jsem se zkoumavě na Sunnyho, jak to myslí. Ne, Sunny byl v pohodě a tuhle nehodící se poznámku jen tak utrousil. Thomas si ale všiml mého pohledu a cosi z něj vycítil.

„Jen aby se ti nějaký dolárek nezašantročil mezi prsty, Sunny!“ Řekl káravě.

Začali jsme se smát.

„Kde ksakru vězí Alberto?“ Zeptal se Sunny

Podíval jsem se na hodinky, bylo pět minut po šesté. V tu chvíli zazvonil zvonek u dveří.

„Konečně!“ Sunny rychle vstal a šel otevřít.

Za pár okamžiků se objevil Gucci i se svou taškou.

„Tak ukaž, co nám nese Santa Klaus.“ Řekl netrpělivě Sunny.

Gucci vzal tašku a obrátil ji dnem vzhůru. Peníze začaly padat a na stole už bylo tolik bankovek, že některé popadaly až na zem.

„To je balík, co?“ Řekl s neuvěřením Gucci a nespustil svůj pohled na stůl.

Všichni jsme se hypnotizovaně dívali na půl milionu dolarů před námi. Nic jsme neříkali, jen jsme pozorovali tu hromadu peněz.

„Tý, tý, tam Tý, tý, tam.“ Zazvonil odněkud mobilní telefon svým digitálním vyzváněním.

Všichni jsme sebou trhli. Ten telefon nás vrátil do reality. Začínal jsem už myslet na podivné věci.

Gucci odcházel za zvukem telefonu do kuchyně, ve dveřích se otočil: „Až se vrátím, tak ať vás tu ještě najdu!“

„Tý, tý, tam Tý, tý, tam.“ Vyzváněl neodbytně telefon.

Kruci, kde můžeš bejt?“ Bylo slyšet Gucciho lamentování

Za chvíli vyzvánění zmlklo.

„Jo, hned.“ Bylo slyšet z kuchyně.

Za okamžik se objevil Gucci s mobilem v ruce v obýváku. „Jíme, to je pro tebe. Volá Karolina.“

Viděl jsem, jak se Thomas zašklebil.

Vzal jsem telefon do ruky a odešel jsem do kuchyně, abych slyšel Karol.

Ještě jsem zaslechl Gucciho poznámku. „Ty ženský, to je hrůza!“

„Ano?!“ Řekl jsem.

„Jíme, to jsi ty?“ Ozvalo se z druhé strany.

„Jo, já.“ Potvrdil jsem

„Předpokládám, že jsi v Gucciho bytě, je to tak?“

„Jo, co se děje?“

„Na nic se neptej a dobře mě poslouvej. Ihned tam odsud vypadni!“

„Co?!“

„Jíme, pokud nechceš zbytek života strávit v base, tak ihned vypadni z toho bytu!!!“

V té chvíli by se ve mně krve nadořezal. Polkl jsem na prázdno. Stál jsem v kuchyni, pootevřenými dveřmi jsem viděl Gucciho, Sunnyho i Thomase.

„Jíme, pospěš si, budeme počítat naše penízky.“ Zvolal Thomas.

„Musíš někudy zadem, hlavně nechoď na hlavní ulici. Tenhle telefon si vem sebou.“

Nemohl jsem stále pochopit, co se děje. Tak blízko k penězům a teď tohle.

„Myslíš to vážně?“ Zeptal jsem se.

„Máš na to tři minuty.“ Řekla Karol a zavěsila.

Stál jsem v kuchyni, vedle ti tři, telefon byl hluchý a mě letělo mozkiem snad milion myšlenek. Do prdele!

Konsternovaně jsem stál bez hnutí na místě.

Deset vteřin, dvacet vteřin, třicet. Do prdele! Čas běží velmi neúprosně.

Byl jsem rozhodnut. Co nejrychleji jsem se dostal do koupelny. Zamknul jsem dveře a otevřel okno, které směřovalo na druhou stranu domu, přesně tam, kde jsem měl zaparkováno auto. Gucci sice bydlel v 1. patře, ale dům stál v kopci, takže pod oknem zbývali pouhé dva metry na zem. Dva metry, které jsem musel zdolat se svou sádrou. Věděl jsem, že jakmile skočím a dopadnu na obě nohy, kost mé zlomené stoprocentně nevydrží a s otevřenou zlomeninou se nikam nedostanu. Přemýšlel jsem, že bych dopadl na zdravou nohu, ale pád ze dvou metrů bržděný pouze jednou nohou jsem rychle zavrhl jako holý nesmysl. Přehoupl jsem se proto přes rantl okna a jako neohrabaný nemotora jsem se pomalu spustil povolováním rukou do té doby, než jsem pod sebou ucítil pevnou zem.

Stál jsem pod oknem a k autu mi zbývalo nějakých dvacet metrů. Šplhal jsem do kopce, zarýval prsty do hlíny a připadalo mi, že těch několik desítek metrů mi trvá celou věčnost. Konečně! Byl jsem nahoře na silnici u auta. Sáhl jsem do kapsy pro klíčky, rychle jsem otevřel a nastartoval.

Kolik může být od té doby, co mi volala Karol? Dvě minuty? Dvě a půl? Zařadil jsem jedničku a šlápnul na plyn. Gummy zapískaly a já vystartoval od chodníku. Na první odbočce jsem to vzal doprava a hnál auto ještě dál do kopce. Když jsem dojel o sedm ulic výš, odbočil jsem do jedné z nich a mizel z téhle čtvrti. Gucciho dům jsem vlastně zdaleka objel a teprve potom, jsem sjel dolů do města.

Tady jsem jel už pomalu, abych nevzbudil žádné podezření. Co teď? Kam mám jet? Co dělat? Nevěděl jsem nic a vůbec nic mě nenapadlo.

„Tú tý, tú tý.“ Slyšel jsem zvuk policejních sirén a za okamžik okolo mě prosvištělo hned několik vozů. Ne, tohle město je pro mě příliš malé. Zamířil jsem na první výpadek. Chtěl jsem pryč, pryč odtud, pryč z L.A.

„Tý, tý, tam Tý, tý...“ Zazvonil náhle telefon.

Rychle jsem ho zvedl.

„Karol?“

„Jím, nemám čas ti něco vysvětlovat. Výpadek na Las Vegas, 83. míle, motorest West.

O půl noci tam přijedu.“ Řekla rychle a zavěsila.

Podíval jsem se na značky. Na dálničním nájezdu jsem odbočil na jinou silnici, zvenku objel město, až jsem se dostal na výpadek na Las Vegas.

Za dvě hodiny jsem zastavil u motorestu West. Bylo po osmé hodině. Stál jsem na malém zaprášeném parkovišti, přede mnou nízká budova s ohromným nápisem „Motorest West“, několik čerpacích stojanů a jinak nic. Občas sem pár řidičů odbočilo z dálnice, aby něco pojedli, načerpali benzín a jeli dál. Motorest, tak mimořádně obyčejný a běžný ve Státech, že mi bylo záhadou, a proč zrovna tady se mám setkat s Karol. Proč mi vůbec volala, proč ty tři minuty a proč tady? Tyto a stovky jiných myšlenek mi běhaly hlavou. Co se to děje? Stále jsem se ptal sám sebe.

Vystoupil jsem z auta, zapálil cigaretu a rozhlédl se po krajině. Na jednom horizontu se vynořila a na druhém v ohromné dálce mizela dálnice z L.A. do Vegas. Rovná krajina, teplé slunce a modrá obloha. Co se to, jím, jen děje? Sáhl jsem si do kapsy a vyndal jejich obsah na kapotu auta. Klíčky, mobil a několik babek. Spočítal jsem to. Měl jsem u sebe asi dvacet dolarů. Zasmál jsem se sám sobě. Život je nevyzpytatelná svině. Před hodinou bych si dvacet dolarů akorát tak připálil cigáro.

Sesbíral jsem peníze z auta, strčil do kapsy, mobil jsem si nechal v ruce a šel jsem na kafe.

„Nedáte si něco k jídlu?“ Zeptala se mě mladá servírka.

„Ne, děkuji, jenom to kafe.“ Odpověděl jsem na její dotaz.

„Máme tady výborný domácí jablečný závin.“ Nenechala se odbýt.

Podíval jsem se na ni. Zkoumavě si mě prohlížela a smála se od ucha k uchu. Nic jsem neřikal.

Po chvíli jí to došlo. „Tak dobrá, jenom tu kávu.“

Kývnul jsem. Zase odešla. Vyndal jsem cigaretu a zapálil si. Musím tu vydržet čtyři hodiny. Tady v té díře tvrdnout čtyři hodiny s dvaceti dolary v kapse a čekat, než přijede Karol. Nemohl jsem vůbec nic dělat, jen sedět a čekat, s čím přijede Karolina. Bude mi muset vysvětlit, co se tu vlastně děje.

22:00 Mám třetí kávu. Venku už je tma.

23:00 Pátá káva, dojíždám jablečný závin, který mi přinesla servírka jako pozornost podniky. Byl výborný.

23:30 Kouřím o sto šest, sedmá káva.

23:50 Jsem celý napnutý. Dokuřuji poslední cigaretu, srdce mi buší a sedm velkých šálků kávy nikomu nedoporučuji.

Vstal jsem od stolu, zaplatil jsem a vyšel před motorest. Čerstvý teplý vzduch vanoucí v této krajině působí fantasticky. Pohlédl jsem nad sebe a na čistou noční oblohu. Hvězdy, všude samé hvězdy a tenhle pohled mi připomněl moji jízdu na vagónu s uhlím. Jak mi tenkrát bylo?

Utíkal jsem z basy ze San Pedra, ven z vězení, ven na svobodu. Chtěl jsem začít naplno žít, do začátku se postavit na nohy, sice nezákonným, ale ne drastickým způsobem. Porušil jsem jistou etiku všech hackerů, porušil jsem své dosavadní zásady, udělal jsem trestný čin. Avšak, byl jsem v San Pedru oprávněně? Byl jsem vyřazen ze společnosti na dvacet let. Ze společnosti, v níž jsem, sice osamoceně - izolován ve virtuálním světě počítačů a internetu, ale přece jen tak rád žil. Neuškrtil jsem svou manželku, ani jsem nikoho nezastřelil, nebyl jsem šéfem drogového kartelu, neunesl jsem dopravní osobní letadlo, přesto jsem byl odsouzen stejným trestem a seděl jsem ve stejné base. Kde je právo a kde je spravedlnost?

Osvítlo mě ostré světlo a nějaké auto přijelo na parkoviště. Dojelo až ke mně a vypnul se motor. Za chvíli se otevřely dveře a vystoupila Karol. Nepřijela ta usměvavá holka s velkýma očima, ale z auta vystoupila zcela vážná žena s ustaraným bledým obličejem a kruhy pod očima. I v mizerném světle tmavého parkoviště jsem z jejich úplně odlišných rysů, než jaké jsem znal, jsem mohl rozpoznat vážnost situace.

Chvilí jsme stáli naproti sobě a mlčky si dívali do očí.

„Ahoj.“ Pozdravila mě.

„Ahoj.“

„Vidím, že jsi to stihnul, to je dobře...“ Řekla potichu.

„Karol, co se to, prosím tě, děje? Můžeš mi sakra vysvětlit, co se tu děje? Zavoláš ke Guccimu, abych vypadnul. V jediný minutě mi přeoráš celý život. Skáču z okna jako pitomec, potom výpadovka a tenhle motorest. O co tu běží? Řekni mi, o co tu běží?“

Karol stála naproti mně a nic neříkala. Jen se na mě tiše dívala.

„O co tu běží?“ Řekl jsem tiše. „Pravdu.“

Karolina stála pořád na svém místě a mlčela. Díval jsem se na ni a čekal, co řekne. Pomalu pohnula svou pravou rukou a sáhla do kapsy u svého kostýmku. Cosi nahmatala, vyndala černé kožené pouzdro, a když jej rozevřela, zjistil jsem, že se Zeměkoule dnešním dnem musí otáčet na druhou stranu.

V tom pološeru parkoviště motorestu West, osvětlen světlý od auta, jsem přečetl zcela zřetelný nápis o třech písmenech. CIA. Nápis a odznak agentky Karoliny Brownové.

Stál jsem tam naproti ní a němě zíral na tu věc. Zavřel jsem oči a po chvíli jsem je opět otevřel. Je tohle vůbec možné?!

„Vysvětlíš mi...“

Karolina kývla hlavou.

„Jmé, je to zamotaný, ani já sama nevím, kde bych začala. Před dvěma lety jsem se zúčastnila vyšetřování znovuootevřeného případu falzifikátů bankovek. Obviněný v tehdejší kauze byl Peter Sunnytime. Ten byl odsouzen, ale na trhu se v té době objevilo velké množství padělaných padesátí a stodolarovek, které podle expertízy pocházely ze stejných tiskařských svitků jako bankovky, se kterými byl zatknut Sunny. Ty svitky se nenašly a právě před dvěma lety nám došlo, že musel mít nějakého komplice.“

„Bet?!“

„Na Bet jsme také přišli, ale nic jsme na ní neměli. Sledování nikam nevedlo, a proto jsem byla vybraná a jako speciální agent jsem pronikla do její blízkosti. Popravdě, Bet sice se Sunnym dřív dělala, ale o těch svítících neměla ani páru. Najednou jste se tady v L.A. objevili vy tři. Nejhledanější zločinci v U.S.A., největší případ všech dob. Do akce bylo nasazeno víc agentů, než kteří vyšetřovali Kennedyovu smrt. Všechno začínalo vycházet. Bet potkala Sunnyho. Ten se s vámi jednak opíjel po restauracích a jednak plánoval novou sérii svých papírů. Vytáhl svitky, které měl paradoxně ukryté v Betyně domě. Ta chudinka o tom neměla nejmenší tušení. Mezitím jsem však z ní vytáhla bližší neurčené informace o něčem větším, než jsem kdy snila. O velkém byznysu. Byla dost opilá, když mi to říkala a já nabyla dojmu, že s vašim zatčením musíme o pár dnů počkat. Zahrabala jsem v našich interních záznamech a něco si o tobě zjistila. U tvé složky byl údaj „přísně tajné“, a když jsem zjistila, kdo ve skutečnosti jsi, sama jsem tomu nemohla uvěřit. V záznamech toho bylo více než dost, ale když jsem se informovala z jiných zdrojů, pochopila jsem, za co si seděl v base. Jsi pro tenhle stát svými vědomostmi z výpočetní techniky a svými schopnostmi natolik nebezpečný, že se tě chtěli zbavit. Je to absurdní, ale je to tak. Tahle doba žije počítači a každý, kdo alespoň trochu ovládá tuto technologii, je „in“. Člověk, který je genius v tomto oboru, vybočuje z řady, předbílá samotný vývoj a je v podstatě ve stejném postavení, asi jako Galileo Galilei za středověku. Pro jeho vědomosti ho chtěli upálit, jenom proto, že tvrdil, že se Země otáčí. Absurdum!

Všechno ale začalo, byli jste sledováni. V Guccioho bytě bylo instalován odposlech telefonu, celý dům byl prošpikován štenicemi. Sunny už vytiskl falešné bankovky, ty jsi udělal nějakou bankovní databázi. Vše bylo rozjeto. Začali jste vybírat peníze, zatčení vás všech mělo proběhnout dnes přesně v 18:10. Dva případy vzájemně propojené a vyřešené jediným zatčením. Došlo mi, že všichni z vás budou zavřeni až do smrti. Taky mi došlo, že když tě zavrou, tak to asi neunesíš. Znáš plno těch případů, věř mi, doživotí je nesnesitelné břemeno psychiky. Nevím, co se se mnou stalo, ale bylo mi tě líto. Asi jsem citlivka, kráva, nebo špatnej policajt, co začal brát svůj případ moc osobně, nicméně jsem se rozhodla, že tě nenechám jít zpátky.

Od rána jsem na nohou, sledovali jsme Guccioho byt, ale zároveň jsem se s tebou potřebovala nějakým způsobem kontaktovat. Pochop, že to nijak nešlo. Byla jsem dost zoufalá, až jsem si vzpomněla, že jediná věc, kterou to půjde, je mobil, ze kterého jsi mi volal, když jsme jeli pro to sako. Musel být někde dobře ukryt, protože ho naši agenti neobjevili, a proto na něj nemohli ani umístit odposlech.

Číslo jsem zjistila na centrále podle záznamů své telefonní linky. Vyběhla jsem z protějšího domu, kde jsme měli umístěnu sledovací jednotku a šla ti zavolat z veřejné telefonní stanice. Byl nejvyšší čas. Právě dorazil Gucci. Bylo 18:07.“

„Tři minuty.“ Řekl jsem

„Tři minuty.“ Potvrdila Karol.

Chytil jsem se za hlavu a přemýšlel o tom, co mi vyprávěla. Je to pravda? Sám jsem nevěděl. Všechno mělo hlavu a patu. Snad. Možná. Doufal jsem, že to pravda byla.

„Co se stalo s nimi?“ Zeptal jsem se.

Karol sklopila oči. „V tu chvíli, co jsi se dostával k autu, vytáhl Gucci svou brokovnici. Chtěl ty peníze. Thomas ho přemlouval, že se rozdělí, že peněz bude dost pro každého. Uvnitř došlo k ostré hádce. Naše zásahová jednotka vyrazila. Sunny měl ve své tašce také zbraň, pistoli ráže 9 mm, kterou ve vhodný okamžik vytáhl. Došlo k přestřelce.

Když tam naše komando vtrhlo, jediný, kdo ještě žil, byl Thomas, ležící postřelený na zemi. Na výzvu, aby se vzdal, reagoval posledním výstřelem. Zasáhl jednoho z policistů a sám byl rozstřílen na kusy.“

„Bože!“

„Je to hrůza. Kdybych ti nezavolala, skončil by jsi mezi nimi.“

„To nemůže být pravda.“ Kroutil jsem hlavou.

Karolina mlčela.

„To nemůže být pravda.“ Nemohl jsem tomu uvěřit. Všichni byli mrtví.

Nervózně jsem nahmatal krabičku cigaret. Byla prázdná. Zahodil jsem ji. Karolina vyndala svoje cigarety a podala mi je.

Vyndal jsem si jednu, zapálil a natáhl do sebe kouř.

Byli jsme oba tiše. Mlčky jsem kouřil a přemýšlel. Proč to vlastně Karolina pro mě udělala?

Že by zkušený policajt dělal tak dlouho na svém případu a potom měl tohle zvláštní hnutí mysli?!

Díval jsem se střídavě na ni, na dálnici a na hvězdy na černé obloze. Co se to sakra děje? Kouřil jsem a přemýšlel.

Přemýšlel o sobě, o ní, o nás dvou i o zbytku světa. Bylo to vše tak neuvěřitelné.

„Co teď?“ Zeptal jsem se jí.

„Musíš ze Států. Okamžitě.“

„Kam?“

„Kamkoliv, to musíš vědět sám. Osobně bych ti doporučovala Jižní Ameriku.“

„Asi po mě jdou, co?“ Zeptal jsem se trochu zbytečně.

„Jdou. A fest.“ Potvrdila mi tiše Karol.

„Pojedeš se mnou?“ Zeptal jsem se.

„Nemůžu, ty to víš.“

„Opravdu?“

„Je to nesmysl, věř mi.“

Tiše jsem se na ni díval v tom nočním šeru. Karol byla krásná, ale její moudrost daleko převyšovala její fyzické kvality.

Naše pohledy byly upřeny navzájem na sebe a já cítil, co říkají. Její porozumění bylo mým hořkým poznáním svého dosavadního pochybného života.

„Možná za jiných okolností...“ Došla mi slova.

Karol se na mě stále dívala. Došel jsem k ní a objal ji.

„Vezmi si auto, s jakým jsem přijela. Je půjčený, tak ho někde nech.“ Řekla dost nejistým hlasem. Přitiskl jsem si ji k sobě ještě víc.

Stáli jsme na parkovišti, zdálky bylo slyšet svištění dálnice, světla automobilů, jak putují krajinou, ztichlý motorek.

Byla to jedna z chvil, na které se nezapomíná.

Po dlouhé době jsem se uvolnil z našeho objetí a dal jí krátký polibek

„Sbohem.“

„Sbohem.“ Řekla Karol a já viděl, jak jí ztéká první slza.

Nastoupil jsem do auta, otočil klíčky v zapalování. Motor naskočil. Naposledy jsem se na ni podíval a odjel. Bylo mi strašně.

Dojel jsem do Vegas a zamířil ihned na letiště. Když už jsem vystupoval z auta, všimnul jsem si velké tašky, která ležela vzadu na sedačce. ??? Velká sportovní taška! Přendal jsem ji na přední sedadlo a otevřel. Byl tu dopis a peníze. Hodně peněz.

„Karol, Karol, Karol!“ Řekl jsem.

Vyndal jsem jeden balíček svázaných bankovek, dopis a dal si je do náprsní kapsy. Zavřel jsem tašku, vystoupil, přehodil ji přes rameno a vyrazil do letištní haly.

10. Epilog

Ted', když dopisuji tuto knihu na terase svého sídla na malém argentinském ostrově, mám vedle rukopisu ten dopis a znovu po letech čtu jeho řádky. Dodnes se bavím tím, jak Karol byla nejenže krásná a moudrá, ale její největší předností byla chytrost.

V době, kdy komando střílelo v 1.patře v Gucciho bytě a všichni agenti byli nalezli v domě, Karol vybrala Sunnyho dodávku. Ten starý podvodník sice vyzvedl v bankách

125 000\$, ale nahoru do bytu přinesl své vlastnoruční padělky. Právě to Karol věděla a těch několik minut bylo dostatečnou dobou na to, aby ty peníze stačila sbalit.

„Karol, Karol, Karol!“ Povzdechl jsem si.

„Tady je váš drink, pane.“ Řekl mi sluha.

„Díky.Chuane, přineste mi telefon.“ Požádal jsem ho.

„1501498...Haló, kancelář pana doktora Carpada? Tady John Haydn, spojte mě s ním. Dobrý den, doktore.....Ano, mám se dobře.No znáte to, špatný tlak, ryby včera moc nebraly. No,...no. Ano, na té párty se jen zastavím, mám ještě nějaké povinnosti. Ano, i já občas pracuji. Ha, ha.... No, nepředřu se. Chtěl jsem se vás jen optat, zda jste vše vyřídil.

Ano? Tak to je dobře.... Speciálně se ptám na šek pro paní Karolinu Brownovou..... Ano do U.S.A., na těch sto tisíc dolarů jako každý rok. Poslal? Tak to je výborné. Ne, nic se neděje, jen jsem se chtěl ubezpečit. Ne, nemějte obavy, jako právník jste k nezaplacení. Tak ano....dobře....dobře. Taky se mějte a stavte se na ty ryby! Jo, fajn, nashle.“